ÎN INIMA TRANSILVANIEI, RĂUL ÎȘI AFLĂ SĂLAȘUL...

Marcus Sedgwick

SABIA MAGICĂ

hemina junior

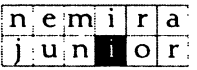
n e m i r a
j u n i o r

MARCUS SEDGWICK, autor de cărți pentru copii, ilustrator și muzician britanic, s-a născut în Anglia, în 1968. A lucrat mai mulți ani ca librar și editor, iar din 1994 s-a apucat de scris. Primul său volum, *Floodland* (2000), a câștigat Premiul Branford Boase pentru cel mai bun roman pentru copii al anului. A urmat *Witch Hill* în 2001, nominalizat la Premiul Edgar Allan Poe, Premiul Independent Reading Association și Premiul Portsmouth Book. *Sabia magică*, roman ce reinterpretează balada Mioriței în orizontul întunecat al legendelor vampirilor, a fost finalist la Carnegie Medal și a câștigat Premiul Booktrust Teenage. Cu peste douăsprezece volume nominalizate la toate premiile importante ale genului, Marcus a devenit unul dintre cei mai în vogă autori contemporani de cărți pentru tinerii cititori. În prezent lucrează în timpul zilei la o editură specializată în cărți pentru copii, iar seara este toboșar într-o formație de muzică rock. Trăiește în Sussex, împreună cu fiica și soția sa.

Marcus Sedgwick

SABIA MAGICĂ

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

Pentru tatăl meu

Precizări

Aș vrea să le mulțumesc unor oameni pentru ajutorul lor. În primul și primul rând, aș vrea să-i mulțumesc soției mele, Pippa, nu numai pentru că m-a însoțit în tot felul de locuri sumbre în timpul documentării mele pentru această carte, dar și pentru lucrurile cât se poate de banale, dar la fel de importante oferite de ea, cum ar fi ceaiul, pâinea prăjită și marmelada. Încă o dată mulțumiri și Fionei Kennedy de la editura Orion pentru obișnuitele ei comentarii inspirate din timpul scrierii acestei cărți, și lui Elizabeth Roy pentru sprijinul ei constant. De asemenea, mulțumiri și lui Matt Whyman, cel care mi-a amintit de Joseph Campbell atunci când a fost necesar.

Acesta este cel de-al șaptelea roman al meu contractat cu Orion și se pare că este timpul să-mi exprim gratitudinea profundă nu numai echipei de la secția de literatură pentru copii a editurii, dar și

departamentului de vânzări care continuă, cu toţii, să facă o treabă minunată cu toate cărţile mele. Mulţumesc tuturor.

„Cândva, erau la fel de multe precum
firele de iarbă pe o dâlmă..."

Europa de Est, pe la începutul secolului al XVII-lea

Tărâmul de Dincolo de Păduri

Cântecul

Dincolo de păduri se află un tărâm. Un tărâm atât de frumos încât, pe când stai la marginea pădurii și privirea-ți cutreieră peste pășuni spre munții mângâiați de nea, știi că paradisul nu poate fi decât la un pas de tine. Din acest tărâm provine cântecul, iar din acest cântec se trage o poveste. O poveste despre omor.

Într-o bună zi, coborâți din munți, se arătară trei păstori. Petrecuseră câteva săptămâni pe pășunile de pe culmi împreună cu turmele lor și erau bucuroși că se îndreaptă spre casă, însă în mințile a doi dintre păstori se cuibărise moartea.

Cel de-al treilea păstor, cel mai tânăr dintre ei și poate și cel mai bogat și mai chipeș, nu știa nimic despre asta, până când una dintre mioarele lui, cea mai mică dintre ele, pe care o salvase de la moarte din zăpada târzie de

primăvară, se apropie de el și-l preveni de planurile privind uciderea lui.

Păstorul își privi cu tristețe mioara și spuse:

– Dacă așa stau lucrurile, sunt hărăzit să mor. Dar, credincioasa mea mioară, fă asta pentru mine. După ce mă vor fi ucis, spune-le să-mi lase oasele pe undeva prin apropiere și să mă îngroape împreună cu fluierele mele, astfel că, ori de câte ori va bate vântul, va răsuna un cântec, iar oile mele se vor putea apropia și câinii mei la fel. Mai spune-le că n-am murit, ci că am plecat să mă însor cu o prințesă dintr-o țară îndepărtată. Spune-le că la nunta mea a căzut o stea, spune-le cum soarele și luna i-au ținut miresei mele cununa, povestește-le cum mi-au fost copacii oaspeți, iar preoții au fost munții. Cum au fost păsările lăutarii mei, iar stelele făcliile. Însă, dacă într-o bună zi vei întâlni o femeie cu părul alb, mama mea, mama mea bătrână, spune-i că m-am dus să mă însor cu o prințesă, acolo, în prag de rai.

Și așa se petrecură toate.

1.
În inima pădurii

După ce căzu pentru a cincea oară, când fața i se afundă mult în zăpadă, după ce mâinile-i fuseseră arse de ger însă nu-i păsa de nimic, Radu, tăietorul de lemne, știa că va muri. Undeva în urma sa, în bezna pădurii, îl auzea pe omul care-l atacase. Acum era speriat, mult prea speriat ca să mai miște, aproape prea înghețat ca să mai poată fugi, dar, cu toate astea, știa că ceva nu era bine. Ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Se ridică și se împletici disperat, împrăștiind zăpada în izbucniri scurte. Chiar și aici, în desimea copacilor, se depusese din greu pe pământ, împinsă și adunată de vântul dinspre răsărit în coline și ridicături ciudate, ca niște sălbăticiuni albe pândind la picioarele mestecenilor.

Radu privi în urma sa, însă nu putu distinge nimic. Nu se vedea nimic altceva decât pădurea imensă, fără de sfârșit. Se spunea că puteai călări din Polonia până în Turcia fără să ieși nicio clipă dintre copaci, însă Radu știa că nu era adevărat. Nimic n-ar fi putut avea o asemenea întindere! Nici măcar Pădurea Mamă.

Se opri o clipă, ascultând cu atenție, însă tot ce putea auzi era numai gâfâitul său, în timp ce trăgea aer în pieptul care-l durea. Nu mai știa unde se afla, cu toate că pădurea fusese casa lui întreaga viață. Cabana și satul său erau departe. Se uită în jur, chinuindu-se să recunoască ceva, însă tot ceea ce văzu erau doar sutele de mii de mesteceni argintii.

O creangă trosni și, spre spaima lui Radu, ochii i se opriră din nou asupra urmăritorului său. Acum, că-l vedea din nou, Radu își dădu seama ce nu se potrivea.

– În numele lui Iisus și al Pădurii...

Vorbele căzură moarte în moliciunea zăpezii, însă imediat Radu se răsuci și începu să fugă, bălăngănindu-se din copac în copac. Mâna sa stângă lăsă o dâră de sânge pe scoarța albă a unui mesteacăn, însă rana nu mai avea nicio importanță acum. Trecuse atât de puțin timp de când tăia copaci cu securea. Securea care zăcea pe undeva,

prin zăpadă; lama ei mânjită cu sânge deja înghețat. Sângele *lui.*

Se lovi de încă vreo doi copaci, dar aproape că nici nu băgă de seamă, și, dintr-odată, realiză unde se afla. Aproape de Ciust, unde colegul cu care tăia lemne, Toma, locuia într-o cabană de la marginea satului.

Pentru o clipă, i se aprinse în inimă văpaia speranței. Alergase repede, iar satul era acum la o aruncătură de băț, printre copaci, și nu-l mai putea auzi pe urmele sale pe agresor.

Apoi Radu ocoli un copac și ajunse direct în brațele lui.

Bărbatul nu era înalt, dar era gras. Umflat. Pielea-i era la fel de albă ca scoarța copacilor din jurul lui. În colțul buzelor încrețite avea sânge închegat. Lui Radu îi trebui ceva timp ca să-l recunoască.

Se dădu un pas înapoi, cizmele lui din blană frecându-se de zăpadă. Se împiedică de o rădăcină nevăzută, dar reuși să rămână în picioare. Ridică o mână arătând spre bărbat.

– Dar, Willem, tu ești mort!

Bărbatul se repezi înainte și-și înfipse mâna, ca pe un cuțit, în pieptul lui Radu, căutându-i inima.

– Nu mai sunt, zise el.

Iar acum Radu era cel căzut mort în zăpada moale și neatinsă.

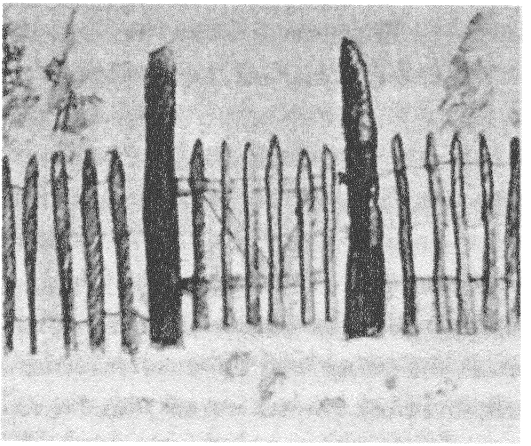

2.
Șliboviță și zăpadă

Petru se târa în urma tatălui său, îndreptându-se spre Ciust, zgribulindu-se în timpul mersului. Cabana lor se afla nu departe în spatele lor, în afara satului. Mai erau câteva zile până în ajunul zilei Sfântului Andrei, iar zăpada se întărise deja. Urma o iarnă aprigă. Cu tot cu ger, Petru putea simți mirosul tatălui său; nici chiar vântul mușcător nu-l scăpa de damful constant de șliboviță și bere.

– Îl cunoșteai bine pe Radu, tată? zise Petru, doar ca să spună ceva. Bărbatul nu spuse nimic, dar Petru știa oricum răspunsul. Nu cunoșteau pe nimeni prea bine – până la sosirea lor în Ciust,

nu rămăseseră niciodată într-un loc destul timp cât să cunoască pe cineva. Însă Petru știa că tatăl său îl ajutase pe Radu, tăietorul de lemne din Coroceni, o dată sau de două ori, anul trecut. Uneori, chiar și cei mai singuratici dintre tăietorii de lemne aveau nevoie de ajutor la doborârea unui copac viguros.

Marginea satului se vedea înaintea lor.

– Repede! zise Toma. N-au să ne aștepte pe noi.

– Nu se poate să fi început, zise Petru. Nu se aude clopotul bisericii.

Tatăl scuipă în zăpadă și nu privi în jur.

– Nu bat clopotele pentru îngropăciunea unui sinucigaș.

Intră în sat prin poarta mică a gardului șubred care marca marginea satului. Gardul, acoperit cu paie, care nu trecea de genunchi, era menit să-i împiedice pe pui să se aventureze prea departe. Înconjura așezarea, marcându-i perimetrul; în afară de câteva ogoare, dincolo de sat nu mai era decât pădurea. De-a lungul ei, din loc în loc, ca aici, erau porți cu portic.

Petru ezită înaintea intrării, nervos. Nu era doar faptul că nu erau agreați în sat, era mai mult de-atât.

– Sinucidere?

Petru alergă după tatăl său și-l ajunse repede din urmă. Pământul era o masă de noroi înghețat și zloată, iar bărbatul era nesigur pe picioarele lui, ca de obicei.

– Liniște, zise Toma privindu-și fiul. Arătă spre case, iar Petru pricepu că n-ar fi trebuit să vorbească. Asta-i convenea. Petru era obișnuit cu tăcerea, obișnuit să-și țină singur de urât; mulțumită tatălui său taciturn, majoritatea discuțiilor de care avusese parte se desfășuraseră doar în mintea sa.

Două femei cu fețe acre stăteau în umbra unei intrări joase. Vorbeau în șoaptă, urmărindu-i cu privirea pe Toma și pe fiul său – un bărbat masiv, care arăta mai în vârstă decât era, și băiatul său puternic și tinerel.

Petru știa că nu sunt agreați, iar satul avea puține de oferit. Locul acesta avea ceva sumbru și neliniștitor, ceva aproape amenințător, ceva ce Petru n-ar fi putut descrie, dar Toma, în pofida acestor lucruri, părea mulțumit să rămână. De fapt, și Petru era încântat să stea. După toate cele întâmplate, se părea că reușiseră să prindă ceva cheag pe aici, după ani și ani de peregrinări, și, în afară de asta, mai era și Agnes.

Coborau grăbiți dealul pipernicit care ducea spre locul numit în derâdere „piață", de parcă s-ar

fi aflat în cine știe ce mare oraș de prin sud, nu într-un sat uitat de Dumnezeu, pierdut de lume. Ciust era sălașul a nu mai mult de două sute de oameni, însă acolo, în centru, se aflau case în loc de cabane; câteva aveau mai multe caturi. În timp ce mergeau, Petru o căuta pe Agnes cu privirea, însă asta nu era o zi în care să ieși, doar dacă nu cumva aveai treabă. Trecură de capătul uliței pe care locuia femeia împreună cu maică-sa, încă îndoliată după moartea soțului ei. Pentru un moment, Petru își încetini pasul, nădăjduind să vadă un semn de la Agnes, însă nu se ivi nimic.

Desprinzându-se din colțul îndepărtat al pieței, o cărăruie se strecura printre două case mai mari din sat; casa popii și cea a vraciului. Cărăruia ducea spre biserica înălțată ceva mai departe. Petru îi putea vedea acoperișul de șindrilă și turla de forma unei cepe, mai în spate, pe la jumătate, precum un băietan care călărea un porc, dar fu luat prin surprindere când tatăl său o luă spre cealaltă parte a pieței.

Se opri, apoi înțelese. Ar fi trebuit să știe mai bine. Radu era un sinucigaș, nu se puteau trage clopotele și nici nu putea fi îngropat în pământ sfânt. Petru grăbi pasul.

Tată lui era aproape de celălalt capăt al satului.

– Ei cred că și-a pus capăt zilelor?

Toma nu spuse nimic.

– Tată!

Toma opri o clipă și apoi privi, însă nu spre fiul său, ci undeva, peste umăr.

– A fost găsit atârnând de un copac, cu o funie strânsă pe grumaz. Așa că și-a pus singur capăt zilelor. N-ar fi el primul tăietor de lemne singuratic care-a făcut asta.

– De ce nu va fi îngropat în propriul său sat?

Tatăl său mormăi.

– Felul morții lui. N-au vrut să aibă nimic de-a face cu el. Au zis că a murit pe pământul Ciustului ca să ne ocupăm noi de el.

– Iar noi am căzut de acord?

– Care „noi"? Niciun „noi" aici, făcu Toma brusc. Apoi oftă. N-am avut de ales. Ori asta, ori ar fi trebuit să-l lăsăm pradă lupilor. Și, oricum, bătrânii au cerut-o.

Acum erau în afara satului, iar printre copaci puteau vedea câțiva oameni adunați într-o poieniță.

Petru se gândi la Radu, la cum și-ar fi putut găsi sfârșitul. Tatăl lui îi spusese că era un visător, însă Petru n-ar fi putut visa niciodată ce i se întâmplase lui Radu. Nu era vorba despre visuri aici, ci despre un coșmar.

– Dar, tată, șopti el. Ai spus că pieptul lui Radu era deschis, că inima-i era străpunsă.

– Și ce-i cu asta?

– Păi, nu și-ar fi putut face asta singur și apoi să se spânzure de un copac.

– Atunci asta s-a întâmplat după aceea.

– Vrei să spui că i-a făcut cineva asta, după ce-a murit ? Cine-ar face așa ceva? De ce?

Toma dădu din umeri.

– Poate lupii...

Petru era pe cale să-i răspundă, dar își dădea seama că tatăl lui se închisese în mod intenționat.

– Ascultă, Petru, dacă un om atârnă de un copac, la capătul unei frânghii, înseamnă că și-a luat zilele. Dacă Ana le-a spus că asta s-a petrecut, atunci așa a fost. Las-o așa!

Petru nu era deloc mulțumit, însă nu mai spuse nimic. Ceva-l apăsa pe tatăl lui, știa asta.

Își croiră drum spre sărăcăciosul alai funerar. Erau acolo Daniel, preotul, și Teodor, vraciul, pe jumătate spițer, pe jumătate vrăjitor. O fi fost Radu doar un tăietor de lemne și pe deasupra nici din satul acesta, dar cu toate astea doi dintre cei mai importanți locuitori ai săi veniseră la îngropăciune. Petru se întreba de ce. De ce erau amândoi aici? Știa că nu se împăcau întotdeauna prea bine. Oamenii îi căutau și pe Teodor, și pe Daniel

pentru problemele lor spirituale, și era la fel de posibil să se roage pentru sănătate alături de Daniel și să-l viziteze pe vraci. Fiecare dintre ei știa că trebuia să-l tolereze pe celălalt. O alianță încordată.

Nu departe de ei se afla groparul satului, un bătrân cu brațele puternice, dar căruia-i mai rămăseseră foarte puțini dinți. Era limpede că nu voia deloc să aibă de-a face cu această poveste și, după ce se străduise să sape în pământul înghețat o groapă puțin adâncă, se sprijinea de sapa lui cu coada lungă, sugându-și gingiile și aruncând priviri cercetătoare pe sub borul larg al pălăriei sale negre, de fetru.

Ninsoarea continua să cadă cu zgârcenie, în timp ce Toma făcu un semn de salut spre ceilalți.

Străinii nu erau niciodată bineveniți, deși acest tată și fiul lui își făcuseră treaba destul de bine. Erau o pereche ciudată. Tatăl era băut, toți știau asta, dar era ceva în ținuta lui. Ceva în felul în care pășea. Era umflat din cauza băuturii, cu fața roșie și ochii lăptoși, dar încă mai avea pe cap păr negru și aspru.

Fiul era tânăr, cu adevărat nou în toate. Avea un păr și mai închis și mai des, iar pielea-i era netedă și maronie, de parcă ar fi venit de undeva din Sud. Ochii-i erau strălucitori, de un maro-închis, precum cafeaua turcească, însă era agitat, cu

toată vigoarea lui tinerească, și părea mai delicat decât tatăl său. Puțini dintre săteni se întrebaseră vreodată ce se întâmplase cu mama băiatului, deși de la ea trebuia să fi moștenit finețea.

Petru era absorbit de propriile gânduri. Lupii n-ar fi putut face așa ceva cu pieptul lui Radu după ce s-ar fi spânzurat de copac. Nu avea nicio noimă. Cineva trebuie că-i străpunsese inima cu mare forță, apoi îi aninase corpul de un copac.

Dar de ce? Majoritatea ucigașilor încercau să ascundă trupurile victimelor. De ce, în loc să facă așa, îl scosese la vedere?

Lui Petru totul i se părea ca un avertisment; un avertisment privitor la moartea care pășea prin pădure.

Iar Petru avea dreptate.

3.
Îngropăciunea sinucigașului

De-abia când văzu apropiindu-se cotiga joasă, pentru cărat fân, își dădu Petru seama că trupul lui Radu nu fusese adus încă acolo. Dar iată-l, descoperit pe platforma din spate a cotigii lui Florin, trasă de un bivol în loc de un cal. Petru mai văzuse

asta și în alte sate, localnicii considerând că ar fi fost o dovadă de prea multă pompă ca un astfel de animal să fie înhămat la o îngropăciune, și în plus caii mai erau și capricioși și înclinați să dea din copite și să se smulgă din căpăstru, tulburând sufletul decedatului.

Nimeni nu voia așa ceva.

În afară de asta, bivolii erau docili și mai nobili în felul lor.

Florin era plugar; și cum nu prea avea treabă în timpul iernii, fusese rugat să aducă trupul lui Radu. Asta nu-l încânta prea tare, însă Ana îi spusese ce să facă și nu putea refuza. Era cea mai îngrozitoare dintre Kmetovi, bătrânii satului, o femeie înspăimântătoare, de o vârstă incertă, care cerea supunere totală. Preluase controlul satului după moartea soțului ei și nimeni nu îndrăznise să pună în discuție această stare de lucruri. Și, cu toate că soțul ei fusese un bărbat nemilos, nu fusese decât o umbră a Anei. Deci Florin se dusese la șopronul de lemne din spatele bisericii unde fusese pus Radu, deși Ana nu se amestecase personal în aranjamentele pentru înmormântare.

Un alt lucru care nu-i impresiona pe săteni era faptul că trupul lui Radu zăcuse în șopron, fără a fi vegheat, de când fusese găsit. S-ar fi putut întâmpla orice cu el. I-ar fi putut sări o pisică pe

piept și toată lumea știa ce însemna asta. Însă Radu era un sinucigaș, așa că pentru el poate că nici nu mai exista, oricum, nicio speranță. Viitorul său era deja în mare pericol.

Florin mergea de-o parte a capului bivolului său, iar Magda, bătrâna sa soție, pe partea cealaltă. Petru era surprins că venise, dar nu și că o auzea cântând. Acea melodie era cântată de fiecare dată când murea cineva sau se căsătorea, ori atunci când se petrecea ceva cu adevărat important. Petru îl auzise de multe ori, în toate locurile pe unde se preumblaseră. Era intitulat Miorița.

Pe-un picior de plai, pe-o gură de Rai,
Iată vin în cale, se cobor la vale,
Trei turme de miei, cu trei ciobănei.

Ascultând din nou cântecul, gândurile lui Petru începură să rătăcească aiurea. În copilărie, fusese fascinat de povestea cântecului; mioara care îi vorbește stăpânului ei drag, ciobanii ucigași, crăiasa. Mama, care va aștepta în van întoarcerea fiului ei. Petru nu-și văzuse niciodată mama, dar, cu toate că încercase din răsputeri să simtă ceva pentru o viață pe care n-o trăise, nu se întâmplase nimic. Mai târziu, odată cu anii, se gândise la poveste

cu mai multă atenție și ajunsese la concluzia că era încurcată și prostească.

Reveria lui Petru fu spulberată de fornăitul bivolului.

Îl aduseseră pe Radu.

Ceremonialul aproape că lipsi cu totul. Părintele îl ajută pe Florin să dea trupul jos din cotigă, Daniel mormăi câteva vorbe din Biblie, iar groparul privi scena pe sub borul pălăriei. Petru urmări totul, tulburat de scurtimea ceremoniei. Chiar era atât de puțin de amintit dintr-o viață care va fi, curând, uitată pe vecie? Privi fața lui Radu. Mai văzuse morți și înainte – la fel ca toată lumea –, însă expresia de-a dreptul înghețată de pe fața lui Radu îl cutremură. Era un amestec de șoc, teroare și nedumerire. Petru se zgribuli și-și dori ca el și tatăl său să fie acum în cabana lor, lângă vatră.

Nu exista sicriu. Bărbații coborâră trupul în groapă, dar chiar atunci se petrecu ceva ciudat. Aflat în mormânt, Radu fu întors în așa fel încât să stea cu fața în jos. Petru nu mai văzuse așa ceva.

Florin își întorsese bivolul, iar el și Magda se îndepărtau, amândoi urcați în cotigă. Petru se întoarse și-l văzu pe Teodor făcând un pas înainte. Își dezlegă bocceaua de pânză pe care o purtase tot timpul și o mână de rămurele căzură în zăpadă. Chiar înainte ca groparul să se apuce să arunce

peste Radu un morman de bulgări de pământ, Teodor puse rămurelele pe trupul lui și de jur împrejur. Erau scurte, dar rezistente, cu ghimpi lungi și ascuțiți. Petru știa că erau de păducel și aruncă o privire spre tatăl său, așteptând o explicație, însă buzele lui Toma erau lipite strâns.

Înmormântarea se terminase și fiecare își văzu de drum, înapoi spre sat.

În piață, Toma strânse brațul fiului său. Era de-abia începutul amiezii, și lumina zilei scăzuse deja. Mintea lui Petru era plină de întrebări despre îngropăciune și despre motivele pentru care luaseră parte la ea. Fusese uluit când tatăl său îl anunțase că se vor duce și ei, dar poate că așa și trebuia. Doar atât că trecuse cam mult timp de când Toma făcuse ceva ce trebuia.

Toma îl trase de umăr.

– Sunt obosit. Hai să mergem acasă, fiule.

Petru zâmbi.

– Sprijină-te de mine, tată.

Toma își lăsă brațele în jurul fiului său.

– Cred că a mai rămas ceva șliboviță.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Petru, dar, pe când se îndepărtau, suportă îndatoritor greutatea tatălui său.

– De ce l-au pus cu fața în jos?

Toma nu spuse nimic.

– Pentru ce erau ghimpii ăia?

– Nu erau pentru nimic, se răsti Toma, smulgându-se de lângă fiul său. Aici sunt doar oameni simpli, foarte superstițioși. Nu mai băga în seamă toate prostiile lor.

– Dar...

– Niciun dar, Petru! Avem lemn de tăiat. Și țuică de prune de băut.

Iar Petru știu deja, cum știa destul de des, care dintre ei va tăia lemne și care va bea țuica.

4.
Gâsca

Amurgul se lăsă împreună cu fulgii de zăpadă pe când tatăl și fiul străbăteau drumul înapoi spre casă. Petru era acum la fel de înalt ca și tatăl său și, cu siguranță, la fel de puternic. Poate că Toma fusese odată un bărbat vânjos, însă Petru nu-și putea aminti de acele vremuri. Lucra din ce în ce mai puțin și se baza tot mai mult pe Petru ca să aibă ce mânca. Pe cât își putea Petru aminti, Toma băuse dintotdeauna. Cândva, fusese altfel. Mama lui Petru murise la nașterea lui. Toma

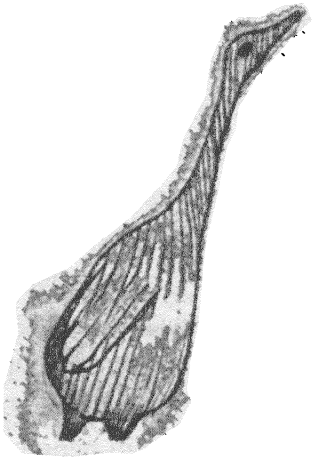

găsise o dădacă să-l alăpteze, dar îl crescuse singur pe Petru de când copilul putuse să meargă și să vorbească. Poate că nu-și mai permisese să țină dădaca, dar se părea că voise ca femeia să dispară din viața lor cât mai curând posibil. Iar de atunci erau numai ei doi.

Când Petru împlinise cinci ani, Toma îi dăduse un briceag. Nu era o jucărie, ci o unealtă foarte bine făcută și folositoare.

– E vremea să înveți cum se folosește așa ceva, zisese Toma. E ascuțit.

Petru privise vrăjit cum tatăl său tăiase o creangă și cioplise rapid o mică pasăre pentru Petru. O gâscă.

– E bun, spusese Toma. Ascuțit.

– Este bun, îl imitase fiul său, râzând, deși nu despre cuțit vorbea el, ci despre gâsca mică și zveltă, ce arăta exact ca păsările pe care-i plăcea lui să le privească atunci când îi zburau pe deasupra capului.

Mai târziu, Toma îl învățase să citească, iar asta nu fusese fapta unui beţiv, nici chiar a unui soldat, însă Toma aparţinuse cândva unei familii de cu totul alt soi. Acum, părea să-l stăpânească băutura – ca nimic altceva –, iar pe Petru îl costa un efort în plus să taie bușteni pentru a putea cumpăra o sticlă de șliboviță sau rachiu.

Ajungând în apropierea colibei, Petru putu vedea fumul de lemn de mesteacăn învârtejindu-se din horn, răsucindu-se încet în forme fantomatice în lumina amurgului, purtat de vânt și împrăștiindu-se printre vârfurile copacilor precum ceața.

Petru zâmbi ușor. Focul ardea încă; cabana era bine încălzită.

Construcția stătea într-o poziție ciudată. Râul Ciust, de la care-și trăgea satul numele, se despărțea în două aici, șerpuind prin pădure. Cu malurile lui adânci, râului îi trebuiseră zece mii de ani ca să-și sape încet calea prin pământul întunecat și gras al pădurii. Marginile malurilor

erau ca niște pături din mușchi din care se scurgeau șuvoaie de mucegai în apele maronii, lenețe ale râului. Însă, la un anumit moment din istoria sa străveche, râul întâlnise o stâncă solidă, ascunsă în pământ, și se despărțise în două. Cabana era chiar la bifurcație.

Cu numai un an în urmă, toamna târziu, Toma și Petru o luaseră din nou la drum când auziseră că era nevoie de un tăietor de lemne la Ciust. Trecuseră din sat în sat, întotdeauna ducându-se cât de departe puteau de lumea civilizată și afundându-se și mai mult în pădurea imensă.

Toma fusese încântat și acceptaseră oferta. La marginea satului se afla o cabană în stare perfectă, încăpătoare, însă Toma insistase ca ei să-și construiască una a lor. Petru era obișnuit cu astfel de apucături și pur și simplu se îndoi de șale ca să-și ia securea pentru a tăia copacii necesari pentru scândurile noii lor case.

Așezară un podeț grosolan, din două jumătăți de trunchi de copac, pe deasupra bifurcației râului și începură construcția. Venea iarna și, cam pe când terminară cabana, cu un staul pe o latură și un șopron pentru unelte pe cealaltă, și Petru începu să taie lemne ca să câștige niște bani, Toma își scoase sapa la iveală.

– Pentru ce-i asta, tată? întrebă Petru, dar, ca de fiecare dată, tatăl îi răspunse doar prin fapte.

Măsură cabana de la vârful bifurcației râului, apoi dădu ocol laturilor casei cu un singur cat, inspectând-o din toate unghiurile.

Petru se sprijini de secure și-l privi pe tatăl său de peste râu, de unde conveniseră să-și aranjeze curtea pentru cherestea. Toma se afla într-un punct la douăzeci de pași distanță în fața cabanei, exact la mijlocul celor două brațe ale râului.

Își mută sapa de pe un umăr pe celălalt, o înfipse în pământul poros și începu să sape. Petru clătină din cap și se apucă din nou de lucru. Le promiseseră bătrânilor Kmetovi încă de acum o săptămână că le vor aduce lemn de mesteacăn și deja dăduseră de bănuit pentru că refuzaseră să locuiască la marginea satului. Tatăl lui încercase să le explice că pentru ei era mai bine să locuiască mai aproape de munca lor, însă acest soi de argumente logice nu impresiona pe nimeni din Ciust.

După o oră, Petru își îndreptă spatele și privi în direcția tatălui său. Toma săpase deja o groapă adâncă și îngustă. Petru se așeză și-și scoase cuțitul din buzunar, cel pe care i-l dăduse tatăl lui când împlinise cinci ani. Dintr-un alt buzunar scoase o bucată de lemn de prun la care lucra și începu

să facă bucle de lemn de pe spatele oiței pe care o sculpta.

Toma era cufundat până la piept în pământ când Petru ridică brusc privirile și-l văzu pe tatăl său scrutându-l.

– Treci la treabă, îi strigă el hotărât. Am destul de făcut aici.

Petru mormăi, dar făcu așa cum i se spusese. Taică-său avea toane, iar asta-i spunea lui Petru să se țină departe de el. I se părea că întotdeauna fusese așa, că trăiseră mereu în aceeași singură cameră, însă ca frunzele care cad din același copac și se rotesc întotdeauna în cădere, îndepărtându-se una de alta.

Petru mormăi din nou. Întotdeauna trebuia să fie câte ceva...

Întotdeauna ceva de făcut, de mers undeva.

Ceva ce i se spunea să facă. Ceva ce i se spunea să nu facă.

Precum cutia tatălui său, pe care nu avea voie s-o deschidă.

După două zile de săpat, groapa lui Toma devenise un șanț, iar Petru intui ce avea de gând tatăl său. După încă două zile, șanțul avea o lățime de aproape un metru și jumătate și se întindea de la un braț al râului până aproape de celălalt.

Doar un spațiu de mai puțin de un metru se afla între fiecare capăt și apa tumultuoasă.

– Cu grijă, zise Petru, incapabil să păstreze tăcerea. Dacă mai sapi puțin, malul va ceda.

Nici nu terminase bine de vorbit și-și dădu seama că era exact ceea ce dorea și tatăl său.

Toma râse și-și înfipse sapa în vârful ultimului boț de pământ. Apa năvăli în șanț, umplându-l mai repede decât ar fi putut Petru să creadă că era posibil. Toma fugi până la celălalt braț al râului și străpunse și acolo despărțitura. Săpase canalul ușor înclinat, astfel că apa curgea deja din brațul cel mai apropiat de sat, prin canal, în celălalt braț.

– Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc pe o insulă! îi strigă Toma fiului său, dintr-odată plin de voioșie, râzând ca un copilandru. Ieși din apă, ud până la piept, și intră în casă pentru a-și usca hainele la foc.

În acea noapte se îmbătă cu rachiu, în vreme ce afară apa făcuse o treabă bună curățând și lărgind șanțul, înlăturând ultimii bulgări de pământ de pe margini. În timp ce stătea lângă foc, brațele începură să-l doară din cauza efortului și, cu toată oboseala, ceva se trezi în el. Mușchii săi își aminteau de munca grea. Își folosise mâinile cu ani în urmă, dar nu cu o lopată.

Acum, Petru și tatăl său străbătură același podeț din trunchiuri de copac făcut de ei cu un an în urmă, ajungând pe insula lor triunghiulară.

Calul lor, Sultan, necheză ușor când pe pod le răsunară pașii. Trase de pripon, o simplă funie, legată de un ciot de copac.

– Du-l înăuntru, Petru, zise Toma.

Petru dădu din cap.

Îl bătu ușor pe Sultan pe crupă și-l duse în grajdul mic.

– Ai din nou fân, Sultan, șopti el. Într-o bună zi, cât de curând, am să-ți aduc și niște sfeclă. O să-ți placă. Într-o bună zi, cât de curând. Îți promit.

Sultan zvâcni din cap spre Petru, însă cu destulă blândețe.

Când Petru intră și el în casă, Toma își turnase o cană de rachiu.

– Vrei și tu? îl întrebă el.

Petru clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă fără veste tatăl său. Pentru Dumnezeu, bea și tu odată cu mine!

Petru rămase așa, bâțâindu-se puțin, încercând să-și păstreze calmul și să fie prietenos, așa cum fusese întotdeauna în astfel de momente, cu toate că în sufletul său se simțea ca într-o menghină.

– Am să beau, tată. Am să beau.

Se așează lângă vatră împreună cu Toma. Lampa strălucea; un fluture de noapte singuratic se izbea de geamul afumat. Tatăl său căută o altă cană și turnă în ea un deget de rachiu.

Petru se sili să-și toarne pe gât apa de foc, încercând să nu se cutremure când aceasta-i coborî până în stomac, arzând totul în drum. Știa că asta l-ar enerva pe Toma și mai tare, însă tatăl său părea mulțumit și începu să îngâne un cântec fără nicio noimă. Petru se uită la el, deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Putea vedea că ochii tatălui său priveau până departe, la mulți kilometri de acolo. Poate chiar la ani distanță. Petru încercă să se gândească la ceva de spus, ceva care ar fi putut ajunge la tatăl său, în ciuda băuturii, care ar fi putut face o mică punte spre insula aceea a lui, însă Toma glăsui el primul, rupând tăcerea.

– A trecut ceva timp de când n-am mai auzit cântecul ăsta, nu?

Petru dădu din cap.

– Oricum, nu l-am priceput niciodată, zise el. De ce se lasă păstorul omorât? Fără să încerce să lupte sau să le vorbească. Este o prostie!

– Ah, făcu Toma. Ah!

Începu să cânte, cu ochii închiși, cu fața ridicată spre bârnele acoperișului.

– *Pe-un picior de plai, pe-o gură de Rai...*

Fluturele căzu pe masă, obosit de eforturile depuse pentru a zbura direct în lumină. Rămase pe spate, zbătându-se.

– *Iată vin în cale, se cobor la vale.*

– Dar de ce tot cântă lumea Miorița asta? întrebă Petru dintr-odată.

Toma se opri și-și întoarse pentru o clipă privirea asupra fiului său, dar fu distras de fluture, care se rostogoli, brusc. Din conturul ciudat și albicios, de forma unui craniu, desenat pe spatele lui, îți dădeai seama că era un fluture cap-de-mort.

– Nu are nicio noimă, dar oamenii îl tot cântă.

Toma lovi cu palma în masă și-o ținu acolo. Fluturele nu avea nicio șansă de salvare. Petru făcu o grimasă și privi în altă parte când tatăl său desprinse trupul strivit al fluturelui și apoi deschise ușa godinului, aruncându-l în foc.

Ceva nu era bine când omorai fie și o vietate atât de neînsemnată, doar din plăcere. Petru știa că nu avea niciun rost să-i vorbească despre asta, decât dacă și-ar fi dorit o predică despre cum îți schimbă părerile despre omor zece ani petrecuți în armata lui Vodă. Zece ani la oaste și alți

patru la pușcărie. Suficient să facă pe oricine un om violent.

Petru se ridică și luă o oală de pe dulap, să facă o supă.

– Pentru unii, balada Mioriței are înțeles, zise Toma pus pe harță, însă Petru se întorsese cu spatele spre tatăl lui și începuse să mărunțească legumele, și n-ar fi putut spune ce credea tatăl său despre ea. Presupunea că o pusese la grămadă cu toate celelalte convingeri prostești, superstițioase nutrite de oameni. Starea lui de spirit era acum mohorâtă și gravă, ca și cum moartea fluturelui ar fi pus capăt veseliei lui de bețiv, și rămase lângă ușa deschisă a godinului tot restul serii, holbându-se la flăcări, până când goli sticla, apoi se târî spre patul său, neluând în seamă supa pe care Petru i-o așezase pe masă.

Petru își termină porția, apoi se așeză lângă foc, cioplind un copac în miniatură. Îl atrăgea ceva să facă asta, era aproape ca și cum ar fi dat ceva înapoi pădurii în loc să taie doar lemne de foc tot timpul. Transformând o bucățică de lemn înapoi într-un copac era ca o ofrandă adusă Mamei Pădure, iar Petru credea că asta era foarte important. N-ar fi vrut să mânie vreodată puterea uriașă care pândea peste tot în jurul lor, în fiecare zi din viața lor. Petru termină de cioplit și puse

lemnul pe raftul de deasupra patului său, împreună cu celelalte.

Scoase un oftat. Nu ajunsese niciodată să se priceapă atât de bine ca tatăl său, iar copacul îi ieșise grosolan, însă era făcut de el.

Noaptea ninsă atârna acaparatoare pe deasupra satului a celor două brațe ale râului și a copacilor. Pădurea se întindea cât vedeai cu ochii, aproape în toate direcțiile, preț de vreo opt sute de kilometri, întreruptă doar de câte un sat, ici și colo.

Cabana se ghemuia pe insula făcută de Toma de parcă ar fi așteptat ceva, cu o lumină palidă licărind printre obloanele sale mici.

Departe, peste unul dintre brațele râului, ceva pândea cabana. Se mișcă. Conturul unei umbre se deplasă încet din ascunziș și goni spre copaci în timp ce se crăpa de ziuă.

5.
Ajunul de Sfântul Andrei

La câteva zile după înmormântarea lui Radu, Petru se duse la Ciust. Mai mulți oameni le datorau bani pentru buștenii aduși, iar Petru știa că era

mai bine dacă-i aduna el decât tatăl său, care ar fi putut cheltui jumătate din ei sau chiar mai mult, la un han, înainte de a ajunge acasă.

Era o zi luminoasă, însă zăpada continua să acopere, sfidătoare, pământul, iar pătura cenușie a cerului promitea că va cădea și mai multă. Petru tocmai trecea pe lângă o fântână de lemn, la capătul dinspre nord al satului, când văzu primele rotocoale de fum ridicându-se în aer. La început fu nedumerit, dar apoi își aminti că era ajunul zilei de Sfântul Andrei.

După ce ocoli un colț, dădu și peste primul foc de tabără. Agățat deasupra focului, un ceaun uriaș de fier împrăștia vălătuci de abur în aerul rece al dimineții. În jurul focului se afla o mulțime pestriță, fiecare om așteptând răbdător cu câte o găleată de lemn în mână. Nu-l observară pe Petru când acesta trecu, în drum spre primul său mușteriu, Daniel, la casa popii.

În piață era un alt foc, cu un ceaun și mai mare, în jurul căruia așteptau și mai mulți oameni cu gălețile lor. Lângă ceaun stătea Teodor, vraciul, și un bărbat gras, al cărui nume Petru nu-l cunoștea. Teodor părea să-l supravegheze pe grăsan, iar acesta umplea din ceaun fiecare găleată care-i era înmânată. Din când în când, Teodor îi făcea semn să se îndepărteze și se așeza lângă ceaun,

mormăind ceva peste gura lui aburindă. Dacă asta însemna că omul se înfuriase pentru treaba de mântuială sau era vreun ritual magic, Petru n-avea de unde să știe. Dacă era magie, Petru se întreba ce-avea preotul de spus despre asta. După un timp, Teodor se dădu înapoi și făcu semn că treaba putea continua.

Era o muncă murdară și urât mirositoare, iar acum Petru putu să vadă ceea ce credea el că se afla în ceaun, pentru că ici-colo erau pete negre, risipite prin piața acoperită de zăpadă. Catran.

Peste tot prin Ciust și, din câte știa Petru, probabil în toată țara, oamenii făceau același lucru. Casa preotului se afla în partea cealaltă a pieței, lângă ulițele înguste care duceau spre biserică, iar Petru îl putea deja vedea pe Daniel stând în fața casei, cu o perie în mâini. Scufunda în catran peria groasă, rotundă, din păr de porc, încercând s-o facă repede, înainte să se întărească smoala. Lucra răbdător, vopsind cu catran pervazurile ferestrelor casei sale. Și alții se ocupau de casele lor din piață, unii încet și metodic, alții repede, însă peste tot în sat fiecare cadru de fereastră era acoperit cu un strat gros de catran negru. Era o muncă obositoare, catranul se răcea repede și devenea tot mai greu de folosit, iar periile grosolane din păr de porc se desfăceau prea repede.

Petru se afla chiar în spatele lui Daniel, însă preotul era atât de absorbit de ceea ce făcea încât nici nu băgase de seamă. Se ocupa acum de ușă și, după ce-i acoperi canatul cu un strat zdravăn de catran, răzui ultimele urme de pe marginea găleții și mâzgăli cu neglijență o cruce mare chiar pe ușă. Se dădu îndărăt pentru a-și examina opera. Ar fi preferat să fi pictat o cruce mai arătoasă; trebuia să mai facă rost de catran.

– Oare pavăza Domnului mai are nevoie de catran, părinte? zise Petru.

Părintele sări speriat și se întoarse către băiat.

Se încruntă, aruncând la pământ găleata golită. Avea mâinile lipicioase și încercă să și le șteargă de robă, însă asta nu-i fu de niciun ajutor. Era un bărbat înalt, cu chelie, cu o barbă parcă la fel de ascuțită ca nasul cel împungaci.

– Ajunul zilei Sfântului Andrei, Petru, rosti el de parcă i-ar fi oferit un răspuns. Tu și cu tatăl tău ați face mai bine să vă luați aceleași precauțiuni. Mai este cale lungă de făcut de aici și până în ajunul de Sfântul Gheorghe. Și drumul ar putea fi unul al răului.

Petru era de acord măcar cu asta, în pofida raționamentelor sale. Se gândi la Miorița; omorul fusese înfăptuit atunci când ciobanii coborâseră de pe munte pentru iernat. Mâine era prima zi

din decembrie. Înaintea lor aștepta întreaga iarnă întunecoasă și lungă, iar anotimpul ăsta era periculos. Atâta doar că Petru nu prea era convins că doar catranul îi putea ajuta să treacă cu bine prin lunile lungi de iarnă. La primăvară, în ajun de Sfântul Gheorghe, florile și busuiocul cu miros dulceag aveau să crească pe pășuni, dovedind că puterea Domnului creștea din nou.

În orașele în care locuiseră, niciun om al bisericii nu s-ar fi dedat unor astfel de practici superstițioase. Însă aici, în inima pădurii, era altfel. Pe undeva, printre copaci, cărarea care ducea direct către Domnul se risipise. Se pierduse printre basmele populare și superstițiile și poveștile șoptite lângă foc.

Nu te amesteca, asta i-ar fi spus tatăl său, iar Petru știa asta. Decise să asculte, măcar o dată, sfatul lui.

– Părinte Daniel, am venit să adun banii. Ți-am adus două încărcături săptămâna trecută.

– Mi-ați adus voi două încărcături, dar mai apoi a trebuit să plătim pentru o îngropăciune.

– Și ce avem noi treabă cu asta?

– Tăietorul de lemne era prietenul vostru. Din moment ce nu mai era nimeni care să plătească pentru înmormântare, am să-mi iau plata din ce

trebuie să vă dau vouă. Am să vă plătesc numai pentru o singură încărcătură de lemne.

– Nu ne era nouă mai prieten decât ție, spuse Petru furios. Cineva din Coroceni ar trebui să plătească tot.

– Păi atunci du-te și găsește pe cineva din Coroceni și-am să le iau bucuros banii pentru înmormântare.

– N-a fost, oricum, niciun fel de înmormântare, zise Petru, știind că se pripea.

Daniel deschise ușa, apoi se întoarse arătând spre Petru cu unul dintre degetele sale lungi.

– Ai grijă ce spui! A avut noroc că a fost îngropat. Am făcut tot ce se putea pentru el. Ar trebui să te rogi să fie destul.

Se pregăti să intre în casă și tocmai închidea ușa când Petru păși înainte și-o opri cu un braț puternic.

– Părinte, spuse el pe cât putea de apăsat. Banii noștri.

Daniel se zgâi la el.

– O singură încărcătură.

Petru dădu din cap. Putea vedea clar că n-avea cum să obțină mai mult de la vicleanul preot.

– Așteaptă aici, glăsui Daniel, iar Petru se supuse, însă își ținu un picior la ușă. El și tatăl lui

fuseseră înșelați prea adesea ca să-și mai permită să neglijeze astfel de amănunte.

Preotul se întoarse și, fără nicio tragere de inimă, îi puse în palmă câteva monede.

– Du găleata mea înapoi la Teodor, zise el. Spune-i că îmi mai trebuie puțin. Spune-i că toți mai avem nevoie de ceva catran.

Petru se îndepărtă de ușă și culese găleata din zăpadă. O împinse în mâinile lui Daniel.

– Spune-i tu asta. Eu mai am bani de adunat.

6.
Cântecul dulcimerului[1]

Petru se îndepărtă traversând piața și regretă imediat confruntarea cu preotul urâcios. Era acel gen de lucruri care-i obligaseră să se tot mute de colo-colo întreaga sa viață, fără să se așeze undeva, fără să se amestece cu ceilalți. S-ar putea ca lui Petru să nu-i fi plăcut prea mult alegerea ciudată a lui Toma în ceea ce privea căminul lor permanent, însă era pur și simplu bucuros că, în

[1] Dulcimer – instrument muzical, strămoșul țambalului (n. red.).

sfârșit, se așezaseră și ei undeva. Ceea ce mai trebuiau acum să facă era să evite necazurile.

Petru îi auzi înainte de a-i vedea. Muzica lor plutea înaintea caravanei lor. Țiganii.

Trei căruțe cu coviltir și una descoperită intrară în piață, iar oamenii se opriră din ceea ce făceau pentru a privi spectacolul. Căruțele cu coviltir erau vopsite țipător, în galben și în roșu, cu pânza care le acoperea pictată în combinații de culori ciudate și străine. Pe fondul maro-cenușiu al zidurilor caselor, țiganii păreau chiar și mai ieșiți din comun, iar sătenii erau ca fermecați.

Prima căruță era trasă de o iapă murgă, strunită de un bărbat înalt și solid, cu părul lung, negru, legat la spate într-o coadă. Pe vârful capului avea o pălărioară rotundă, iar pe buze un zâmbet, nu unul larg, ci unul care dădea de bănuit că știa anumite lucruri.

Muzica venea din spatele căruței deschise, unde cântau patru muzicanți. Erau doi scripcari și un bărbat cu o tobă îngustă. Lângă toboșar stătea un altul cu un dulcimer, la care cânta cu ciocănele din metal. Asta auzise Petru mai întâi, un sunet nepământean, care glăsuia despre alte locuri și vremuri.

Cei patru muzicanți ședeau în cele patru colțuri ale căruței, însă cu ei se mai afla o a cincea persoană. Fata se ridică în picioare când începu să cânte, glasul ei înălțându-se încet deasupra muzicii și plutind peste piață. Până în acel moment, Petru nu recunoscuse melodia, atât de neobișnuit i se părea sunetul dulcimerului și al tobei, cu muzica scripcarilor tremurând pe deasupra. Însă nu mai rămase nicio îndoială când glasul fetei intonă cântecul, linia melodică familiară a Mioriței.

Iar tu de omor
Să nu le spui lor.
Să le spui curat
Că m-am însurat
Cu-o mândră crăiasă,
A lumei mireasă;

O crăiasă. Petru era transfigurat. Fata avea poate doar cu câțiva ani mai mult decât el, însă știa că era foarte diferită. Chiar și de la această distanță îi putea descifra mândria și încrederea de sine. Era înaltă, împotrivindu-se cu ușurință scuturăturilor căruței prin mișcările de șolduri, pe care își sprijinea și mâinile, cu degetele rășchirate. Își ținea capul sus, iar părul negru precum pana corbului îi cădea în bucle pe umeri.

Încă o dată Petru se împotrivi cântecului. Tot nu putea pricepe de ce păstorul se purtase cum se purtase. Află că va fi ucis de ceilalți doi ciobani, poate că din pizmă pentru tinerețea lui sau datorită înfățișării sale chipeșe. Asta ca asta, însă după aceea nu face nimic. Nu fuge. Nu luptă. Își acceptă moartea și născocește o poveste pe care s-o spună mioara mamei lui, că s-a căsătorit cu o crăiasă dintr-o țară îndepărtată. Petru, care nu-și cunoscuse niciodată mama, putea înțelege cu toate astea necesitatea de a proteja pe cineva drag de crâncenul adevăr, însă nu putea înțelege pe cineva care ar accepta atât de senin să fie omorât. Afară doar dacă nu cumva era singura cale spre o asemenea frumusețe măreață.

O frumusețe precum crăiasa nepământeană din cântec...

Dintr-odată, Petru fu conștient că țiganca se uita drept spre el, pironindu-l cu o privire pătrunzătoare, dar în același timp lipsită de orice simțământ. Nu fu în stare să-și mute privirea, iar acum cele trei căruțe cu coviltir și cea descoperită se opriră în centrul pieței, iar muzicanții abordară o altă melodie, mai veselă, ancorată în ritmul tobei. Era o piesă instrumentală, și fata se așeză în căruță și nu se mai uita la Petru, deși el nu mai putea face altceva decât s-o privească.

– Nădăjduiesc că nu crezi că-i mai frumoasă decât mine, auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse și dădu cu ochii de Agnes, care-l privea zâmbind.

Chiar în timp ce-i răspundea, știa că ea glumise doar, cu toate astea o sămânță de sminteală vorbi în locul lui:

– Nu, nici vorbă, zise el în grabă. Bineînțeles că nu. Eu doar admiram cântecul, nimic altceva.

Agnes nu mai zâmbea.

– Doar cântecul, nu-i așa?

Petru se foi stânjenit. Privi spre Agnes, cu părul ei scurt, castaniu, încadrându-i chipul plăcut, ochii cenușii, nasul mic.

– Ce mai faci, Agnes? Ce mai face maică-ta? Nu te-am mai văzut de mult.

– Asta pentru că vii în sat numai când ți se năzărește ție.

– Agnes, aș veni eu mai des, bâigui Petru, aș veni să văd...

Se opri, pentru că n-avea curajul s-o spună.

– Știu, făcu Agnes, și, simțind o înțepătură în inimă, Petru crezu că ghicise ce era pe cale să spună.

Însă nu era așa.

– Ai veni mai des dacă n-ai fi atât de ocupat, dacă te-ar lăsa tatăl tău, dacă ai avea destui bani.

– Termină, Agnes, zise Petru. Nu-i corect. Nu știi care-i situația.

Spusese ceea ce nu trebuia.

– Chiar nu știu? țipă ea, cu glasul ascuțit și tremurător. Tata e mort de mai puțin de o lună, iar mama a căzut de-atunci la pat. Eu trebuie să fac totul și să o îngrijesc și pe ea, iar tu crezi că nu știu cum este?

Se întoarse și plecă în graba mare.

– Agnes! strigă Petru. Așteaptă! Te rog!

Oamenii priveau scena; el alergă câțiva pași după ea, apoi abandonă.

– Agnes, spuse el încet, însă ea plecase. Ar fi putut să povestească văzduhului ce-avusese de zis, însă ce rost avea?

Se întoarse și privi din nou spre țigani. În jurul lor se adunase mulțimea, și unii le aruncau chiar și câțiva bănuți în pălăria plimbată de jur împrejur de un copilandru. Culorile coviltirelor țigănești și ale hainelor lor contrastau țipător cu cabanele și casele cenușii ale satului.

Petru zâmbi cu amărăciune. N-ar fi fost prea mult să admită că țiganii îl tulburaseră, însă simțea, oarecum, că se putea pune în locul lor. Iată-i pe săteni, bucuroși să asculte muzica lor, bucuroși chiar să le dea și bani pentru ea, însă exista

o contradicție. Petru știa că nu li se va permite să rămână în sat peste noapte și că vor trebui să stea undeva în afara lui la lăsarea serii. Erau toleraţi doar, nu erau socotiți și de încredere.

Înțelegea cum se simțea asta. Și chiar mai mult. Ceva legat de țigani glăsuia direct inimii lui Petru, deși nu știa despre ce era vorba.

Se lăsa noaptea când o luă încet spre casă, prin zăpadă. În timp ce mergea, prin buzunare-i zornăiau banii adunați. Acum, tot ce mai avea de făcut era să-l împiedice pe Toma să-i bea pe toți și să-i explice de ce preotul îi plătise numai jumătate din lemnul lui.

Să-i spună tatălui său că în sat sosiseră țiganii? Se gândi mai bine. Parcă vedea deja privirea lui plictisită și, în afară de asta, simțea ceva pentru ei. Dacă tatăl său i-ar fi desconsiderat, așa cum făcea el cu toate, ar fi fost încă un vis distrus. Încă ceva ce i-ar îndepărta.

Ca și cutia. Asta era una dintre cele mai îndepărtate amintiri ale sale și era una dureroasă. Tată lui avusese o cutie lungă, din lemn, pe care o lua întotdeauna cu el, însă Petru nu-i văzuse niciodată interiorul. Oriunde s-ar fi dus, oriunde s-ar fi așezat, cutia era întotdeauna cu ei. Toma o dosea întotdeauna sub salteaua lui și, cu toate că nu-și

putea aminti, știa că Toma trebuie să-i fi spus, cândva, să n-o deschidă niciodată.

Pe măsură ce Petru crescuse, tot așa făcuse și curiozitatea lui. Într-o bună zi, îl potopi cu totul. Tocmai era pe cale să deschidă cutia când tatăl său intră în încăpere. Toma îl chelfăni atât de tare pe băiat încât acesta dormi prost săptămâni la rând din cauza durerii. Însă Toma îi făcuse ceva și mai groaznic.

Pe raftul de lângă patul lui Petru se afla gâsca de lemn cioplită de tatăl său în ziua în care îi dăruise cuțitul. Toma înșfăcă sculptura de pe raft și o aruncă pe podea, călcând-o cu cizma. Apoi azvârli bucățile în foc.

Nici până-n ziua de azi lui Petru nu-i trecuse supărarea pentru asta. Ce putea fi atât de important încât Toma să fie nevoit să ascundă de el? Din câte putea Petru să-și dea seama, cutia părea să fie viața lui; ceva asupra căruia nu avea niciun control, ceva pus sub cheie, ceva plin de secrete și bogății pe care trebuia să le exploreze.

Obloanele erau trase peste toate ferestrele când Petru ieși din Ciust, însă putea auzi zarvă de cântece din fiecare casă pe lângă care trecea. O altă formă de protecție, pentru că toată lumea știa că

se cuvenea să cânți în ajunul de Sfântul Andrei pentru a ține răul la distanță.

Petru ridică din umeri. Era prima noapte a anului când răul era slobozit în lumea largă, iar tot ce aveau sătenii la îndemână ca să se apere erau catranul și cântecele.

Auzi, dintr-odată, bătăi de aripă deasupra capului său, iar apoi gâgâit de gâște. Privi în sus și observă păsările făcându-și loc pe cer ca un vârf de săgeată vie.

– E foarte târziu, le spuse Petru șoptit, foarte târziu ca s-o luați spre sud.

Cel puțin gâștele puteau pleca; cu întârziere sau nu, puteau scăpa în zbor de frigul din miezul iernii.

Pentru toți ceilalți, urma într-adevăr o călătorie îndelungată spre siguranța oferită de primăvară.

7.
Oi și lupi

În următoarele câteva zile, Petru munci din greu, tăind și ducând cât de mult lemn putea înainte ca zăpada să înceapă să muște de-a binelea. În jumătate din aceste zile izbuti să-l facă pe tatăl

său să vină să-l ajute. În restul timpului, Toma zăcea lângă soba din cabană bând dintr-un butoiaș cu șliboviță cumpărat cu banii aduși de Petru după ultima lui descindere la Ciust.

Într-una dintre dimineți, târziu, pe când tăiau lemne dintr-o grămadă de bușteni, Toma lăsă să-i cadă securea. Petru observă, nu pentru întâia dată, că mâinile tatălui său tremurau. Toma se aplecă să culeagă securea din zăpadă, însă o mai scăpă de două ori înainte de a o ridica iarăși.

– Vezi-ți de muncă, Petru! îl apostrofă cu țâfnă, văzându-și fiul cum se uita la el.

Petru nici nu se clinti.

– E cam frig pe aici, nu-i așa? zise Toma oprindu-se. Nu-mi pot ține afurisitele astea de mâini să nu tremure.

– Da, tată, făcu Petru. Vântul e aspru astăzi.

Însă mai târziu, înapoi la căldura din cabană, mâinile lui Toma continuară să tremure.

Petru și Sultan făcură zeci de deplasări în jurul satului, cu cotiga hârbuită încărcată și scârțâind prin zăpadă. Majoritatea oamenilor aveau deja rezerve îndestulătoare de lemne pentru iarnă, însă nimeni nu refuza încă o încărcătură; niciodată n-aveai de unde să știi cât de grea urma să fie iarna. Lucrul cel mai greu era să-i faci pe oameni să plătească lemnul pe loc, totuși Petru se întorcea acasă

în mai toate zilele cu ceva bănuți de pus în cutia de tablă de sub piatra slăbită din colțul cabanei.

Într-o zi, Petru veni acasă cu mai mult decât bani. Prin împrejurimile satului se răspândeau tot felul de povești, iar el aduse câteva cu el. Îl conduse pe Sultan pe podețul spre insula lor și-i dădu grăbit să mănânce. În timp ce calul se hrănea, puse două pături pe spatele animalului. Trecu cu găleata prin canalul care unea cele două brațe ale râului și-i turnă apă lui Sultan în copaie.

– Bea-o înainte să înghețe, măi băiete, spuse Petru, închizând ușa grajdului. I se păru ciudat să-i spună calului „băiete". Sultan era mai bătrân decât el și cumva – Petru știa asta – mai înțelept, însă Toma îi zicea așa mai tot timpul și devenise o obișnuință.

– Într-o bună zi, chiar am să-ți aduc niște sfeclă.

Ca de obicei, Petru îl găsi pe tatăl său înăuntru. De data asta însă fără nicio urmă de băutură, iar pe sobă clocotea o oală.

– E larmă mare prin sat, zise Petru chiar înainte să fi închis ușa pentru a lăsa frigul afară.

– Poftim? întrebă Toma, oprindu-se din amestecat în oală.

– Oile au fost atacate în șopronul lor. La fel și vitele la pășunat.

– Așa deci, lupii au flămânzit, făcu Toma. Și ce-i cu asta?

– Nu-s lupii. Așa se vorbește prin Ciust.

– Atunci ce-o fi? întrebă Toma.

– Cred că știi și tu ce se vorbește, răspunse Petru.

– Ptiu! Toma scuipă pe podea. Imbecilii! Iar tu ești tot un imbecil pentru că asculți așa ceva.

– Eu doar îți spun ce se vorbește, zise Petru. Asta-i tot. Îl știi pe morarul mort luna trecută? Willem? Văduva lui spune că o vizitează noaptea.

Toma nu mai spuse nimic și-și întoarse din nou atenția spre oala de pe foc.

Petru continuă însă, considerând că avea o șansă de a-l face pe tatăl său să vorbească.

– Spune că o vizitează deja de o săptămână. Ea e foarte bolnavă. Palidă, nu vrea să mănânce.

– Și ce dacă? N-ar fi prima babă nebună care spune așa ceva! Fata aia a ta, Agnes, încrezuta.

– Da, făcu Petru iritat. Ce-i cu ea?

– Mi-au povestit ieri, la han, că maică-sa spunea la fel și despre soțul ei.

Petru privi spre tatăl său.

– Ce-au spus?

– Ai auzit, răspunse Toma.

– Și nu mi-ai spus?

Toma se răsuci brusc, trimițând oala cu tocană la podea, însă nu o luă în seamă și se repezi la Petru, care tresări, convins că tatăl lui avea de gând să-l lovească.

– Nu! îi strigă Toma direct în față. Nu ți-am spus pentru că sunt toate niște prostii.

Petru rămase pe loc, răsuflând din greu și tremurând. Tocana se împrăștiase pe podea. Privi înapoi spre tatăl său, hotărât să-i înfrunte privirea.

– Mă duc să discut cu Agnes, spuse el calm. Îl iau pe Sultan. Mă întorc târziu.

Petru ieși din cabană și, cerându-și în tăcere iertare de la Sultan, îi puse din nou șaua și frâul. Intră în Ciust galopând, furios pe tatăl său în timp ce gonea, bucuros să-l lase să curețe singur tocana împrăștiată pe jos.

În cabană, Toma se holba la mizeria pe care o făcuse.

Se lăsă în genunchi și încercă să răzuiască ce mai putea înapoi în oală, însă tot ce reuși să facă fu să o umple cu zoaie groase. Scoase oala afară și-i aruncă întregul conținut în râu, apoi o spălă și se întoarse în casă și presără rumeguș peste ce mai rămăsese pe podea.

Se ridică, respirând întretăiat. Își puse ochii pe butoiașul cu șliboviță, însă se sforță să-și mute privirea de acolo și se trezi holbându-se la patul său.

Aruncă o ocheadă spre ușă, dar își dădu seama că Petru ajunsese departe de-acum, deja în sat. Cu toate astea, puse zăvorul și se duse lângă patul său jos, îngenunchind de parcă s-ar fi pregătit să spună o rugăciune.

Scotoci cu ambele mâini sub saltea și scoase o cutie de lemn, lungă și îngustă. Lăsă salteaua să cadă la loc pe pat și puse cutia deasupra. Mai așteptă o clipă – două, ținându-și respirația, de parcă s-ar fi temut de ce avea să facă.

Cutia avea un simplu opritor, fără lacăt, și era destul de simplă, confecționată din lemn închis la culoare, diferit de cel de pin sau mesteacăn din Pădurea Mamă. Toma se mai uită încă o dată în spatele lui, spre ușă, încă nehotărât. Apoi inspiră adânc și deschise capacul, iar din interior ridică un obiect ciudat și frumos, aducându-l spre lumina portocalie și tremurătoare a lămpii.

Era o sabie și era pe cât de frumoasă, pe atât de înfricoșătoare și la fel de neobișnuită ca soarele în plină iarnă.

Lama sa subțire, dar mortală era curbată de la jumătate, lățindu-se spre ultima treime înainte de a se îngusta spre a forma un vârf de temut.

Mânerul era îmbrăcat în corn lucios, cenușiu și împestrițat, iar garda sabiei era o creație elegantă din alamă.

Suprafața lamei era foarte netedă, în afară de porțiunea de lângă mâner, unde în oțel era gravată o imagine stranie. Două triunghiuri înlănțuite care formau o stea cu șase colțuri, iar între brațele fiecăreia era câte un cerc mic. În mijlocul stelei se afla un al șaptelea cerc, iar de jur împrejur spațiul era închis de alte două cercuri concentrice, menținând totul în ordine.

Toma ridică sabia nu de mâner, ci de lama care se odihnea între palmele sale. Părea hipnotizat de ea; aveai impresia că și răsuflarea i se oprise.

Singurele lucruri care se mai mișcau în întreaga cabană erau flăcările dansând în sobă și lacrimile care-i picurau lui Toma de pe obraji drept pe lamă.

Mintea-i fu năpădită de amintiri, nechemate și nepăsătoare. Ieși brusc din reverie, puse cu bruschețe sabia înapoi în cutia ei și o azvârli sub pat, de parcă n-ar mai fi avut nicio valoare, deși nimic n-ar fi putut fi mai departe de adevăr.

Înșfăcă o cană de pe masă, o umplu până la buză cu șliboviță și începu să bea, încercând să-și înece amintirile.

De afară se auzi un zgomot. Pe podul din bușteni care lega insula de malul râului se auziră pași.

– Petru, strigă Toma, neliniștit de ceva greu de definit.

Însă atunci Petru tocmai bătea la ușa casei lui Agnes.

8.
Regina Umbrei

– Du-te de-aici, Petru!

Agnes se aplecase peste fereastra de la etaj, privind în jos spre locul unde stătea el pe uliță, ținându-l ușor pe Sultan de frâie. Peste sat căzuse amurgul. Tatăl lui Agnes fusese un negustor de vază, un postăvar, iar casa era una dintre puținele din sat care aveau două caturi.

– Lasă-mă să intru, îi spuse Petru pe cât putea de încet. Ici-colo, oamenii veneau și plecau pe ulița lungă, iar el se ferea de ei, dorind să evite privirile prea iscoditoare. De fapt, oamenii se grăbeau cu toții spre casele lor, preocupați să nu-i prindă noaptea pe-afară. Ca mai totdeauna, ulițele din Ciust păreau dominate de o amenințare subtilă pe care Petru n-ar fi putut-o defini.

– N-am s-o fac, spuse Agnes pentru a patra oară. Ți-am mai zis asta. Am baricadat ușile și ferestrele de jos.

– Păi, deschide-le din nou, zise Petru, exasperat de data asta.

– Nu, Petru! Ești smintit? Se întunecă. Du-te acasă și lasă-mă.

De parcă ar fi aprobat-o, Sultan necheză încet lângă el. Petru întinse mâna și-l bătu ușurel pe gât pentru a-l liniști. Nu putea face mare lucru. Venise s-o vadă pe Agnes, iar acum ea nici măcar nu-i deschidea ușa.

– Agnes, încercă el din nou. Agnes, trebuie să-mi spui că ești bine. Am auzit niște vorbe, Agnes, că...

Se opri, așteptând ca un bătrân să treacă de el șontâcăind și să se îndepărteze în așa fel încât să nu-l mai poată auzi. În acele puține clipe, Petru chibzui la ce-i spusese Toma. Nu știa dacă trebuia să ia în serios ce auzise, însă nu era cu totul sigur că nu credea.

– Ce-i, Petru?

– Am auzit că mama ta spune că... tatăl... tău. Că tatăl tău s-a întors s-o caute.

Spuse astea pe cât îndrăznea de clar, uitându-se în sus și-n jos pe uliță în timp ce vorbea. Răspunsul lui Agnes fu șoptit, aproape de neauzit.

– Și ce-i cu asta?

– Deci este adevărat?

Agnes nu spuse nimic. Se uită în jos, la Petru, care devenea din ce în ce mai frustrat și înfrigurat. De ce nu-i putuse oferi un răspuns direct? Nu-i venea să creadă cât de calmă părea, dar apoi un gând sumbru îi trecu prin minte.

– L-ai văzut și tu, Agnes?

Pentru o clipă, trăsăturile ei se îmblânziră. Privea în depărtare, peste acoperișurile caselor, spre – credea Petru – biserică.

– Nu, nu l-am văzut, zise ea încet. Aproape cu tristețe. Nu l-am văzut. Și nu știu dacă mama l-a întâlnit sau doar...

Lăsă vorbele în aer.

– Agnes, îmi pare rău. Vreau să te ajut. Nu mă lași înăuntru? Lasă-mă să văd dacă totul este în ordine. Pot să-ți aduc ceva?

– Nu, Petru. Oricum, ce-ai putea face? Mă descurc, am încuiat toate ușile. Am pregătit ferestrele. Vom fi bine. Ar trebui să pleci. Nu-i sigur afară acum. În beznă. Știi ce spun oamenii, nu?

Vocea ei se transformă într-o șoaptă, așa că Petru trebui să se înalțe în vârful picioarelor pentru a înțelege cuvintele blânde care se prăvăleau spre el.

– Este vorba despre Regina Umbrei. Oamenii spun că s-a întors, că vine să pună stăpânire pe Ciust. Unii chiar vorbesc că au și văzut-o.

Astea fiind spuse, Agnes păru să se fi înspăimântat singură și o mișcare din mână îi arătă că întrevederea se terminase.

Regina Umbrei.

Petru știa ce spunea tatăl lui despre asta. După el, toate erau prostii și vorbe de clacă. Cu toate astea, se simți dintr-odată foarte vulnerabil pe ulița pustie, cu nimeni altcineva decât Sultan să-i țină de urât.

Își săltă un picior peste spatele lui Sultan și o luă plictisit spre casă.

9.
Întoarcerea eternă

– Hai, Sultan.

Petru se aplecă peste gâtul lui Sultan și șopti la ureche:

– Și eu sunt obosit, dar ar trebui să ne întoarcem la tata.

Asta era adevărat, dar la fel de adevărat era și că, în pofida voinței sale, Agnes îl tulburase.

A se încuia în casă împreună cu mama ei în fiecare seară părea o măsură disperată, iar spusele ei despre Regina Umbrei s-ar fi putut să fie doar vorbe de clacă, însă, în timp ce Petru călărea pe ulițele pustii, bezna începu să-l apese.

Se îndreptă de spate și continuă să meargă, dar nu trecu mult timp până când se surprinse scrutând umbrele ghemuite pe la colțurile ulițelor. Apoi își muta din nou privirile, ca un copil înspăimântat. Dintr-odată se părea că întunericul îl apăsa amenințător din toate părțile. Și dacă era adevărat? Și dacă Regina Umbrei chiar exista și venea să-i ia pe toți?

Chiar dacă Petru și tatăl său n-or fi văzut-o nicio clipă, în peregrinările lor se întâlniseră cu o mulțime de oameni care susțineau că o văzuseră.

Să fi fost anul trecut? Sau cu un an înainte? Petru nu-și putea aminti, însă odată el și tatăl său treceau printr-un județ îndepărtat de prin sud-est, cuibărit la poalele munților Carpați. Pe înserat se opriseră într-un sat. În timp ce stăteau la han, toată noaptea nu se discutase decât despre un singur lucru: Regina Umbrei. Localnicii vorbeau despre asta în șoaptă, cu fereală, de parcă ea ar fi

stat la ferestrele hanului hotărâtă să prindă pe oricine ar fi vorbit-o de rău.

– Are o mie de ani, zise cineva.

– Prostii! S-a născut la începutul timpului. Nu are vârstă.

– Da, se învoi altcineva. Are vreo trei metri înălțime și o sută de dinți! Poate înfuleca cinci copii deodată!

– Ah!

Numărul de ascultători creștea pe măsură ce detaliile se înmulțeau, iar berea se bea și cântecele răsunau. Petru se trezi privind peste umăr și, după un timp, se trase mai aproape de foc.

În ziua următoare era duminică și, întâmplător, era chiar Duminica Floriilor, iar Petru și Toma fură surprinși să afle că localnicii îi spuneau Ziua Umbrei. Fură și mai uimiți când aflară că, mai târziu, o vor vedea pe Regina Umbrei însăși. După toate discuțiile din noaptea de dinainte, li se păru absurd să-i audă pe săteni discutând despre sosirea ei iminentă.

Toma anunță că venise timpul să plece, însă Petru era de-acum intrigat și, în cele din urmă, își convinse tatăl să mai rămână încă o oră.

– Prea bine, făcu Toma brusc. Poate că vei avea ocazia să vezi cu ochii tăi despre ce superstiții caraghioase este vorba aici.

Găsiră un stejar masiv, se cățărară pe una dintre crengile mari, de jos, și priviră.

Nu trebuiră să aștepte prea mult până la venirea Reginei Umbrei. Sătenii fuseseră ocupați întreaga dimineață. Toată lumea avea câte ceva de făcut sau trebuia să fie undeva, însă, în cele din urmă, pe la amiază, ieșiră din sat, ajungând pe un câmp întins care ducea spre un râu lat, cu apele repezi. Acolo, pe iarbă, fusese pregătit un mare foc de tabără, cu bușteni din mesteacăn pe crengi de salcie, aprins cu fân luat din hambarele din sat. Unii rătăceau prin împrejurimi, în vreme ce alții aveau destule de făcut și, în cele din urmă, întreaga învălmășeală se potoli și pe pajiște se împrăștiară șoaptele.

Apoi, atât de încet încât Petru se întrebase prima dată dacă nu cumva era doar vântul, dinspre sat răzbătură niște voci.

– Regina Umbrei! Regina Umbrei!

Nu era un strigăt, ci o mie de șoapte uimite care se răspândiră prin mulțime. Acum chiar și Toma se ridicase și-și schimbase poziția ca să vadă mai bine. Toate privirile se întoarseră spre marginea satului, de unde venea încet o căruță care traversa câmpul. Era trasă de un singur cal alb, ținut în frâie de o femeie tânără, iar la capătul cotigii stătea cineva care putea fi numai Regina Umbrei.

Toma începu să râdă.

Regina Umbrei era făcută din paie. O simplă momâie, îmbrăcată – destul de ciudat pentru o regină – în straie bărbătești. Era în mărime naturală și se bălăngănea în timp ce căruța înainta zgâlțâindu-se pe câmp.

– Regina Umbrei! râse Toma, batjocoritor, însă Petru aruncă o crenguță spre el și-l pironi cu o căutătură furioasă. Nu era niciodată o idee prea bună să-ți bați joc de necunoscuți, știau prea bine asta.

Căruța ajunse la marginea câmpului, în apropierea focului și a râului. Toma și Petru coborâră din copacul lor și veniră să privească și restul ceremoniei.

Regina Umbrei fu tăiată solemn în două, iar cele două jumătăți aruncate în focul care dogorea, trosnind și scăpărând, trimițând în văzduhul cald de primăvară bucăți înnegrite de paie. În cele din urmă, focul se mistui cu totul, însă mai era un ultim ritual de îndeplinit. Cenușa fu adunată și aruncată în râu, unde apele o duseră departe, spre sud, pentru a nu mai fi nicicând văzută.

Petru încercă să-i descoasă pe săteni asupra celor văzute, dar răspunsurile primite îl buimăciră și mai mult. Ceea ce văzuse fusese chiar Regina Umbrei? Cine fusese ars? Era doar o momâie

din paie? Toți cei pe care-i întrebase îi oferiseră un alt răspuns, dar se părea că localnicii știau că era doar o păpușă din paie, însă cumva, în același timp, știau că era și *adevărata* Regină a Umbrei. Prin arderea ei la începutul primăverii, o trimiseseră departe, sub pământ, pentru primăvară, vară și toamnă, ca să nu-i mai bântuie. Cel puțin până în ajunul de sfântul Andrei și începutul iernii. Atunci, când nopțile lungi și reci acaparau pământul, ea se întorcea, aducând din nou cu ea boli, molime și putreziciune. Răul se va scălda înaintea ei într-un val de ură.

Petru nu era în stare să priceapă cum dădeau sătenii un sens întregii povești: personajul înspăimântător, cu puteri malefice, descris la han cu o noapte înainte, era la mare distanță de momâia caraghioasă tăiată și arsă pe câmp.

Pe măsură ce Petru discuta cu tot mai mulți localnici, apăreau și din aceia care pretindeau că o văzuseră cu adevărat, sus pe munte sau în inima pădurii ori pândind prin câte-un cimitir.

În timp ce i se povestea că hainele cu care era îmbrăcat personajul aparținuseră soțului decedat al celei mai recente văduve, prin aceasta dorindu-se să-l împiedice pe mort de a se mai „întoarce", observă că Toma ieșea din sat cu propria lor căruță, după ce se hotărâse să nu-și mai piardă vremea.

– Să-l împiedice să se mai întoarcă? îl întrebă Petru pe om. Cum adică? Să se întoarcă?

10.
Refuz

Gândurile lui Petru alunecaseră spre o câmpie însorită pe care o văzuse cu multă vreme în urmă, ceea ce ar fi putut face câte ceva să țină la respect puterea nopții. De fapt, nu reușise nimic ca să-i mai reducă din spaime în vreme ce călărea spre casă prin beznă. Lumina stelelor era firavă, dar știa că n-ar fi putut goni în galop cu Sultan odată ce ajungeau în pădure. Cu toate astea, nu exista nimic care să-l oprească să se grăbească pe ultima uliță de la marginea satului.

Îi dădu pinteni lui Sultan, simțindu-se dintr-odată mai înspăimântat din cauză că-și acceptase frica, însă tocmai când câștigau viteză ceva le tăie calea.

În primul moment, Petru nu-și dădu seama ce se întâmplase, dar Sultan, de obicei atât de sigur pe el, se feri și apoi se cabră. Se auzi un țipăt. Pentru o clipă, Petru se luptă să rămână pe spinarea lui Sultan, însă pierdu bătălia și lovi pământul

destul de dur. În confuzia de moment, i se păru că Sultan era pe cale să cadă și să-l strivească sub el, dar se rostogoli pe lângă Petru, se străduí să se ridice în picioare și apoi se îndepărtă înspăimântat.

Petru se ridică de la pământ, îngrijorat că Sultan va goni spre casă. Apoi își aminti de țipătul de dinaintea căderii.

– Aproape că m-ai omorât.

Tot ceea ce putu vedea Petru mai întâi fu păr, mult păr, cu bucle ca niște mici șerpi negri.

Personajul se puse în poziția șezut și începu să-și netezească rochia lungă, verificând să n-aibă nimic rupt.

Acum își dădu seama cine era. Țiganca, fata care cânta.

– Călărești foarte prost, zise ea acuzându-l cu degetul îndreptat direct spre el.

– *Eu?* se stropși Petru. A fost greșeala ta! Ce Dumnezeu făceai pe aici, alergând așa înaintea calului meu?

Ea ignoră complet revolta lui Petru, însă odată cu asta și propria ei furie păru să dispară cu totul.

Fata-i zâmbi și încercă să se ridice singură, dar țipă imediat.

– Spatele meu, se plânse ea, lăsându-se la pământ. Oh, cred că mi l-am rupt!

Petru se îndoia foarte tare de asta, însă fata chiar părea să sufere.

– Trebuie să mă ajuți! îi aruncă ea. Aproape că m-ai omorât. Ia-mă de pe drumul ăsta.

Petru se ridică încet. Și pe el îl durea, însă nu avea niciun rost să înceapă să se vaite.

– Ia-mă în brațe. Până acolo.

Ea-i arătă cu un gest din cap spre o parte a drumului, spre o porțiune netedă, cu iarbă.

Petru oftă și se aplecă asupra ei. Pentru o clipă, se gândi cum ar fi fost mai bine s-o ridice, apoi își strecură un braț pe sub picioarele ei și celălalt pe după umeri. Era destul de ușoară pentru el, era obișnuit să care bușteni toată ziulica. Însă lemnele nu se foiau și nici nu protestau, și nici nu șuierau de durere, așa că fu încântat, după ce o cărase câțiva pași, să o așeze pe iarba moale, la începutul unei fâșii înguste de pământ care separa satul de pădure.

Se aflau doar puțin mai încolo de linia nesigură a caselor de aici; mai erau doar una sau două presărate ici-colo, astfel că ulița nu era altceva decât o cărare acoperită de zăpadă, șerpuind printre copaci. Gardul prăpădit din paie care marca marginea satului nu oferea niciun fel de apărare, dar, cu toate astea, era neliniștitor să fie dincolo de

el. Regina Umbrei se cuibărise deja într-un colț al minții lui Petru.

– N-ai spatele rupt, spuse el privind-o pe fată. Dacă ar fi așa, n-ai putea să-ți mai miști picioarele.

– Pe mine mă cheamă Sofia, zise ea. Pe tine?

El oftă, privind în jur să vadă dacă Sultan era prin apropiere.

– Petru, făcu el.

– Cred că s-ar putea să mă fi lovit la cap, spuse fata.

Petru își deschise gura, apoi o închise la loc. Poate că se pricepea să cânte nemaipomenit, însă o găsea foarte enervantă. Cu toate astea, în timp ce o căra nu se putuse opri să nu observe că avea picioare lungi și că rochia ei era foarte scurtă. Nu se putuse opri să nu se uite la pielea ei măslinie, atât de diferită de cea a tuturor celor din sat, dar atât de asemănătoare cu a sa.

– Mă doare capul, zise Sofia din nou. Uite aici, trebuie să simți și tu. Vino aici.

Petru rămase pe loc.

– Vino! îi porunci ea, și el, fără nicio tragere de inimă, îngenunche lângă ea. Fata îl apucă de mână fără să mai stea pe gânduri și i-o puse în părul ei bogat.

– E un cucui acolo. Da? Nu?

Petru își strecură cu grijă degetele prin părul fetei, însă nu simți nimic.

– Cred că n-ai nimic, zise el, trăgându-și mâna.

În timp ce făcea asta, Sofia îi luă mâna într-a ei și nu-i mai dădu drumul.

– Cred că am noroc că nu m-ai omorât, spuse ea, de astă dată cu blândețe.

Stânjenit, Petru rămase lângă ea. Tot nu-i dădea drumul la mână.

– Oricum, ce făceai acolo, în noapte? N-ar trebui să fii nici în sat după lăsarea întunericului.

– Pentru că suntem ceea ce suntem? întrebă Sofia semeață.

– Da, răspunse Petru.

Apoi adăugă:

– Însă nu eu fac regulile pe aici.

Fata râse.

– Nu, sunt sigură de asta.

Petru se simțea ofensat, însă, în același timp, se întreba de ce-l mai ținea Sofia de mână. Își dădu seama că nici n-ar fi vrut ca ea să-i dea drumul.

– Ce dorești de fapt? zise el. E periculos pe aici.

– Lasă-mă să-ți spun ceva, șopti ea, atât de încet încât, fără să vrea, Petru se aplecă mai aproape spre ea. Simțea căldura trupului ei și-i putea mirosi buclele lungi și întunecate. În clipa aceea nu i-ar

mai fi păsat nici dacă Regina Umbrei ar fi fost chiar în spatele său.

– Vreau să mai rămâi cu mine ceva timp, glăsui Sofia.

Apoi îl trase de mână, dezechilibrându-l. Aproape că pică peste Sofia, dar ea se ridică suficient de mult cât să poată lăsa un sărut pe buzele lui Petru.

El gemu, de parcă ar fi fost mușcat de un câine, și sări în picioare.

Fata râse.

– Petru! zise ea zâmbind.

El se îndepărtă și fugi spre Sultan.

– Petru! strigă Sofia, de data asta cu mai mare insistență. Rămâi cu mine! Mă doare spatele! Nu pot să merg!

Însă Petru nu mai putea fi păcălit de trucurile Sofiei, pentru că se gândea numai la tatăl său, la cabana lor și la Agnes. Ce-ar spune ea dacă ar afla ce-i făcuse fata?

Sultan părea destul de teafăr după căderea sa, iar Petru se repezi în pădure, fără a mai lua în seamă pericolul unui galop pe un teren accidentat, pe întuneric. În urma sa, strigătele Sofiei se auzeau din ce în ce mai stins.

– Vino înapoi! Vino și ajută-mă, Petru!

El gonea.

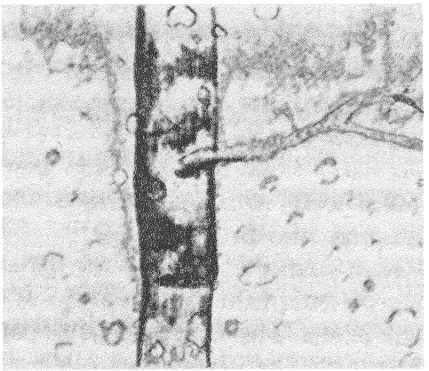

11.
Oaspeți

În timp ce gonea, Petru nu mai vedea nici copaci, nici zăpadă, ci doar imaginea mândră a Sofiei. Fata era în mod clar arogantă, însă tot ceea ce mai putea el vedea erau cosițele ei bogate, ochii ei veseli și căprui, pielea ei oacheșă. Se sforță să se scuture de viziuni și s-o reașeze pe Agnes în locul Sofiei. O descoperi pe Sofia plutind din nou în mintea sa și începu să-i modifice imaginea, decolorându-i și scurtându-i părul, făcându-i ochii din căprui cenușii. În cele din urmă, privi cum pielea oacheșă devine tot mai deschisă la culoare. Iată, era Agnes.

Dar nu! Privi îngrozit, transpus, cum pielea lui Agnes dobândi o albeață malefică, o paloare

de moarte, și deveni tot mai zbârcită și mai bătrână. Buzele i se încrețiră, iar nasul i se subție și se ascuți, părul i se făcu lins și se urâți. Ochii îi deveniră lătăreți, se măriră, întunecându-se și dispărând în umbră.

Umbră.

– Nu!

Petru slobozi țipătul în văzduh, apoi se smulse din calea acelei viziuni grotești.

Îl lăsă pe Sultan să meargă la pas odată ce Sofia nu mai putu fi auzită. Urmară malul râului Ciust până la cabană, însă Sultan era speriat. Simțea ceva înaintea lor și acum se oprise complet.

O vreme, Petru îi porunci să-și continue mersul și izbuti să mai facă încă vreo câțiva pași, dar apoi Sultan se opri de-a binelea.

– Ce-i cu tine, băiete? șopti Petru cu atenția împărțită între cal și orice se afla înaintea lor și-l neliniștea.

Sultan nu scoase niciun sunet, ci rămase nemișcat, pe cât de nemișcat putea rămâne un cal.

– Păi atunci, n-ai decât să rămâi aici.

Știind ce va spune Toma despre abandonarea celui mai de preț bun al lor noaptea în pădure, cu inima grea Petru legă frâiele lui Sultan de un mesteacăn solid. Se întoarse de jur împrejur și tot

ceea ce putea vedea erau umbrele cuibărite în pădurea cufundată în noapte. Copacii se întindeau în depărtare, cât vedeai cu ochii, devenind fantome cenușii, apoi, treptat, nu mai mult decât o idee de fantome. În întuneric, râul susura ușor, undeva la dreapta sa, așa că se îndreptă spre cabană.

Când o luă din loc, Sultan fornăi pentru ultima dată.

Petru îl cunoștea bine pe Sultan, era de încredere, nu era genul de cal care se speria ușor, așa că știa că refuzul lui de a se mai apropia de cabană era un semn că se întâmplase ceva rău. Încetini pasul până la mersul tiptil când ajunse pe malul râului și era bucuros să audă măcar sunetul apei gonind vijelioasă, ascunzându-i sunetul pașilor.

Peste puntea de lemn, înaintea sa, se afla cabana.

La prima vedere părea pustie, însă lui Petru îi îngheță inima în piept când distinse pe malul celălalt, dincolo de podeț, nu doar un cal, ci doi. Animalele erau priponite și nepăzite.

Scrută întunericul smolit uitându-se spre cabană, însă nu putea vedea nimic, nu se auzea nimic în afară de apa râului. Dinăuntru se vedea lumină, pâlpâind încet, ca și cum niște oameni s-ar fi învârtit în jurul ei.

Ceva nu era în regulă. Niciodată nu venea nimeni să-i vadă și, mai mult ca sigur, nu atât de

târziu în noapte. Puse un picior pe podeț, ținându-și ochii pe cai în timp ce mergea. Nu-i putu recunoaște, însă observă cât era de ciudat că nu aveau șei. Își întoarse atenția spre traversarea podețului fără a scoate niciun zgomot. Izbuti și făcu câțiva pași în grabă, pe insulă și spre cabană, însă în loc să deschidă ușa și să pășească direct înăuntru, așa cum făcea de obicei, se lipi de perete, ghemuindu-se tulburat sub fereastra bine oblonită.

Putea auzi voci.

Se ridică în genunchi, apropiindu-se cu urechea de fereastră pe cât de mult îndrăznea. Știa că nu putea fi văzut dinăuntru, dar cu toate astea ceva îl făcu să încerce cu disperare să rămână ascuns.

Acum putea distinge cuvinte.

– ...nu ai de ales...

Un răspuns înăbușit; Petru știa că era glasul tatălui său, însă cuvintele nu erau deslușite.

– Cândva, ai fi vorbit altfel.

– Nu poți refuza. Nu există nicio altă alegere. Regina Umbrei ți-a luat șansa asta.

Regina Umbrei. Cu cine tot vorbea acolo tatăl său? Acum mai multe voci se amestecau vorbind agitate.

– ...vine Regina Umbrei...

– ...și mai mulți ostatici.

– ...unde-i, Toma?
– Nu-i la mine.
– Te vei învoi cu asta. Trebuie să înțelegi doar.
– Nu!

Pentru un timp scurt se lăsă tăcerea, apoi se auziră voci mai potolite, nedeslușite, dar insistente.

Petru era pe cale să riște încercând să se apropie, când ușa se dădu la perete în cealaltă parte a cabanei. Se lăsă la pământ și se târî într-un colț al grajdului lui Sultan. Printre deschizăturile dintre scândurile grajdului văzu patru siluete părăsind cabana și traversând podețul.

Lumina dinspre ușa deschisă strălucea peste insulă și pod. Era firavă, însă îndeajuns ca Petru să poată vedea cine erau vizitatorii.

După mantiile lor colorate, Petru își dădu seama că erau țiganii care cântaseră în sat împreună cu Sofia.

12.
Mai aproape

Agnes închise ușa de la camera mamei sale și se sprijini o clipă de canatul ușii, ținând ochii închiși, strecurându-și degetele prin păr. Deja nu

mai știa de câte ori trecuse în timpul zilei să vadă ce face, iar acum seara bătea la ușă și noaptea cea lungă se așternea înainte. Încercase în decursul întregii zile să facă ceva ordine în treburile tatălui ei răposat; oamenii veniseră să ridice comenzi despre care ea nu știa nimic; izbucniseră și certuri. Era istovită.

Furia față de Petru încă nu-i trecuse, dar în adâncul inimii știa că nu era drept să fie așa. El încercase să fie de ajutor, însă nu avea tact și, mai mult ca sigur, nu era atât de aprig pe cât i-ar fi plăcut ei să fie. Așa cum i-ar fi plăcut să fie viitorul ei soț.

Se îmbujoră gândindu-se la ceea ce nu mai spusese nimănui până acum, nici măcar lui Petru. Și mai era și sărac; n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună tatălui ei ce-și dorea. Fata unui negustor nu se mărita cu fiul unui tăietor de lemne.

Oricum, tatăl ei nu mai era. Deși nu asta spunea și mama ei.

Agnes încercă să alunge acest gând în timp ce se pregătea de culcare. Își scoase hainele și-și puse o cămașă de noapte, începând apoi să-și pieptene părul, însă temerile ei nu dispăruseră. Mâinile începură să-i tremure și scăpă neîndemânatică peria de păr pe masa de lângă fereastră, dar se

îndepărtă nesigură de ea. Știa că fereastra era apărată, însă asta nu-i potolea spaima.

Și dacă tata se întorcea? La mama, chiar la noapte? Nu se îndoia nicio clipă că asta era posibil, toată lumea o știa. În ultimele zile, vitele și oile fuseseră atacate și era cât se poate de adevărat că mama ei părea tot mai slăbită cu fiecare noapte care trecea. Tot mai slăbită și mai palidă.

Însă nu va veni acasă în această noapte, nimeni și nimic nu putea; ea își luase și alte precauțiuni. Încă mai era catran de la ziua de Sfântul Andrei la fiecare fereastră și ușă, și mai pisase și cinci căței de usturoi în timpul zilei și pusese pasta pe fiecare fereastră și în pragul ușii.

Nu avea pe unde să intre acum. Sau cel puțin așa spera.

Se urcă în patul ei și ascultă zgomotele nopții.

Pe uliță, în fața casei lui Agnes, pe sub fereastra ei, se bălăngănea o siluetă masivă și puhavă, care încerca să se strecoare mai aproape. Personajul, îmbrăcat în haine murdare, ușor ponosite, adulmecă prin aerul nopții, încărcat cu izul greu de usturoi.

13.
Și mai aproape

Adulmecă din nou aerul. Acum blestemă și o luă în jos, pe uliță, zgribulindu-se ușor. Ceva îl îndepărta de acea casă, casa pe care și-o amintea, însă simțea că mai erau și alții acolo.

De fapt, avea să fie chiar mai ușor de-atât.

Două uliţe mai încolo, un tânăr pe nume Ștefan făcu o greșeală fatală. De fapt, făcuse mai multe, fiecare mai gravă decât precedenta. În primul rând, se hotărâse să-și petreacă seara la han, unde se îmbătase foarte tare împreună cu prietenii lui. În al doilea rând, jucase cărți toată noaptea și, dintr-un motiv sau altul, pierduse fiecare mână, rămânând fără simbria lui pe aproape o săptămână; toți banii pe care-i avea pe lume. Apoi se decisese să rămână la han când prietenii săi plecaseră împreună și băuse până când nu i se mai dădu pe veresie.

În cele din urmă, hangiul îl azvârlise afară. Era o noapte rece, și uliţa era un amestec de zăpadă veche, noroi și urme de pași. Se târâse spre casă, prea beat pentru a se lamenta despre cât de

mizerabil se simțea, când văzu pe cineva înaintea sa, nu mai departe de o lungime de braț.

Ștefan rămase o clipă buimac, încercând să-și dea seama cine era.

– Crista! anunță el, încântat că-și amintise.

Era negustorul de postav, cel cu o fiică frumușică. Cum o chema? Nu-și putu aminti imediat, apoi numele-i veni în minte.

– Și ce mai face micuța Agnes?

Postăvarul nu spuse nimic, apoi, încet, foarte încet, Ștefan își dădu seama că era oarecum ciudat să-l întâlnească aici pe Constantin Crista. Dacă și-ar putea aminti ce...

Într-o clipită, Ștefan zbură îndărăt, lovindu-se cu spatele de perete. Crista se aplecă, împingându-l, dându-i capul într-o parte cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl imobiliză. Își apropie și mai mult capul, cu gura lângă gâtul lui Ștefan.

Buzele lui, aflate acum doar la un deget distanță, se deschiseră și apoi limba lui Crista țâșni afară, străpungând direct pielea și pătrunzând într-o arteră.

Lui Ștefan îi luă doar un moment să își dea seama că murea.

14.
Pe furiș

Lumina zorilor se strecură încet peste munți, furișându-se printre copaci, ajungând în cele din urmă, cu încetineală, și pe ulițele întortocheate din Ciust. Ningea, însă molcom. Agnes se trezi, simțindu-și sufletul mai ușurat decât fusese de câtva timp. Când intră în cameră s-o vadă pe mama sa, ea zâmbi și-i spuse că se simțea ceva mai bine. Agnes se întoarse în propria cameră și se îmbrăcă, apoi coborî să facă focul și să pregătească un terci de ovăz, făcându-și loc printre baloții de stofă așezați la întâmplare pe coridor.

Apoi auzi țipete de afară și un urlet.

Scăpă oala pe care o ținea și începu să demonteze frenetic baricada de scaune și mese de la ușă.

15.
Apele Ciustului

În adâncul pădurii, lângă râu, Sultan aștepta răbdător. Pufnea din când în când, azvârlind în aerul înghețat al dimineții nori imenși de abur

cald. În apropiere, singurul zgomot care se mai putea auzi era cel făcut de Toma, care tăia încet un trunchi de copac așezat la pământ. Gura-i era doar o linie îngustă în vreme ce încerca să-și golească mintea de orice altceva în afară de ferăstrău și trunchiul de copac. Asta era tot ceea ce mai voia să gândească, însă, în pofida mahmurelii și a străduinței sale de a tăia lemnul, în mintea lui se înghesuiau tot felul de imagini. Fusese obligat să se gândească la lucruri pe care jurase să le uite. El însuși, cu douăzeci de ani în urmă. Se opri din lucru, istovit, și-i aruncă o privire lui Sultan. Îi era suficient ca să-și amintească de celălalt cal pe care îl avusese. Un armăsar uriaș, numit Prințul. Cum mai călărise! Și cum mai fugea lumea numai la vederea lor! În imaginația sa, Toma privea spre dreapta, acolo unde se afla regele însuși.

Măreț. Cât de măreț!

Preț de o clipă, Toma își reaminti de glorie, apoi văzu cum aceasta devine amărăciune, așa cum se întâmpla întotdeauna. Figura lui Petru se ridică înaintea lui și odată cu asta își aminti de cearta lor din noaptea de dinainte. Apoi își aduse aminte ce făcuse.

Se aplecă și reluă tăiatul lemnului și munci până căzu peste trunchiul copacului, luptând ca să respire, plângând.

Sultan lovi zăpada cu copitele.

16.
Agnes

Petru se trezi târziu și descoperi că tatăl său plecase deja de la cabană. Își trase cizmele și puse pe el o haină, apoi păși în dimineața înzăpezită, privind de jur împrejur. Râul curgea leneș, ca de obicei; nu se vedea nimic ciudat. Nicio urmă de copită lăsată de cai noaptea trecută. Se uită în grajd și văzu că și Sultan lipsea.

După ce-i privise pe țigani plecând, Petru mai așteptase o vreme, tremurând în grajd. Apoi o luase din loc ca să-l caute pe Sultan, iar calul păruse încântat să revină acasă. Îl dusese în grajd și intrase în casă.

Atunci începură problemele.

Și mai multă ceartă, mai multă băutură.

Lui Petru i se păruse destul de normal să întrebe de ce fuseseră ei sau mai degrabă de ce fusese Toma

vizitat de niște țigani pe care nu-i mai văzuse niciodată. Și ce voiau la o oră atât de târzie?

Cu toate astea, Toma nu spusese nimic.

Plecă să bântuie în jurul cabanei, cu o cană de băutură în mână, vărsând cea mai mare parte din ea, bând câte puțin, fără să comenteze absolut nimic. Petru nu-l mai văzuse într-o asemenea stare, însă, măcar o dată, nu-i mai era teamă de tatăl său. Putea vedea că se petrecuse ceva rău, foarte rău. Toma era agitat și beat, iar Petru voia să știe de ce. Ceru să i se spună.

Atunci Toma îl lovi.

După aceea nu se mai întâmplă nimic, iar Petru se duse la culcare.

Acum stătea neclintit în aerul dimineții, întrebându-se unde era tatăl său. Îl durea într-o parte a capului, acolo unde-l lovise, însă nu-i trecu prin minte să-și plângă de milă, tot așa cum nu-i veni nici să fie furios pe Toma.

În cele din urmă, se gândi să verifice trusa de scule din cabană și descoperi că toporul lui Toma și cel mai bun dintre ferăstraie nu mai erau acolo. Așadar, plecase la muncă, iar asta însemna ceva, se gândi Petru, dându-și seama că tatăl său era mai mult ca sigur beat încă după noaptea trecută. Ei bine, frigul și efortul aveau să-l trezească imediat.

Pe pod se auziră paşi, uşori şi repezi.

– Petru! Petru!

Agnes.

Fata fugi către el, aruncându-i-se în braţe fără să mai spună niciun cuvânt.

– Agnes, glăsui Petru. Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva rău?

Agnes nu răspunse, însă se zgribuli lângă el, ţinându-l strâns în braţe.

– Ai gonit atâta drum din Ciust şi până aici?

În sfârşit, ea-şi ridică faţa de la pieptul lui şi-l privi direct în ochi. Pe chipul ei se lăţise groaza.

– Este...

Se opri şi se apucă să plângă, tare şi zgomotos.

– Ce-i? ţipă Petru, contaminat de groaza ei.

– Încă un mort. Noaptea trecută, gemu Agnes.

Petru o apucă de umeri şi o desprinse de el, pentru că trebuia să-i vadă chipul, să o vadă vorbind pentru a înţelege şi a o crede.

– Încă un mort?

– Ştefan, boci ea. Îl ştiai pe Ştefan? Fiul morarului? L-au găsit pe uliţă, azi-dimineaţă. Am văzut... Oh, Petru!

Se opri iar şi începu să plângă, îngropându-şi faţa în haina lui Petru.

– Este îngrozitor, făcu el.

Era tot ce putea să spună. Sărmanul Ștefan, dar cel puțin...

Cel puțin ce? Se gândea la o fată, și nu era cea aflată acum înaintea lui. Se sforță să-și limpezească mintea, să încerce s-o ajute pe Agnes.

Ea părea să murmure ceva, aproape incoerent, iar Petru nu putu distinge decât un cuvânt.

– Sângele!

Încercă să se domolească, știind prea bine că trebuia s-o liniștească pe fată, deși vibra încă de încordare.

– E-n ordine, zise el. Ești în siguranță aici. Ești bine. Îngrozitor ce s-a întâmplat cu Ștefan, dar tu ești în siguranță și voi avea grijă să rămână tot așa. Am să vin cu tine acasă și rămân acolo peste noapte. Nimeni n-o să se atingă de tine.

– Nu, Petru. Nu!

Agnes se trase de lângă el, aproape țipând.

– Nu înțelegi.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

– Ștefan nu era însurat.

– Și? întrebă Petru.

– Ștefan nu era căsătorit. Va fi nunta mortului.

– Știu, făcu Petru. Știu, însă asta-i ceva normal...

– Petru, scânci ea. Eu voi fi mireasa!

17.
Nunta mortului

Nunta mortului.

Ștefan, tânărul găsit în stradă cu întregul sânge scurs în juru-i, nu fusese căsătorit, așa că, pentru a nu fi pus în mormânt ca burlac, urma să fie însurat, la marginea gropii sale deschise, cu o fată din sat.

Acea fată avea să fie Agnes. Ea era cea mai în vârstă dintre fetele nemăritate și fusese aleasă. Așa hotărâseră Ana și bătrânii satului, așa că asta era. Nu exista nicio posibilitate de a evita sau refuza. Ștefan urma să fie îngropat, iar Agnes, pentru a trece de perioada de doliu, urma să fie trimisă într-o cabană mică de la marginea pădurii, unde nu putea să vadă pe nimeni altcineva timp de patruzeci de zile.

Petru își dăduse toată silința ca s-o consoleze, însă ce mai putea să spună? Tot ce mai putea face era să o asigure că va avea grijă ca mamei ei să-i fie bine, că va avea grijă să nu fie singură și să aibă destulă mâncare în casă. Cât despre căsătorie, nimic nu-i putea îndepărta nici frica de a trece

prin așa ceva, nici cea legată de cele patruzeci de zile de izolare pe care trebuia să le îndure.

Patruzeci de zile în acea cabană micuță, fiindu-i interzis orice contact. În văzul satului, însă cu toate astea, în afara lui, având întreaga întindere a Pădurii Mamă pândind în spatele ei.

Aceasta era cea de-a doua înmormântare la care participa Petru în sat, și nu semăna deloc cu cea a lui Radu, tăietorul de lemne. Întregul sat luă parte și, în afară de asta, exista atracția reprezentată de nuntă. De ani mulți nu mai fusese o Nuntă a mortului, iar pe deasupra mireasa era deosebit de drăguță, ceea ce înmuia inima chiar și a celor mai cinici.

Mireasa era gata. Fusese îmbrăcată nu de mama ei, prea bolnavă ca să stea în picioare, ci de două femei alese de bătrâni. Sosise la cimitir purtând o rochie de nuntă lungă și apretată, găsită pe undeva pentru ea. Oricum, rochia era o parodie sinistră a uneia obișnuite, pentru că fusese vopsită în negru; servea și ca rochie de mireasă, și ca haină de doliu în același timp. Era completată de o coroniță înaltă și ornamentată cu un voal greu, tot negru, care ascundea cu totul fața miresei. Petru putea doar ghici că era vorba despre Agnes după înălțime și siluetă. Își dădea seama că avea

dificultăți la mers, rochia ei foșnea precum frunzele uscate și-și ținea mâinile strâns împreunate în față. Poate că era greutatea hainelor, poate că era așa pentru că nu putea vedea bine, însă, în adâncul sufletului, Petru știa adevărata cauză. Era încremenită de groază.

Sosise și mirele. Fusese pregătit pentru asta la el acasă, unde-l îmbrăcaseră în cele mai bune haine, potrivite pentru slujba la biserică. O nuntă. Ori o îngropăciune. Trupul îi fusese frecat cu leuștean. Pentru protecție. Sicriul zăcea deschis pe suportul de lângă mormânt.

Groparul lucrase din greu la el, mai mult decât la mormântul lui Radu, însă acum era vorba despre o înmormântare corespunzătoare, în cimitirul dominat de biserica susținută din credință, cu acoperișul ei din șindrilă și turla ascuțită, de forma unei cepe. Oamenii se adunau rânduri-rânduri, aplecați peste garduri, prinși între alte morminte, toate cu câte o cruce de lemn. Majoritatea erau viu colorate, așezate sub câte o streașină mică, tot din lemn, pentru a fi ferite de vitregiile vremii. Acestea erau și ele pictate, iar multe purtau texte privitoare la răposat. Câteva dintre mormintele din cimitir erau din piatră, locurile de odihnă ale celor mai bogați locuitori din Ciust.

În jurul sicriului se aflau bocitoarele, dincolo de ele se întindea cimitirul, iar dincolo de cimitir se afla satul. Dincolo de toate acestea se întindea pădurea nesfârșită și tăcută, privind nunta mortului, văzând totul și nespunând nimic.

Petru se luptă să se apropie de Agnes cât putea de mult, însă era încă departe de ea. Dar chiar și așa, de unde se afla putea simți singurătatea fetei. Era ca și cum cele patruzeci de zile de izolare ar fi început deja.

Când părintele Daniel psalmodie primele cuvinte ale slujbei de căsătorie, Petru văzu că Agnes tremura. În anumite momente ale slujbei, ea ar fi trebuit să răspundă, însă, cu toate că Petru stătea pe vârfurile picioarelor și-și lungise gâtul cât putea, nu reușea să audă ce spunea. Poate că era prea departe sau poate că glasul ei era prea stins. Nu putea decât să ghicească ce trebuia ea să spună, să se declare de acord să se mărite cu un mort. Cât despre mire, acesta era scutit de la orice comentarii, nefiind în stare să facă asta.

În afară de Agnes și Daniel, acolo mai era un personaj familiar, Teodor, vraciul, care stătea prin apropiere, însă nu lua parte la ceremonie. Bătrâna Ana se afla lângă el, cu chipul său crud și îmbătrânit, aruncând o căutătură urâtă la oricine îndrăznea să se uite în direcția ei.

Nunta se termină repede și începu înmormântarea. În timp ce era pus capacul sicriului, Petru îl văzu pe Teodor pășind înainte. Părintele Daniel se întinse și-i puse o mână pe braț, de parcă ar fi încercat să-l oprească să se apropie de sicriu. Deși nu putu auzi ce-și spuneau, Petru își dădu seama că se certau. Oamenii începuseră să fie tot mai agitați și se foiau nerăbdători. Se auzeau și murmure și, în cele din urmă, părintele Daniel păru că cedează. Teodor înaintă, punând diferite lucruri în interiorul sicriului, lângă trup. O plasă, câteva flori de păducel și câteva figurine. Apoi capacul fu bătut în cuie, iar sicriul coborât în groapă. În timp ce era lăsat tot mai jos, bocitoarele începură să cânte, spontan, cu toatele. Cântau Miorița.

La început, fredonară încet, însă, pe măsură ce versurile depănau povestea evenimentelor văzute prin ochii păstorului, căsătoria lui cu crăiasa stelelor, vocile lor crescură în intensitate și deveniră tot mai însuflețitoare, și astfel Petru descoperi că, în pofida scepticismului său, avea lacrimi în ochi.

Că la nunta mea
A căzut o stea;
Soarele și luna
Mi-au ținut cununa;

Când cântecul ajunse la apogeu, în mintea lui Petru mai rămase doar o singură imagine: crăiasa din stele. Tânărul păstor își aflase mireasa, chiar și în moarte.

Petru se trezi din vis. Înmormântarea se terminase și, hotărât să încerce să ajungă la Agnes, începu să-și facă loc prin mulțime. Fu suduit pentru lipsa lui de maniere și împins din toate părțile de oamenii care umpleau cimitirul. Uitându-se după Agnes, văzu, alarmat, că era condusă de Ana și de ceilalți bătrâni ai satului.

– Agnes! o strigă el, însă degeaba. Era mult prea departe, iar bătrânii o duceau direct la cabană. Acolo urma să-și înceapă ea doliul. Neputincios, Petru o privi cum dispare, imaginându-și groaza fetei înaintea perspectivei îngrozitoare a izolării care o aștepta. Se spunea că nu trebuia să discute cu nimeni atât timp cât purta doliu după soțul ei. În acest fel, după patruzeci de zile se considera că purtase doliu o viață întreagă și putea să-și reia statutul de tânără nemăritată.

Disperat, Petru mai făcu un ultim efort de a trece prin mulțime și reuși să ajungă la câțiva pași de Agnes, dar de acolo drumul se termina. Bătrânii formaseră o procesiune în jurul ei, un alai care s-o conducă la cabană. Fețe mânioase

se întoarseră spre el pe când încerca să-și facă loc spre ea.

– Agnes! strigă el, iar acum ea-l auzi. O văzu întorcându-se și dându-și vălul la o parte, disperată să-i arunce o privire.

– Du-te de lângă ea, băiete! strigă cineva cu asprime în glas.

– Dar ea îmi este...

– Nu-ți mai e nimic. Nu acum. E măritată cu altcineva!

Petru se luptă, încercând să protesteze, însă un pumn îl lovi în spate, iar un altul în rinichi.

Se prăbuși, icnind din lipsă de aer. În timp ce cădea, îi mai aruncă lui Agnes o privire. Ea izbutise să-și smulgă coronița și vălul de pe chip, un chip schimonosit de groază.

18.
În prag

Petru merse șchiopătând până acasă, obosit. Hotărâse că Sultan avea nevoie de odihnă și străbătuse întregul drum pe jos, ținând cărarea care ducea spre casă. Copacii se înghesuiau peste el, tăcuți și puternici, iar Petru avu din nou senzația că

era privit. Scutură din cap, îndepărtându-și din minte acest simțământ; avea mult mai multe lucruri urgente de care să se preocupe. Coastele și spatele îl dureau din cauza loviturilor primite.

Se împletici pe podeț și-l lăsă pe Sultan să-și găsească singur drumul spre grajd.

Imediat ce trecu pragul, își dădu seama că ceva nu era în ordine. Toma zăcea pe podeaua cabanei, cu ochii deschiși, însă nu se putea mișca.

– Tată!

Petru alergă spre el.

– Ce s-a întâmplat?

Aproape imediat ce pusese întrebarea, simți mirosul de băutură ce se ridica din hainele tatălui, din respirația lui. De parcă ar mai fi avut nevoie de o confirmare, Petru văzu un urcior de șliboviță spart zăcând în apropiere, cu drojdia scurgându-se pe podea.

– Nu-mi pot mișca brațul, zise Toma, nici piciorul ăsta.

Arătă cu capul spre partea pe care stătea. Ochii lui priveau înnebuniți spre Petru, ca ai unui câine înfricoșat.

Petru era speriat și ceea ce-l îngrozea cel mai tare era că nu-l mai văzuse niciodată speriat pe tatăl său. Nu crezuse că era posibil.

– Ajută-mă să mă ridic.

Tatăl său era foarte greu și, fiind o masă imobilă, incapabilă să se miște măcar un pic, acest lucru îi dădu de furcă băiatului. Petru, în pofida forței sale, tot ce reuși să facă fu să-l tragă pe tatăl său spre pat și să-l așeze pe el.

– Băutura... zise Petru pe cât putea el de blând, deși fierbea în sinea lui... băutura ți-a făcut toate astea.

– Prostii, scuipă Toma. Am căzut.

Petru nu mai spuse nimic. Acesta era Toma. El nu cădea și nici nu-i tremuraseră mâinile vreodată.

Nu-l credea pe tatăl său și nici nu voia să se ia la harță cu el. Trebuia să rămână calm. Să lase lucrurile așa cum erau.

– Te doare? întrebă el.

– Puțin, răspunse Toma. Nu-i nimic serios. Doar atât că nu-mi pot mișca afurisitul ăsta de brat.

Petru își înveli tatăl cu pătura, apoi se duse și bagă lemne în sobă și pregăti niște supă. Când fu gata și cu asta, lui Toma părea să-i fie ceva mai bine.

– Cred că-mi pot mișca degetele, zise el. Da? Se mișcă?

Petru se întrebă de ce nu-și putea da seama și singur.

Nu voia să se gândească la ce însemna asta. Privi mâinile tatălui său, dar nu putu să distingă nicio mișcare.

– Da, tată, zise el. Cred că se mișcă.

Toma se istovise cu totul; după un timp adormi, însă chiar și în somn încercă să-și miște degetele, de parcă ar fi vrut să le strângă pe ceva, cum ar fi mânerul unei săbii.

Visele goneau precum caii sălbatici prin somnul lui Toma, vise în care el călărea și călărea din greu.

Gonea cu un anumit motiv, pentru o cauză.

Era o cauză bună.

19.
Răspântii

Trecură zilele.

Toma își reveni, la început cu încetineală, dar era din ce în ce mai bine. După ce se trezise, mâncase puțină supă de la Petru și părea mai lucid. Petru era surprins că, deși refuzase să participe la nunta mortului, tatăl său întrebase de nuntă și chiar se interesase cum îi mergea lui Agnes.

În cea de-a treia zi, Toma coborî din pat pentru o oră și ceva, mișcându-și brațele și picioarele la fel ca înainte. Se duse chiar la grajd, să vorbească o vreme cu Sultan.

Petru era epuizat: El făcea toate treburile și în plus era nevoit să aibă grijă în continuare de tatăl său, să meargă în Ciust pentru a duce lemne, să adune banii și să cumpere de mâncare. În sat încercă să întrebe de Agnes, dar nimeni nu voia nici măcar să-l privească în ochi, darămite să-i și vorbească. Dar, de fapt, ce-ar fi fost de spus? În afară de coșul cu mâncare lăsat fără vorbă pe pervazul ferestrei cabanei în fiecare dimineață, nimeni nu intra să-i vorbească și nimeni nu era dispus să discute despre ea. Nimănui nu i se permitea să se apropie de ea.

În Ciust domnea o atmosferă amenințătoare, remarcă Petru. Se schimbase ceva, iar un loc care era mohorât în momentele lui bune acum devenise și mai mohorât și neprimitor. Petru știa ce însemna asta: frica. Fuseseră atacate și mai multe vite; două fuseseră găsite cu sânge închegat, adunat în partea din față, iar două mielușele fuseseră ucise, golite de sânge din câte se părea. Asta nu era isprava lupilor, însă nimeni nu îndrăznea să spună mai mult de-atât.

Când se duse să discute cu vecinii lui Agnes pentru a vedea cum îi mergea mamei ei, aceştia refuzară să discute cu el, catadicsind doar să-i dea de înţeles că se vor ocupa ei de toate. Petru simţea că satul îl excludea, simţea bariere care nu puteau fi rupte. O femeie bătrână, arţăgoasă îi spuse de la obraz că nu erau doriţi. El şi Toma fuseseră întotdeauna nişte străini, Petru ştia asta. Acum că bezna se lăsase peste sat, orice ciudăţenie şi orice străin erau ţinta ostilităţii lor.

Mai primise mama lui Agnes vizite nocturne din partea tatălui ei? Nu ştia asta, nu-i spunea nimeni aşa ceva.

Trecu timpul şi Petru deveni tot mai neliniştit şi nerăbdător. Toma se refăcu şi avea din ce în ce mai puţin nevoie de ajutorul fiului său, aşa că Petru era liber să se ocupe şi de altele.

Agnes era închisă în cabană de şase zile. Cabana se afla dincolo de gărduleţul din paie, dincolo de prag, dincolo de protecţia satului şi nu era un loc bun pentru o femeie tânără nici măcar în vremuri normale, iar acestea nu erau deloc vremuri normale. În jurul Ciustului se întâmpla ceva malefic. Poate că era ceva numit Regina Umbrei, poate că nu, însă Petru ştia că era de rău. Toma socotea orice discuţie despre Regina

Umbrei drept o aiureală, însă sătenii credeau în existența ei și, chiar dacă era sau nu reală, rezultatul era același: frica și suspiciunile se strecuraseră până în Ciust ca o molimă. Curând cu toții aveau să fie contaminați, iar Toma și Petru erau nevoiți să plece, să se mute din nou, să revină la vechiul lor stil de viață de pribegi. În fugă, mereu în fugă, deși Petru nu avea habar de cine fugeau.

În momentul când Toma ridică din nou securea, Petru se hotărâse.

Nu se putea duce până lângă cabană în timpul zilei – ar fi putut fi văzut printre copacii de la marginea satului – și știa că nu putea risca. Dacă era prins, lucrul cel mai puțin grav care s-ar fi putut întâmpla era ca Agnes să fie nevoită să-și ia de la capăt perioada de doliu. Însă *avea* de gând să-i facă o vizită.

Lucră întreaga zi alături de Toma, dar își cruță energia pe cât de mult putea. Toma nu părea să bage de seamă. Petru sesizase anumite schimbări la tatăl său, între care și faptul că se retrăsese în sine însuși. Era mai tăcut ca de obicei și bea ceva mai puțin. Petru se întreba cât de mult se datora asta accidentului sau vizitei țiganilor, însă Toma nu vorbea.

În acea seară Toma bău, iar Petru se ospătă cu tocană, și amândoi priviră focul din godinul burduhănos, gândindu-se la ale lor. Apoi plecară la culcare și, în timp ce Toma se apucă grăbit de sforăit, Petru rămase de veghe, gândindu-se și așteptând.

Când fu sigur că Toma dormea dus, coborî din pat și, la lumina slabă care venea dinspre godin, își trase cizmele și ieși. Afară, deschise din nou ușa și aștepta o clipă, ascultând, însă nu trebuia să se îngrijoreze: tatăl său sforăia în continuare, la fel de tare ca și înainte.

Și de astă dată îl lăsă pe Sultan la locul său; zgomotul făcut de scoaterea lui din grajd ar fi putut fi suficient ca să-l trezească pe Toma.

Podețul era luminat de sclipirea vagă a stelelor, iar Petru păși cu grijă peste bușteni, apa pură a râului clipocind pe dedesubt.

Îi trebui o vreme până să ajungă în sat, dar noaptea asta nu avea de gând să se arate pe acolo. În loc de asta, o luă pe o cărare care ducea spre marginea de est a Ciustului și-l ocolea. În timp ce gardul de la margine se curba din loc în loc, tot așa făcea și cărarea, iar Petru nu ezită. Nu ducea la nimic bun să ezite. Dacă s-ar fi oprit să se gândească cine sau ce l-ar fi putut aștepta afară, în pădurea cufundată în noapte, n-ar mai

fi părăsit niciodată siguranța cabanei. În ultimele câteva zile acolo se petrecuseră două omoruri, iar lupii erau cel mai puțin înspăimântători dintre posibilii vinovați. Petru mări pasul și-și izgoni într-un colțișor al minții toate gândurile despre orice altceva.

Peste alte câteva minute distinse conturul bisericii cufundate în beznă. Trecu de ea și apoi încetini. Undeva, nu departe, avea să dea peste altă cărare, mai mică, ieșind din sat și ducând până la cabana unde fusese dusă Agnes.

În timp ce mergea din ce în ce mai încet, începu să se întrebe dacă nu cumva avea ceva la ochi, pentru că, dintr-odată, i se păru că vedea mult mai prost decât înainte. Își ridică fața spre cer, încercând să vadă cum era lumina prin văzduh, și simți fulgii de nea atingându-i pielea. Norii de zăpadă acopereau totul, sorbind aproape întreaga lumină.

Tocmai când începuse să se îndoiască de capacitatea lui de a găsi cărarea, auzi sub pași trosnetul făcut de pietriș.

Se întoarse spre stânga și se grăbi pe cărare, care se avânta în sus împreună cu dealul, spre lizieră. Acolo, la o aruncătură de băț în pădure, se afla cabana.

20.
Mâini în beznă

– Agnes, glăsui Petru pe cât de tare îndrăznea.

Nimic.

Petru stătu la ușa cabanei și se întrebă dacă să încerce s-o deschidă și să intre. Dar poate că era mai bine să n-o facă, se gândi el. S-ar putea s-o sperie destul de rău.

– Agnes, încercă el din nou, puțin mai tare.

– Petru? Tu ești?

Era trează.

– Agnes, eu sunt, Petru, zise el, simțindu-se ca un imbecil. Pot să intru?

Auzi mișcare în interior și simți cum ușa se mișcă ușor când Agnes se sprijini de ea de cealaltă parte.

– Nu te pot lăsa înăuntru, Petru, spuse ea, tristă. Știi că trebuie să stau aici singură. Și, oricum, ușa-i încuiată. M-au încuiat pe dinafară.

Neluând în seamă protestele ei, Petru încercă ușa, însă era, într-adevăr, închisă.

– Hai la o fereastră, Petru, putem vorbi acolo.

Petru se furișă într-o parte a cabanei, găsindu-și calea cu mâna ținută pe peretele aspru. Auzi scârțâitul balamalelor de lemn când Agnes deschise oblonul și deodată glasul ei se înălță deasupra sa.

– Petru, aici!

Fereastra era mică și destul de sus, cam deasupra capului. Avea un pervaz lat, unde erau lăsate coșurile cu mâncare pentru Agnes. Cu puțin efort, ar fi reușit să coboare de la fereastră și să fugă, însă bătrânii satului știau ce fac. Încuiatul ușii fusese ceva mai degrabă simbolic; știau că n-ar fi putut scăpa nici dacă ar fi lăsat-o larg deschisă. N-avea unde să se ducă și nu i s-ar fi permis să revină în sat decât după ce și-ar fi terminat perioada de doliu.

– Petru! făcu Agnes din nou, părând ceva mai liniștită acum. Poți să-mi găsești mâna?

Destul de sigur pe el, Petru pipăi în jur, în beznă, și dădu de brațul ei. Își strecură degetele de-a lungul mânecii ei până-i simți mâna.

– Agnes, lasă-mă să intru. Nu pot suporta gândul că ești singură aici. Nu ești în siguranță.

– Nu, Petru, zise Agnes, însă glasul îi tremura. Știi ce se va întâmpla dacă suntem prinși. Și-atunci va trebui s-o iau de la început.

– Dar, Agnes, nu-i corect așa. De ce a trebuit ca tocmai *tu* să te măriți cu Ștefan? De ce n-a fost altcineva?

– Pentru că Ana m-a ales pe mine. După ce-ai să mai zăbovești prin locurile astea o vreme, ai să înțelegi cum stau lucrurile și de ce.

Petru nu spuse nimic. Era în Ciust de suficient timp încât să priceapă că vorba unei bătrâne era aici literă de lege.

– Cel puțin este ceva mai cald în noaptea asta, comentă Agnes.

Petru îngheță.

– Ce-ai spus?

– Mâna ta, zise Agnes cu nevinovăție. Este mai caldă decât noaptea trecută.

Brusc, Petru își retrase mâna ca fript. Ea se încordă, simțind că e ceva în neregulă.

– Petru, ce-i?

Petru ezită, apoi rosti repede, cuvintele adunându-i-se în gât.

– Vrei să spui că am venit aici noaptea trecută?

– Da, ai venit. Mi-ai cerut să... Oh, Petru! N-ai fost tu...?

Deodată, Petru simți în urma lui bezna de nepătruns a pădurii, în care puzderie de orori puteau să stea la pândă după el. Îl înconjura acum ca o amenințare aproape de nesuportat, o lume vastă care i se înstăpânise în viață, controlând-o, supraveghind tot ce trecea pe sub crengile ei și, cu toate astea, fără să trădeze niciun secret.

– Agnes, trebuie să mă lași să intru.

Îi vorbi cu voce apăsată și liniștită, însă amestecată cu teamă, făcând-o pe Agnes să cedeze imediat de spaimă.

– Da, spuse ea, oh, Doamne! Da. N-ai fost tu. Însă ușa, ușa!

– Nu contează. Dă-te la o parte de la fereastră.

Își luă avânt și se prinse cu mâinile, dând obloanele la o parte pentru a măsura deschiderea ferestrei. Îngustă, dar se descurca el. Cu un picior fixat pe peretele denivelat, din bârne al cabanei, găsi un locaș suficient de sigur și mai sări, mai se trase prin deschizătură. Apoi se zbătu, se împinse și căzu în interiorul cabanei, cu capul înainte, aterizând pe mâinile depărtate.

– Oh! țipă Agnes. N-ai pățit nimic?

– N-ai niciun pic de lumină? zise Petru, ridicându-se în picioare. Se frecă la mână, însă nu era cine știe ce rană.

– Nu, nu mi se dă voie. Spune-mi că este o glumă, Petru. Că ai spus asta doar ca să fii aici, cu mine.

Însă Petru nu răspunse nimic, iar Agnes știu că era adevărat.

– Cine-a fost? șopti ea îngrozită. S-a dat drept tine. A vrut să intre.

– Tu n-ai...?

– Nu! făcu Agnes în grabă. Nu te-aș fi lăsat, nu l-aș fi lăsat înăuntru...

– Slavă Domnului pentru asta, Agnes!

– Dar cine-i?

Petru clătină din cap, în întuneric.

– Nu știu.

Se duse înapoi la fereastră. Putea simți în nemișcarea de afară că încă mai ningea, deși nu putea vedea nimic. Oblonul se lovea de peretele exterior al cabanei. Pe undeva se afla un zăvor de fier cu care să-l închidă. Ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă acum era să-și scoată din nou mâna în beznă, însă nu avea de ales. Așteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, să-l apuce cineva de încheietura mâinii, bâjbâi pe afară, găsi

mânerul și trase oblonul spre interior, răsucindu-l la locul său. Se întoarse spre Agnes.

– Nu știu, repetă el, însă ceva nu-i în regulă pe aici. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

– Ți-am povestit. Tu... cineva a venit la fereastră, noaptea trecută. Mi-a cerut să-l las să intre, iar eu am spus nu. M-a rugat din nou și eu am refuzat încă o dată și...

Agnes se opri.

– Oh! zise ea.

– Ce, Agnes?

Petru o căută prin beznă și o învălui cu brațele sale.

– Ce-i?

– După ce l-am refuzat, mi-a cerut un sărut.

– N-ai făcut-o, nu-i așa?

– Petru, am crezut că ești tu. Eram atât de speriată. Oricum, am spus nu, dar te-am lăsat... l-am lăsat să-mi sărute mâna.

Petru înjură.

– Am crezut că ești tu.

– Știu. Știu.

Petru o simți pe Agnes încordându-se brusc în brațele sale. Capul îi zvâcni spre el, prin beznă.

– Oh, Doamne și Pădure!

– Agnes? Agnes?

– A zis că se întoarce în noaptea asta.

21.
Urzeli

Niciunul dintre ei nu mișcă o bună bucată de vreme, de parcă s-ar fi așteptat să audă în orice clipă un glas la fereastră. Când, în cele din urmă, se convinseră că nu se auzea nimic, începură din nou să respire normal.

– Stai jos, spuse Agnes, conducându-l pe Petru spre o laviță mică, unde dormea ea. Se așezară la marginea patului, niciunul dintre ei nedorind să dea glas fricii sale.

Petru își blestema zilele pentru că fusese atât de naiv. Și-ar fi putut aduce toporul cu el. Încercase să creadă ce spunea Toma, că toate astea nu erau decât superstiții nesăbuite, însă în adâncul sufletului știuse că era ceva rău prin preajmă.

– Ți-a fost bine aici? întrebă el.

– Da, zise Agnes fără ezitări. Însă mi-am făcut griji pentru mama. M-am gândit la ea. Și la tata.

– Mama ta este bine, spuse Petru repede. Am văzut-o ieri. Am vorbit și cu văduva Caterina, vecina ei. M-a liniștit.

Nu erau decât minciuni, însă Agnes nu avea nevoie și de alte motive de îngrijorare, iar din câte știa el, mama ei era bine.

– Dar tu ce-ai făcut? Șase zile!

– Am tors, zise Agnes. Apoi râse. Dacă ai putea vedea podeaua cabanei ăsteia. E aici destulă lână ca să seci tot râul. Mi s-a spus să mă fac de folos, așa că am început după vreo două zile. La început am fost prea nervoasă, însă după aceea am început să mă plictisesc și-am fost bucuroasă să pot face ceva. Cred că am tors aproape doi kilometri de lână până acum.

– Iar cineva îți aduce de mâncare în fiecare zi?

– Da, unul dintre bătrâni, cred, însă nu vorbește deloc. Aud numai cum lasă coșul pe pervazul ferestrei. Este o fereastră așa de mică. Nu pot să văd decât câteva crengi și o bucată de cer. Însă noaptea pot vedea stelele din ceruri...

Oftă.

– Am de gând să aflu ce se petrece aici, Agnes. Ai încredere în mine. Mi-a venit o idee.

– Dar cum rămâne cu... el? Dacă vine din nou? Zicea că așa o să facă.

– Asta-i ideea mea. Vom afla ce se petrece. Câtă lână ai tors?

Agnes și Petru așteptară. Petru îi explicase ce voia să facă ea. Nu era deloc încântată, însă, în cele din urmă, fusese de acord. Se puseră pe așteptat și, cu toate că Petru își dorise adeseori să fie numai

el singur cu Agnes, acum că se întâmpla asta nu știa ce să spună sau să facă. Chiar existau mii de lucruri despre care ar fi vrut s-o întrebe? Oare ea ar fi vrut să-i vorbească și să-i tot vorbească, să-l țină de mână și, poate, să-l sărute? Dar, cumva, se găseau unul lângă celălalt, muți ca stânca. Petru se întreba dacă nu cumva era așa pentru că erau amândoi speriați de moarte, însă începu să bănuiască o altă cauză. Un motiv care-l șocă la început, însă, odată ce-l întâlnise și-l cercetase în minte, îl acceptă calm, ca pe ceva inevitabil.

Adevărul. Poate că nici n-o iubea.

În cea mai mare parte a timpului rămaseră tăcuți, pe pat, foarte aproape unul de altul, însă la kilometri depărtare. După o vreme, Petru se trezi că mintea începuse să-i joace feste. Văzu puncte ascuțite de lumină, însă hotărî că erau doar în închipuirea lui. Cu toate astea, simțea că ar fi putut fi oriunde; orbirea sa forțată părea să înlăture pereții cabanei și chiar și prezența pădurii înseși se retrase până când ajunse să se creadă singur-singurel.

Trecură orele, iar Petru tocmai era pe cale s-o întrebe pe Agnes dacă avea ceva de mâncare, când auzi un zgomot afară. Era clar, din felul în care se foia lângă el, că-l auzise și ea.

Pentru un moment se făcu liniște, apoi se auzi:

– Agnes! Agnes! Eşti acolo, frumoaso?

Inima lui Petru se zbătea în piept. Se întinse şi-o înghionti pe Agnes, îndemnând-o, fără cuvinte, să răspundă.

– Da! zise ea de la fereastră. Sunt aici.

Vocea ei era firavă şi temătoare, iar Petru crezu că era prea evident, însă cel care se afla afară nu părea să fi observat nimic.

– Lasă-mă să intru, frumoasă Agnes, urmă glasul încetişor.

– Cine-i? întrebă Agnes.

– Eu sunt, continuă vocea. Petru.

Agnes se aşeză buimăcită lângă Petru, spaima de moment paralizând-o, dar Petru o înghionti din nou, îndemnând-o să se ducă la fereastră. Se străduia să distingă ceva prin beznă, cu toate simţurile încordate, însă fără a-i spune nimic.

Ea tot refuza să se mişte, însă el o îmboldi să se ridice în picioare, băgându-i un capăt de lână în mâini când începu să meargă spre geam.

– Nu te pot lăsa înăuntru, Petru. Ştii asta.

– Lasă-mă să intru, drăguţă. Mi-e atât de frig.

– Nu te pot lăsa înăuntru, Petru.

– Mi-e aşa de frig. Ia-mi mâna. Deschide oblonul şi atinge-mi mâna.

Se lăsă tăcerea, iar Petru îşi putu imagina cât de înspăimântată era Agnes, încremenită de frică.

Încercă, în mintea lui, să o facă să se miște, să respecte planul lui.

– Deschide oblonul, Agnes, drăguță. Mi-ai atins mâna noaptea trecută.

După o pauză mai lungă, Petru o auzi pe Agnes cum se duse spre fereastră și trase zăvorul oblonului.

– Poftim, zise ea, curajoasă.

– Vezi ce rece mi-e? făcu vocea.

Petru se minună. Nu suna ca a lui, însă era atât de șoptită încât n-ar fi putut băga mâna în foc nici că nu era a lui.

– Atinge-mă, zise glasul. Lasă-mă să intru.

– N-am să te las, Petru.

– Atunci sărută-mă.

Se lăsă din nou tăcerea îngrozitoare, în vreme ce Agnes se îmbărbăta, încercând să-și păstreze calmul suficient cât să poată să facă tot ceea ce conveniseră ea și Petru.

– Prea bine, spuse ea în cele din urmă, cu un glas pierit. Am să te sărut. Așteaptă o clipă.

Agnes se mișcă și găsi scăunelul pe care îl folosea când lucra. Îl trase lângă fereastră.

Petru aștepta, bolnav de frică, paralizat de lipsa de acțiune. Tot ce mai putea face era să se roage pădurii s-o ia în paza sa, dacă ei se cuvenea să i se adreseze.

O auzi pe Agnes ridicându-se pe scaun. Apoi se aplecă pe fereastră. Auzi sunetul slab al firului de lână începând să se desfășoare din ghemul uriaș de pe podea și se rugă în tăcere ca ideea lui să dea roade.

Se lăsă din nou un moment de liniște totală, iar Petru încercă să nu se gândească la ceea ce se petrecea. Nu putu auzi sărutul.

Apoi Agnes țipă:

– Ești atât de rece!

– Vino aici, răsună tare glasul, arțăgos și răutăcios. Lasă-mă înăuntru, curvištină frumușică!

Se auzi un zgomot de luptă și de afară, pe perete, răsunară bufnituri. Agnes țipă și căzu înapoi în cabană. Petru îndrăzni acum să se ridice și să tragă oblonul la loc.

– Mă întorc eu, făgădui vocea, ascuțită de furie. Mă întorc mâine-noapte!

Tăcere.

22.
Chemarea

Multă vreme, nici Agnes, nici Petru nu îndrăznină să facă vreo mișcare. În cele din urmă, Petru

se târî prin încăpere și o găsi chircită pe podea. O îmbrățișă cu blândețe și apoi își dădu seama că auzea ceva.

Lâna era trasă încetișor de pe mosor.

– Ai reușit! țipă Petru. Bravo ție!

Agnes rămase tăcută.

– Ai reușit.

Petru se duse lângă oblon și simți lâna trecând prin deschizătura dintre oblon și rama ferestrei. Nu se mișca repede, nici constant, dar se mișca. Cu grijă, ca să nu agațe firul de lână, deschise din nou fereastra și văzu că ninsoarea se oprise. Cerul se înseninase și acum stelele dădeau suficientă lumină ca să fie vizibil conturul copacilor. Petrecu mai multă vreme căutându-l din priviri pe îngrozitorul lor oaspete, însă nu dădu de niciun semn.

Pe podeaua cabanei se împrăștia acum o lumină firavă și verifică mormanul de lână. Agnes fusese ocupată; acolo se afla suficientă lână cât să o întinzi până-n Turcia, din câte își dădea el seama. Asigurându-se că se putea desfășura nestânjenită din ghemul adunat de Agnes după tors, se întoarse spre ea.

– Agnes, e timpul să plec. Rămâi aici. Mă întorc repede.

O ridică și o puse din nou pe pat, trăgându-i pătura până la gât.

Fata se întoarse cu fața spre el.

– Nu pleca, îi zise ea cu glasul stins și obosit.

– Trebuie. Așa ne-am înțeles. Tu ți-ai făcut treaba. Acum trebuie să mi-o fac și eu pe a mea.

Îi luă bărbia între palme și-i ridică fața spre el.

Agnes se zgribuli.

– L-am sărutat, Petru.

– Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Ai fixat lâna. Asta-i tot ceea ce contează.

– Era atât de... rece. Atât de...

Însă nu mai reuși să-i explice ce simțise atunci.

– Stai aici, zise Petru și se aplecă spre ea, sărutând-o pe frunte. O să se lumineze în curând. Asta te va face să te simți mai bine. Închide oblonul după ce plec.

Se ridică și, fără niciun alt cuvânt, potrivi încă o dată scaunul lângă fereastră și se cățără afară, ceva mai ușor decât intrase la începutul nopții.

Odată ajuns afară, îi fu destul de lesne să-și dea seama că zorii erau încă departe și că era greu să vezi limpede. Însă Petru zâmbi. Nu avea nevoie să vadă, ci doar să urmărească firul. Agnes făcuse treabă bună. Furca de tors folosită de ea avea o clamă metalică. Ei o rupseseră de acolo și legaseră lâna de ea. În acel moment îngrozitor când ea se aplecase pe fereastră, fixase clama pe spatele hainei vizitatorului nocturn.

Acum, tot ce trebuia Petru să facă era să urmeze firul de lână și avea să-l găsească pe făptaș. Încerca să-și spună că probabil nu era decât vreunul dintre tinerii smintiți de prin sat, care și-o dorea pe Agnes, însă, cu toate astea, voia să-și fi luat securea cu el.

Petru urmări lâna strecurându-se printre copaci.

Agnes rămăsese cuibărită pe podea, incapabilă să se miște. Copleșită de groază, clipi în întuneric o bună bucată de vreme, incapabilă să se ridice și să închidă oblonul așa cum îi spusese Petru să facă. Mintea ei era ocupată de un singur gând: îl sărutase pe acela de la fereastră. Încă mai putea simți un gust pe buze, ceva scârbos. În cele din urmă, îndrăzni să facă o mișcare și-și șterse buzele cu dosul palmei. Nu se simți mai bine și o făcu din nou. Și din nou și din nou și apoi începu febrilă să-și zgârie fața, încercând cu disperare să îndepărteze orice urmă de răceală s-ar mai fi lipit de ea.

Se rostogoli pe podea și se târî în căutarea urciorului cu apă, risipind-o pe toată în timp ce încerca să-și curețe gustul de pe buze. Apoi auzi un zgomot la fereastră.

Își înălță capul în timp ce stătea în patru labe, ca un câine adulmecând o urmă.

– Petru? strigă ea.

Apoi intră în panică. *Trebuia* să fie Petru. Cine altcineva să fie?

– Petru! Vino și ajută-mă! Vino înăuntru!

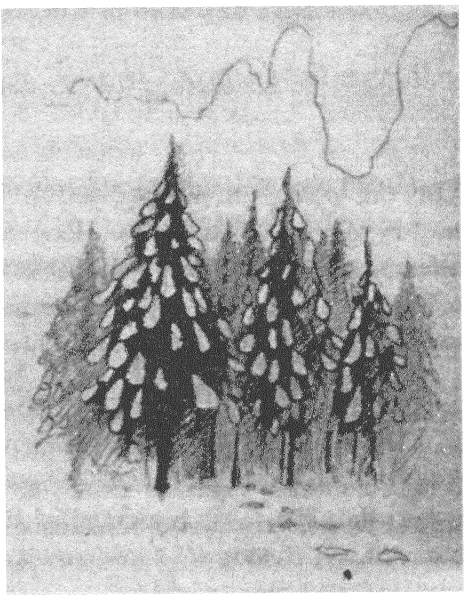

23.
Lucruri cu care să ne acoperim morții

Petru se opri să verifice lâna. Atârna flască. Așa deci. Oricine era, cel pe care îl urmărea ajunsese acasă, iar Petru știa că fiecare pas făcut acum era un pas spre misteriosul vizitator.

Privi spre cer. Numai dacă ar fi fost zorii mai aproape. Îl săgeta la inimă. Tânjea să vadă soarele, pentru că ce rele se mai puteau întâmpla la lumina zilei?

Cu toate astea, la lumina stelelor putea vedea satul, înaintea lui, iar acum zărea chiar și lâna întinsă tot într-acolo. Respirația i se înteți. Va ajunge imediat.

Reluându-și din nou ritmul, grăbi pasul, lăsând firul de lână să-i alunece liber printre degete.

Ajunse la primele case și văzu că firul ducea pe o mică alee pe care n-o mai observase până atunci. Probabil că nu trebuise să facă niciun transport pe acolo, însă acum nu conta. Nici nu trebuia să știe unde mergea, ci doar să urmărească firul. Se felicită încă o dată pentru că-i veniseră repede ideile la cabană și se gândi la Agnes. Cel puțin acum era în siguranță. Agresorul ei era undeva, înaintea lui, și era de presupus că urcase nemulțumit în pat. Ei bine, va fi și mai nemulțumit după ce Petru va termina cu el.

Urmări firul de lână sus, pe alee, deplasându-se mai încet ca înainte, având grijă să nu facă niciun zgomot. Avea noroc. Zăpada căzută toată noaptea era una moale, însă rezistentă, și se adunase destulă ca să acopere ulițele la loc cu o pătură care amortiza orice zgomot. Ceva îl deranja însă

în timp ce păşea tiptil prin zăpadă, însă nu-şi putea da seama ce anume. După încă vreo câţiva paşi se răsuci pe călcâie. Putea vedea în urmă-i paşii întipăriţi în zăpada proaspătă. Se uită din nou înainte şi în faţa lui se întindea firul de lână.

Cum de nu putea vedea nicio urmă de paşi lăsată de cel pe care-l vâna?

Lâna cotea după un colţ, ajungând într-o uliţă mai lată, bine cunoscută de el. Fusese convins că ducea spre una dintre casele de care trecuse deja, însă le lăsase în urmă, iar firul nu dădea semn că s-ar fi sfârşit undeva. Înainte, se vedea spatele casei popii, însă firul trecea şi de ea şi cotea după încă un colţ.

Se grăbi pe uliţă, uitându-se la ferestrele unse cu catran ale casei părintelui Daniel în timp ce trecea, apoi mai trecu de un colţ.

Se opri brusc.

Lâna ducea mai departe. Nu mai erau alte case, ci numai biserica, înaintea lui, dar nu într-acolo îl ducea lâna. În lumina slabă putea vedea cum firul cenuşiu şerpuia peste albul pur al zăpezii. Lâna se prinsese într-o piatră acolo, ba într-un gărduleţ dincolo, însă era neîntreruptă şi-şi urma calea, fără nicio îndoială, direct în cimitir.

Acum, mişcându-se ca într-un coşmar, paşii lui Petru îl duseră mai departe înainte, fără să vrea.

Simțea lâna ca pe o sârmă între degete. Poate că era așa pentru că înghețase în zăpadă, însă acum părea că-i taie pielea ca o bucată de metal.

Ajunse la poarta cimitirului. Nu mai era nicio îndoială. Lâna trecea de gard, pe lângă poartă, de parcă ținta sa trecuse pur și simplu peste el. Buimăcit, o strânse, de parcă ar fi fost salvarea lui, firul care ducea spre izbăvire, când, în realitate, îl conducea spre moartea însăși.

Lâna șerpuia printre morminte, se poticnea printre cruci, coborând pe pământ, iar acum, cu ochii largi căscați de groază, Petru văzu destinația ei.

Acolo, la nu mai mult de un metru jumătate distanță, era mormântul lui Ștefan. Lâna nu numai că mergea direct spre mormânt, ci dispărea în pământ. Apoi Petru băgă de seamă că întregul cimitir era acoperit de zăpadă, iar spre deosebire de alte morminte cel al lui Ștefan era neatins de ea.

O curiozitate bolnăvicioasă și autodistructivă îl făcu pe Petru să se apropie. Incapabil să se oprească, se lăsă în mâini și genunchi și se târî pe ultimii centimetri spre mormânt. Apropiindu-se, altceva îi atrase atenția. În pământ se căsca o gaură, chiar la capul mormântului, lângă cruce. Gaura era de mărimea unui pumn mic, fiind

perfect rotundă, ca o gaură de șobolan pe malul unui râu.

Petru se aplecă deasupra ei.

Privi înăuntru.

Era destulă lumină cât să vadă în interior.

Pe fundul găurii văzu un ochi.

Era deschis și părea fără viață, cu toate că privea direct spre el.

Apoi clipi.

Petru urlă și o luă la fugă de parcă diavolul însuși era pe urmele sale.

24.
Cabana

La început, fugi mâncând pământul, fără să se mai gândească pe unde se ducea. Fără să se mai gândească deloc. Țâșni din cimitir, ajungând din nou la marginea satului, iar acolo știu unde trebuia să ajungă.

Se opri o singură dată și privi în urma sa, însă nu putea vedea nimic și nici auzi nimic, iar asta-l liniști puțin. Însă ce liniște putea fi asta după ce văzuse ceea ce văzuse pe fundul acelei găuri îngrozitoare? Acel ochi rece și mort.

Era Ştefan acolo? Mort? Sau, poate mai rău, viu?

Agnes! Trebuia să se ducă la Agnes şi s-o prevină. Să o convingă să plece din cabană.

Nu-i mai trebui mult până să ajungă să se împleticească printre copaci, călcând pe urmele de paşi lăsate de el mai devreme la marginea pădurii, spre cabană.

Alergă la fereastră.

Fată smintită, se gândi el, văzând oblonul deschis. Dar apoi gânduri mai rele îşi făcură loc în mintea sa.

Sări la fereastră, aterizând din nou, destul de incomod, pe pervaz, pe jumătate afară.

– Agnes! Agnes!

Însă ştia deja că nu mai era acolo.

– Nu! strigă el. Agnes, unde eşti?

Se prăbuşi în interiorul cabanei, înnebunit, rugându-se ca ea să fi rămas încremenită de groază într-un colţ, însă nu era acolo.

Fiind copleşit de frică şi obosit, se simţi dintr-odată vlăguit cu totul. Se sforţă să rămână calm. Trebuia s-o găsească. Dispăruse. Sau poate că fusese luată...

Indiferent ce se întâmplase, trebuia să dea de ea cât mai repede.

Ajunse, din nou, să fie nevoit să-și dea drumul de la fereastra cabanei, dar apoi văzu ceva care-i îngheță sângele în vine.

La nu mai mult de șase metri distanță de cabană și îndreptându-se direct spre ea, era conturul cuiva despre care știa că era mort. Radu, tăietorul de lemne. Așadar, nu numai Ștefan bântuia prin împrejurimi. Oare câți erau?

Petru icni și-și dădu drumul îngrozit înapoi în casă.

Pe acoperiș se auzeau zgomote. Îi trebui câteva clipe ca să-și dea seama că bufniturile erau sunete de pași. Pe acoperiș mai era unul dintre ei!

Se uită spre oblon. Ridicându-se în picioare, se smulse din încleștarea groazei și se apropie de fereastră. Îl văzu pe Radu în apropierea cabanei, când, deodată, apăru un chip, întors cu susul în jos, chiar în fața lui.

– Ajută-mă!

Era un chip pe care se bucura să-l vadă.

Își întinse brațele și o trase pe Sofia de umeri, târând-o prin fereastră. Căzură amândoi grămadă.

– Repede! strigă Petru. Oblonul!

– Așteaptă! țipă Sofia și, înainte ca el să mai poată face ceva, ea înșfăcă ceva din tașca de la șold și-l azvârli pe geam. Numai după aceea trase oblonul și fixă zăvorul.

– Acum e bine, zise ea. Sper.

În cabană se lăsase din nou întunericul, iar Petru n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea ea sau ce căuta acolo.

– Am făcut un cerc cu ele. În jurul cabanei.

– Cu ce-ai făcut cercul? zise Petru complet uluit.

– Semințe de mei, spuse Sofia cu simplitate. Vom fi în siguranță pentru o vreme. Doar roagă-te ca soarele să-și facă apariția cât mai repede.

– Mai sunt cel puțin două ore până în zori, răspunse Petru, și nu văd cum ne-ar salva semințele acelea de cineva.

– Chiar așa? întrebă Sofia. Atunci uită-te și singur.

Petru nu se clinti.

– Du-te, uită-te!

Petru se furișă până la fereastră și se uită printr-o crăpătură în oblon. Dacă erau tot stelele sau se arătase în sfârșit luna, nu știa, însă afară era suficientă lumină cenușiu-argintie ca să scoată la iveală o scenă terifiantă. Acolo, pe pământul acoperit cu zăpadă, se vedeau mii de semințe de mei formând un cerc în jurul cabanei, așa cum spusese ea.

Sofia i se adresă în timp ce el se uita prin crăpătură.

– Cred că unul dintre ei a fost deja aici în noaptea asta. De-asta am folosit semințele.

– Dar ce faci aici?

– Te căutam, zise Sofia.

– Poftim?

– Te-am văzut venind dinspre sat, apoi l-am văzut pe *el.*

Făcu un semn cu capul, spre perete.

– M-am urcat într-un copac, am sărit pe acoperiș și-am împrăștiat în jurul cabanei câte semințe am putut înainte să ajungă el aici.

Prin crăpătura lui de observație, Petru urmări cu ochii căscați de groază cum Radu îngenunche în zăpadă, adunând semințele, una câte una, punându-le prin buzunare. Din când în când se uita în direcția lui Petru și, cu toate că știa că Radu probabil nu-l putea vedea, îl îngrozi și mai tare expresia de răutate de pe chipul său palid.

Spre deosebire de el, Sofia părea să fie calmă.

– Nu poate veni aici decât după ce le adună pe toate.

– Și dacă le adună?

Ea nu-i răspunse.

– Și dacă le adună? țipă Petru întorcându-și privirile spre ea.

Radu era undeva, în afara razei sale vizuale, croindu-și drum la întâmplare în jurul cabanei.

Pentru Petru era mult mai înspăimântător să știe că era undeva pe acolo, dar să nu fie în stare să-l vadă, și nu mai putu suporta asta.

– E mort, Sofia! Bărbatul acela e mort! Am fost la înmormântarea lui.

– Știu, zise ea de-a dreptul, însă cu blândețe.

– Ăsta nu-i un răspuns! Nu înțeleg. Cum poate fi acolo când este mort?

– Nici eu nu știu asta. Dar e acolo. Pe cei ca el îi numim „ostatici". E mort, dar este pe-afară. Și încearcă să intre aici.

– Dar nu este posibil.

– Nu l-ai văzut cu propriii tăi ochi?

– Da, însă...

– Atunci, Petru, trebuie să pricepi că asta este posibil.

Reveni la fereastră, la crăpătură.

Radu era din nou la vedere, pășind greoi printre semințe. Degetele lui erau umflate și neîndemânatice și avansa cu greutate. Pielea sa era albastră, pe alocuri aproape neagră.

– Iar dacă răsare soarele înainte să termine, atunci suntem în siguranță?

– Da, spuse Sofia, pentru un timp.

Petru se răsuci pe călcâie, ca un animal prins în capcană în căutarea unei ieșiri, însă nu era niciuna.

– Iar tu? Cum adică, mă căutai? Nu înțeleg.

– Stai liniștit. Trebuie să ne păstrăm calmul.

– Calmul? Cum poți fi calmă?

Sofia își depărtă brațele într-un gest ce vădea resemnare.

– Petru, crezi că pentru mine-i ușor? Crezi că nu sunt atât de speriată încât îmi vine să cad aici moartă de frică? Ba sunt. Chiar sunt. Însă eu am ceva ce tu n-ai. Eu am cunoaștere. Am mai făcut asta de zeci de ori înainte. Însă crede-mă, vei avea nevoie de tot ce poți scoate din tine. Ca să poți supraviețui, va trebui să fii calm. Pricepi ce spun?

Petru dădu din cap, neîncrezător, însă înțelese.

– Dar cum rămâne cu Agnes? zise el. Trebuie s-o găsesc.

– Cred că este probabil prea târziu pentru prietena ta.

– Cum poți spune așa ceva? strigă Petru. Ce știi tu?

– Știu că a fost luată de aici. Ținând cont de ceea ce-ai văzut deja, ar trebui să înțelegi. Nu putem face nimic. Pe moment, suntem prinși aici. Dacă am putea ieși, ar fi un început. Asta ar putea fi de ceva ajutor.

Pentru Petru era aproape prea mult.

– Ce vrei să spui?

– Dacă putem ieși de aici, foarte bine. Însă există un rău și mai mare. Sunt lupte și mai grele de dat.

În el se declanșă ceva.

– Vorbești de Regina Umbrei, nu? Însă eu tot nu înțeleg.

– Nu, răspunse Sofia. Știu. Tatăl tău ți-a irosit întreaga viață împiedicându-te să înțelegi.

– Ce știi tu despre tatăl meu?

Sofia făcu o pauză.

– Mai mult decât tine, cred eu.

25.
Regele Iarnă

Era ciudat. Chiar în timp ce se întâmplau toate astea, Petru știa că era ciudat. Era ca și cum ar fi stat în centrul unei furtuni. Afară, un bărbat pe care-l văzuse îngropat bântuia de jur împrejur, hotărât să le facă rău, împiedicat să treacă la fapte doar de niște boabe de mei. În interiorul cabanei, într-o siguranță relativă, stătea tăcut, deloc liniștit, împreună cu o fată pe care de-abia o cunoștea, în timp ce ea-i depăna povestea tatălui lui.

– Ai auzit vreodată de Regele Iarnă, Petru? îl întrebă Sofia.

– Da, făcu el. Este o legendă. Regele care ne va scăpa de toate relele. Se crede că a salvat țara de turci. Toată lumea cunoaște povestea. Însă este doar un basm pe care țăranii și-l tot spun unii altora.

– Țăranii? Astea nu-s vorbele tale, ci ale lui taică-tu. Este mai mult decât o poveste. Tatăl tău ți-ar fi putut spune că Regele Iarnă există sau a existat. Taică-tu a luptat alături de el.

Petru izbucni în râs.

– Nu fi proastă! Tata a luptat pentru Mihai Vodă. S-a luptat cu turcii.

– Așa este, Petru. Mihai Vodă *a fost* Regele Iarnă. Asta s-a întâmplat acum treizeci de ani, nu mai mult. Însă amintirile sunt scurte când și viața-i scurtă. Regele a devenit deja legendă. Turcii erau mult mai numeroși, însă iarna pădurea-i un loc înșelător pentru cei necunoscători. Astfel, au fost copleșiți de oamenii lui Mihai Vodă. Masacrați. Unii au scăpat și s-au strecurat printre copaci, în inima pădurii, și nu s-a mai auzit niciodată despre ei. Pădurea Mamă s-a ocupat de ei. Atunci când este stârnită, nu mai ia prizonieri, însă nimic nu s-ar fi întâmplat fără Regele Iarnă.

Petru dădu din cap. Înțelegea ce voia ea să spună despre pădure și se gândi la motivele pentru care cioplise el statuetele, ca să dea ceva înapoi. Nu era bine niciodată să înșeli generozitatea pădurii; Petru credea că toți cei care-și închipuiau că pădurea era o simplă adunătură de copaci erau niște nătărăi și că *printre* copaci exista și altceva.

– Regele Iarnă, continuă Sofia, este cel care ne va salva de toate relele. Acum trebuie să ne scape de Regina Umbrei. E cea mai mare bătălie dată de el vreodată.

– Dar e mort. Mihai Vodă e mort.

– Da. A murit, iar noul vodă era unul slab. A lăsat țara să se fărâmițeze în facțiuni, nu mai era unită. În haosul care a urmat, s-au întâmplat foarte multe lucruri rele. Lupte între cei care fuseseră aliați. Iar tatăl tău a fost azvârlit în închisoare.

– De unde știi asta?

– Știu, pentru că taică-tu a luptat împreună cu taică-meu.

– Un țigan? A luptat sub comanda lui Mihai Vodă?

– Da, Petru, un țigan.

Sofia îl săgetă cu privirea.

– Ce-i atât de rău în asta? Unii dintre noi sunt mai mult decât par.

– Iar tatăl tău este acum aici? A discutat cu tatăl meu în noaptea aceea, când...

Petru se opri.

– Tatăl meu e mort. A murit în pușcărie, când eu aveam doar trei ani. Unchiul meu ne-a crescut. Unchiul meu, Miloș. Și da, el s-a dus să discute cu tatăl tău în noaptea aceea, când ne-am întâlnit pe uliță.

Petru își amintea totul cât se poate de clar. Își făcea reproșuri pentru că Agnes lipsea, însă nu se putea împiedica să-și amintească de cum o cărase pe Sofia, cum îi atinsese brațele și picioarele lungi și zvelte și cum îl ținuse ea de mână.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, zise Petru, dar Sofia doar îi susținu privirea, resemnată, cu o expresie îndurerată.

– În noaptea aceea, făcu Petru încet.

– Ce-i cu ea?

– În noaptea aceea, când tu...

Sofia îl întrerupse.

– Nu te gândi la prostii, îi trânti ea direct. Am fost trimisă să te întârzii la întoarcerea acasă, astfel ca unchiul meu să poată discuta nestingherit cu tatăl tău. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Unchiul meu era pe urmele tatălui tău de ani de zile și nu voia să-i stea careva în cale.

Petru se înfurie. Pe el însuși, pe Sofia. Prea furios ca să poată întreba măcar de ce unchiul ei îl pândise pe Toma. Oare de asta trăiseră ei mereu ca niște pribegi? Întotdeauna ținându-se la marginea lumii civilizate? Nu era surprins de spusele ei și, cu toate astea, era dezamăgit. Imaginea lui Agnes îi reveni în minte și, deși încercă s-o înlăture, nu putu face asta cu totul.

Frustrat, se întoarse la crăpătura din oblon.

Radu se tot târa prin împrejurimi. Petru încercă să-și dea seama dacă pe pământ mai erau ceva mai mult de jumătate din semințe, însă picioarele lui Radu răscoliseră zăpada, transformând-o într-o mâzgă, făcând dificilă orice verificare precisă. Se întrebă dacă nu cumva imaginația îi juca feste, însă i se părea că Radu se mișca mai repede decât înainte.

Se întoarse spre Sofia.

– Iar acum?

– Ce vrei să spui?

– Așadar, vine Regina Umbrei, făcându-i pe morți să umble din nou. Să ne facă pe toți ca ei? Însă Regele Iarnă este mort. Cum ne-ar mai putea salva el acum?

– Mihai Vodă e răposat, însă Regele Iarnă trăiește. În noi. În tatăl tău. În noi, țiganii. Chiar și în tine, Petru. Ne aparținem unii altora, strămoșilor,

și putem lupta. Am luptat dintotdeauna, de când îmi pot eu aminti. Mutându-ne, călătorind, luptând. Trăim o viață de țigani, însă luptăm pentru Regele Iarnă.

Se opri.

Petru clătină din cap, oftând. Era prea mult. Nu voia să fie acolo, nu voia să creadă ceea ce auzea, o poveste care se adeverea.

– Petru. Trebuie să i te alături Regelui Iarnă. Avem nevoie de tine. Avem nevoie de tatăl tău.

– De ce?

– Pentru că tatăl tău a fost cel mai bun războinic din armata lui Mihai Vodă. Era faimos. Și el mai are ceva. O sabie. O sabie turcească. A găsit-o într-o campanie în inima teritoriului turcesc, în vara de dinaintea bătăliei finale de iarnă, din pădure.

– O sabie? Ce sabie?

– O sabie fină, Petru. Una cu un echilibru perfect. Este la fel de ușoară ca vântul, însă la fel de dură ca iarna. Dar mai este încă ceva. Îi oprește.

– Cum adică? întrebă Petru, încă buimăcit de toate cele dezvăluite de Sofia.

– Oameni ca el. Cel de afară. Tăietorul de lemne. Sabia îi oprește. Îi trimite înapoi în pământ, pentru totdeauna. A fost călită într-o țară potopită adesea de astfel de oameni. Acolo sunt numiți

vrykolakoi. Aici, îi numim nosferatu sau moroi. Unul și același lucru. Sunt toți ostatici. Și cândva, după cum se povestește, erau la fel de răspândiți precum firele de iarbă pe o pajiște. În fiecare țară au mii de nume. Nu contează, depinde de noi să-i oprim.

– De noi?

– De noi, zise Sofia. Strămoșii. Peste tot, prin țară, sunt grupuri ca și noi. Unii sunt țigani, unii sunt soldați, unii sunt oameni de rând, alții sunt preoți. Nu are importanță. Cei care luptă împotriva ostaticilor sunt cu toții înrudiți prin strămoși; unchiul meu, tatăl meu, tatăl tău, chiar și tu, Petru.

El clătină din cap, neîncrezător.

– Avem nevoie de sabia tatălui tău.

– Taică-meu n-a fost războinic. Tata n-are nicio sabie, glăsui Petru. Aș fi văzut-o.

Însă chiar în timp ce spunea asta își aminti de cutia pe care tatăl său o cărase cu el în toți acești ani. Să fie oare posibil? Chiar era o sabie acolo?

– Poate, zise Sofia. Însă, indiferent unde este, trebuie s-o găsim.

– Taică-meu nu-i vreun erou, spuse Petru cu amărăciune, încă refuzând să creadă. A luptat cu Mihai, asta este adevărat, însă nu-i marele războinic. Taică-meu este un bețivan.

Sofia se holbă la el, însă Petru nu putea pătrunde în gândurile ei.

Acum altceva îl intriga. Fără să spună nimic, se duse din nou la crăpătura din oblon.

Se trase înapoi, de parcă ar fi fost înțepat.

– Sofia, făcu el. Uite!

Ea se apropie și-și lipi fața de gaură și icni.

Afară, Radu era ocupat cu adunatul boabelor, însă temerile lui Petru se dovediseră a fi adevărate. Radu se mișca și mai repede. Mâinile sale zburau prin zăpadă, ridicând mici norișori peste tot în juru-i.

Nu era posibil, însă părea că era tot mai rapid cu fiecare minut care trecea, până când ajunse să se învârtă în jurul cabanei tot mai repede, ca un derviș.

Boabele rămase se împuținau tot mai mult. Foarte curând, nu avea să mai rămână.

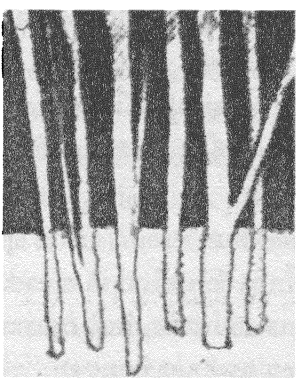

26.
Evadarea

– Ce ne facem acum? țipă Petru.

– Nu știu, răspunse Sofia cu calm. Mă gândesc.

– Nu se vede niciun semn că ar veni zorii. Va termina cu mult înainte.

– Ascultă, cât de departe de aici e până la cabana voastră?

– Nu-i departe, zise Petru, însă destul pentru noi. De ce?

– Mi-au mai rămas niște boabe de mei. Dacă le aruncăm în urma noastră în timp ce fugim, va trebui să se oprească și să le adune.

– Ești nebună.

– Poți să spargi ușa?

Petru se uită într-acolo și dădu din cap.

– Cred că da. Câte boabe ți-au mai rămas?

Sofia îi arătă resturile aflate pe fundul unui săculeț. Ceea ce văzu nu-i plăcu deloc.

– Prea bine, zise el. Am să sparg ușa imediat ce ajunge în partea cealaltă. Eu o iau înainte, iar tu arunci boabele. Te avertizez că alerg repede.

– Și eu, spuse Sofia ridicându-și bărbia. Un sărut să-mi poarte noroc?

Însă Petru nu avea dispoziția necesară pentru astfel de jocuri.

Sofia se duse la fereastra oblonită, cu mâna ridicată, așteptând până când îl văzu pe Radu îndepărtându-se.

– Oh, șopti ea. A terminat!

– Atunci e vremea s-o ștergem!

Petru alergă la ușă și sări, ajungând cu ambele cizme pe suprafața din apropierea încuietorii. Lemnul era, de fapt, destul de subțire, așchiile de lemn zburară în toate direcțiile, iar ușa se spulberă cu un trosnet puternic.

Petru ateriză în zăpadă, printre resturile ușii, reușind să sară în picioare. Auzi pași în urma sa și, o clipă, crezu că era Radu, dar Sofia trecu de el în clipa următoare, azvârlind din mers câteva boabe de mei.

– Hai! reuși ea să-i strige, iar Petru o urmă.

O ajunse din urmă din câțiva pași și-o apucă de mână, trăgând-o. Aruncă o privire în spate. Ceea ce văzu îi făcu picioarele să se înmoaie și să dorească să se oprească, însă se forță să alerge mai departe. La doar o aruncătură de băț de ei, Radu le călca pe urme, gonind prin zăpadă.

Sofia aruncă din nou câteva boabe, care-l loviră pe Radu drept în față, iar el urlă, aruncându-se la pământ și repezindu-se să le adune pe toate.

Acum cel puțin reușiseră să lase ceva distanță între ei și urmăritorul lor. Nu îndrăzneau să încetinească și, cu toate că era o priveliște îngrozitoare, Petru se uită în urmă, văzând că Radu se apropia, din nou, cu o viteză aiuritoare. Dacă putea alerga atât de repede, se gândi el, pentru Dumnezeu, cât era oare de puternic?

Se întrebă la iuțeală cum ar fi putut fi mai în siguranță în cabana tatălui său decât în cea din care tocmai fugiseră, însă alergau mâncând pământul și nu mai era vreme să-și arunce între ei nici măcar o vorbă. Petru hotărî că, dacă ajungeau la cabana lor, poate că reușea să pună mâna pe vreuna dintre securi înainte să-i încolțească Radu. Iar tatăl său? Poate că i-ar putea ajuta. Chiar era o sabie în cutia aceea? Dacă era adevărat ce-i spusese Sofia...

Chiar în vreme ce fugea, Petru se gândea la ceva ridicol. Tatăl lui era un bețiv, care se prefăcuse probabil bolnav ca să fie scutit de muncă în anii cât servise sub Mihai Vodă. Nu era de niciun folos.

Sofia strigă la el.

Nu mai urla, se gândi Petru, doar fugi! Mai goni câțiva metri printre copaci înainte de a-și da seama ce spusese fata.

– S-au terminat!

Acum erau pe cont propriu, punându-și nădejdea numai în picioare ca să scape nevătămați. Radu bâjbâi prin zăpadă, apoi se ridică. Adunase toate boabele.

Sofia strigă și, preț de câțiva pași, îl depăși pe Petru.

– Uite! strigă ea. Cabana!

Dacă s-ar fi întors, ar fi văzut că Radu era foarte aproape, cu mâinile întinse spre ei ca niște gheare, la o palmă de ei.

Încă vreo zece pași și treceau podul, însă Radu se repezi la ei. Băgând de seamă că Sofia era o pradă ușoară, se aruncă asupra ei. Simțind atacul, ea se feri într-o parte, însă apreciase greșit distanța până la râu și malul se surpă sub picioarele ei.

Alunecă și se rostogoli în apă cu un pleoscăit sonor.

Petru se opri, la câțiva pași de pod. Ezita, văzându-l pe Radu stând pe mal, uitându-se la Sofia căzută în apă. Apoi se răsuci și-l văzu pe Petru și o luă spre el.

– Fugi! strigă Sofia din apă.

Curentul o ducea în altă parte, departe de cabană și de insula pe care se afla, însă părea că începuse să înoate.

Lui Petru nu trebuia să i se spună de două ori.

Fugi urlând peste pod.

– Tată! Tată! Trezește-te!

Petru intră în cabană fără să îndrăznească să se mai uite în urmă, încercând cu disperare să găsească securea, însă când năvăli pe ușă își dădu brusc seama că nu mai auzise pașii pe pod, în urma sa.

Se întoarse spre prag și-l văzu pe Radu pe partea cealaltă a podului, agitându-și pumnii spre el, însă fără a face vreo încercare de a traversa. Petru privi buimăcit și în același timp ușurat cum Sofia ajunse pe insulă.

– Ajută-mă să ies! îi strigă ea furioasă.

Alergă spre ea și o prinse de încheieturi, trăgând-o afară, pe malul abrupt, dintr-o singură mișcare.

– Ce naiba se petrece?

Toma ieși clătinându-se din cabană, cu o lampă într-o mână, îndepărtându-și părul din ochi cu cealaltă. Fusese trezit din somnul său adânc și nu era deloc încântat.

– Tată! strigă Petru. Ne-a urmărit! Uită-te și tu acolo!

Însă când Petru arătă spre locul unde fusese Radu, la capătul podului, nu mai era nimic în afară de foșnetul crengilor dezgolite în lumina spălăcită a zorilor.

Dispăruse.

27.
Insula

Petru rămăsese pe loc, gâfâind din greu. Începu să tremure și, pentru o vreme, nu luă în seamă strigătele tatălui său.

Sofia era leoarcă de apa înghețată a râului. Se apropie de Petru, care-i înregistră prezența cu un zâmbet lipsit de viață.

– Pentru numele lui Dumnezeu! făcu Toma. Îl apucă pe Petru de ceafă. De-a ce vă jucați aici? Cine-i asta?

Sofia se duse direct la Toma, neluându-i în seamă furia.

– Mă cunoști, Toma, zise ea. Sunt Sofia, fiica lui Caspar.

O clipă, Petru crezu că vede o sclipire în ochii tatălui său, însă dacă fusese ceva, dispăru imediat.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse Toma prefăcut. Nu cunosc pe nimeni care să poarte numele de Caspar.

Sofia se dădu brusc înapoi, de parcă ar fi lovit-o.

– Mincinosule! făcu ea.

Toma își ridică furios mâna, dar Petru se băgă între ei.

Toma încercă să-l dea la o parte, însă Petru rămase ferm pe poziție, deși îi tremurau picioarele.

– Tată, spuse el, de ce ești așa furios dacă fata asta nu îți spune nimic? Sau o cunoști?

Toma plecă.

– Trimite-o de aici, îi aruncă el.

Petru îl trase pe Toma înapoi și fu surprins cât de ușor îi fusese. Privi chipul tatălui său de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Avea fața rumenă și buhăită din cauza băuturii, cu nasul pătat și obrajii străbătuți de vinișoare, căzuți. Duhnea a băutură. Era bătrân.

Cum stăteau așa, față-n față, Petru deveni conștient că se crăpase de ziuă. Câteva fâșii joase de lumină își făceau sfioase loc printre copaci, iar ici-colo acoperișul cabanei era punctat de pete roșii.

– Tată, zise el din nou, dar mai încet de astă dată. Sofia spune că l-ai cunoscut pe tatăl ei, că ai luptat împreună cu el pentru Mihai Vodă. Este adevărat?

Toma se holbă la fiul său.

– Spune că ai fost băgat la închisoare după război. Împreună cu tatăl ei. Și mai spune că ai o sabie. O sabie care-i oprește pe acești oameni să se mai întoarcă din mormânt.

Toma clipi și se îndepărtă, tot fără să spună vreun cuvânt.

Însă Petru nu se dădu bătut.

– Așa este? Ce sunt toți acești oameni care nu mai rămân morți? Tată?

– Prostii, îi aruncă Toma peste umăr. Se îndreptă spre ușă. Numai prostii și basme țigănești.

– Nu! strigă Sofia. Nu. Uită-te la mine! Sunt udă leoarcă. Am fost urmăriți de un mort. Ne-a urmărit până aici!

– Prostii, zise Toma din nou.

– Nu!

Sofia păși spre Toma, clocotind de furie, însă Petru o opri, apucând-o ferm de mâneca udă.

– Sofia, spuse el blând. Nu.

– Ce, Petru? Și tu? Crezi că asta-i vreo poveste de șatră? Taică-tu știe că e adevărat. Întreabă-l! Întreabă-l de ce și-a construit casa pe o insulă, dacă toate astea sunt prostii?

Mâna lui Petru coborî de pe brațul ei.

– Ce vrei să spui?

– Mai întrebi? L-ai văzut pe tăietorul mort oprindu-se la apă. Ai văzut cu ochii tăi. Ei nu pot traversa apele curgătoare și de-asta taică-tu s-a așezat pe o insulă, în mijlocul râului! Întreabă-l numai!

Lui Petru îi era frig și era obosit, tremura violent acum; cu toate astea, inima-i înghețase și mai mult.

– Asta ai făcut, tată? zise el. De asta ai săpat canalul?

Nimic.

Apoi Toma se întoarse din prag.

– Alung-o de aici, spuse el atât de încet încât aproape că nici nu fu auzit.

– Tată, nu putem face asta. E udă până la...

– Du-o de aici! Pleacă!

Pradă furiei, Toma scuipa vorbele, cu ochii aprinși. Tot așa de brusc, ochii bătrânului fură năpădiți de lacrimi în timp ce stătea încremenit acolo, înfrânt.

Petru se uită la tatăl său și rușinea lui era ceva aproape imposibil de îndurat.

Se întoarse spre Sofia.

– Nu-i nimic, glăsui ea înainte ca el să poată spune ceva. Am să plec.

– Nu poți, zise Petru, însă ea traversa deja podul.

– Nu e sigur.

Petru ridică o mână spre Sofia, însă ca un gest de prietenie.

– E destul de sigur, zise ea. Soarele e aproape sus. Pe lumina zilei răul nu se mișcă. Trebuie să mă întorc la ai mei.

– Stai! făcu Petru. Ai să îngheți până acolo.

Cântărea ceva în minte.

– Ia-l pe Sultan, zise el în cele din urmă. Îți va oferi ceva căldură și vei ajunge repede acasă. Vin eu după el mai târziu.

Sofia dădu din cap.

– Mulțumesc. Nu trebuie să-ți faci griji. Mă ocup eu de el.

Petru zâmbi.

– Când o afla tata...

Sofia îi întoarse zâmbetul.

Îl luară pe Sultan din grajd. Animalul păru încântat să-l vadă pe Petru. Fornăi împrăștiind abur în aerul rece al dimineții.

Sofia se săltă cu ușurință în șa.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

– Am s-o caut pe Agnes. Trebuie.

– Petru, ar trebui să știi că...

– Nu spune nimic, o întrerupse Petru. Trebuie să încerc s-o găsesc. Ea... eu...

Ezită. Nu putea spune la ce se gândea și, oricum, nu știa nici dacă era adevărat. Chiar fusese ceva între ei doi?

– Înțeleg, zise Sofia. Dar ai grijă.

Se aplecă din șa și, luându-l pe Petru prin surprindere, îi sărută obrazul.

– Ca să ai noroc, îi explică ea, îmboldindu-l pe Sultan s-o ia din loc.

Râse.

– Ar fi trebuit să-mi dai voie s-o fac și mai înainte, s-ar putea să ne fi fost mult mai ușor așa!

Petru o privi cum pleacă și apoi o auzi cântând.

Bineînțeles, era Miorița, iar Petru zâmbi cu toate că n-ar fi vrut.

Și-i spune curat
Că m-am însurat
Cu-o fată de crai,
Pe-o gură de Rai.

Petru o urmări cu privirea și, fără să se gândească, își duse palma la obraz, simțind umezeala buzelor ei pe vârful degetelor.

Imediat ce dispăru din câmpul lui vizual, își dădu seama cât de groaznic de frig îi era. Intră în cabană și-l văzu pe tatăl său răscolind focul,

încercând să-l trezească la viață după somnul său greu din noaptea cea lungă.

– Tată, spuse Petru.

Toma își ridică privirile.

– A plecat? întrebă el, încă tremurând de furie, dar Petru nu-i răspunse. Prin mintea sa alergau imagini, fiecare mai malefică decât precedenta, culminând cu priveliștea sinistră a ochiului lui Ștefan, holbându-se la el din mormânt.

– Fiule?

Istovit, înghețat și speriat, trupul lui Petru cedă și lumea se risipi când se prăbuși la podea.

28.
Visul despre Regină

În lumea viselor în care orbecăia Petru, totul era o umbră. În vreme ce zăcea lipsit de cunoștință nu avea habar de nimic, nu vedea nimic, totuși, undeva prin apropiere, o prezență îl încolți.

Un spectru alb pluti spre el venind din beznă. Pe măsură ce se apropia, văzu un chip palid, imaterial și mortal. Era fața unei femei străvechi, însă puternice, cu un nas vulturesc și sprâncene

groase, ochii răi. Acum fața ei era lipită de a sa, și văzu că, deși chipul era de un alb fantomatic, pe cuprinsul lui se întindea o umbră, de la ochi la buze, o umbră ciudată, în cinci colțuri, ca un pentagon inversat, atârnând de la frunte și cătând spre buze.

Fața se desprinse de el și, din fericire pentru Petru, la trezire nu-și mai aminti nimic din coșmarul său.

29.
Strămoși și ostatici

Pe Petru îl trezi un cântec. Cineva cânta Miorița, însă când își deschise ochii își dădu seama că era chiar el. Cântase în somn!

Să spui lui vrâncean
Și lui ungurean
Ca să mă îngroape
Aici, pe-aproape,
În strunga de oi,
Să fiu tot cu voi;
În dosul stânii
Să-mi aud cânii.

Iar tu de omor
Să nu le spui lor.
Să le spui curat
Că m-am însurat
Cu-o mândră crăiasă,
A lumii mireasă;

Iar cântecul acela prostesc! Acum îi pătrunsese și în vis.

Petru deschise ochii și își dădu seama că zăcea întins în pat. Își răsuci picioarele, le puse pe podea și se ridică, frecându-se pe cap.

Dintr-odată, știu ce anume îl irita atât de mult la acest cântec. Era slăbiciunea din el. Supunerea. Felul în care păstorul renunță la tot, fără măcar să încerce să lupte cu ucigașii săi. Petru nu putea pricepe asta: să te pleci înaintea sorții fără măcar să încerci s-o schimbi. Desigur că trebuia să fii mai puternic de-atât ca să supraviețuiești. Să trăiești.

Toma nu era de găsit. Oblonul era deschis, iar Petru văzu la fereastră lumina strălucitoare, arzătoare a zilei, deși nu avea habar cam cât era ora. Lumina zilei. Cât de mult tânjise după ea! Cât de mult își dorise să nu se mai facă niciodată întuneric. Ce spusese Sofia?

„Pe lumina zilei răul nu se mișcă".

Se ridică în picioare, nesigur la început, incapabil să-și scoată Miorița din minte. Se gândea la sfârșitul baladei, când păstorul se însoară cu crăiasa stelelor. Asta e povestea pe care i-o spune oiței ca să i-o transmită mai departe mamei lui. Să o ferească de jale și de durere. Petru înțelegea asta. Numai de nu și-ar fi rănit propria mamă. Fusese primul său act în lume. Nașterea lui, moartea ei. Numai dacă ar fi putut-o feri de suferințe! Și, cu toate că știa că era nevinovat, sentimentul vinovăției îl însoțea.

Întregul înțeles de la sfârșit îi scăpa; era un nor pe care nu-l putea străpunge. Fără îndoială, era ceva în povestea asta care-l atrăgea. Crăiasa. O nuntă în stele. Un loc și un rost în viață, chiar și în moarte.

Nu.

Își reprimă pe dată gândurile, obosit de toate.

Petru își trecu mâna pe deasupra sobei. Era caldă încă. Încet-încet, își reaminti tot ceea ce se întâmplase până în momentul când își pierduse cunoștința. Cineva, probabil taică-său, îl pusese în pat, dar cât dormise oare? Îl durea stomacul de foame, așa că poate trecuse mult timp.

Se simțea îngrozitor. Era flămând, îl durea capul, la fel și picioarele, însă toate astea trebuiau

lăsate deoparte pentru că avea altceva de făcut. Acel lucru era legat de Agnes, iar acum își aminti cât de șocat fusese când găsise închisoarea ei pustie, după ce se întorsese de la cimitir.

– Pe Pădurea Mamă, făcu Petru cu glas tare. Ce se petrece aici?

Avea nevoie de tatăl său. Căută cutia cu unelte și constată că securea tatălui său lipsea. Plecase, cumva, la lucru? Fără Sultan?

Calul era nefolositor, însă Petru știa instinctiv că tot ce-i spusese Sofia despre Toma era adevărat. Dacă-l putea face să recunoască asta, atunci poate-l putea ajuta pe Petru să înțeleagă lucrurile văzute. În cabană, în cimitir, în pădure...

Tot ceea ce voia cu adevărat să facă era să-l înhame pe Sultan la cotiga lor și să plece departe, departe de tot. Petru auzise odată că exista o țară la apus de mare, o țară caldă, unde strugurii creșteau la fel de mari ca merele, agățați de aracii fără de sfârșit. Poate că ar fi putut merge călare până ar fi dat de ea.

Însă Toma era pe undeva, pe Sultan îl împrumutase țigăncii, și rămânea să dea de Agnes. Dacă i se întâmplase ceva...

Își reprimă acest gând pentru că finalul său îl tulbura, și nu asta ar fi vrut să simtă.

Atunci își mai aminti ceva.

Sabia.

Sofia îi vorbise despre o sabie, iar acum, după atâția ani, Petru știa ce se afla în cutia tatălui său fără măcar s-o deschidă. Se uită prin încăpere până când ochii i se opriră asupra saltelei tatălui său. Acolo trebuia să fie.

Făcu un pas spre pat, apoi ezită, gândindu-se la micuța gâscă din lemn și la lacrimile pe care le vărsase când Toma i-o stricase.

Dar nu.

Nu mai trebuiau să existe secrete.

Păși înainte, simțindu-se vinovat, și ridică salteaua, pipăind cu cealaltă mână în căutarea cutiei.

Nu era nimic acolo.

30.
Bătrânii

Petru plecă pe jos spre Ciust. Pe drum molfăi niște pâine de secară găsită într-un castron, încercând să-și potolească durerile de burtă și să prindă puteri. Până când ajunse în sat, terminase toată pâinea, dar foamea nu-i trecuse.

– Va trebui să mă mulțumesc cu atât, zise el.

Nu avea niciun plan, însă pe când mergea pe strada mare se gândi deodată că poate ar trebui să înceapă de la cabană. Acolo o văzuse pe Agnes ultima dată. Poate că lumina zilei scotea la iveală vreun indiciu legat de locul unde se dusese. Poate că apăreau ceva urme.

Gândul la lumina zilei îl făcu să ridice privirile spre cer. Soarele matinal dispăruse în spatele unui strat gros de nori ridicați. Dar era destulă lumină, iar el nu avea de ales. Trebuia să se ducă din nou la cabană.

Se întoarse în strada mare, călcând pe propriile urme. În timp ce mergea, gândurile-i fură invadate de evenimentele din noaptea trecută. Văzuse lucruri care nu erau posibile sau cel puțin despre care tatăl său îi spusese că erau imposibile. În întreaga sa viață, Toma îl povățuise să nu ia în seamă istorisirile auzite de ei, după cum se mutau dintr-un loc în altul. Acum, aflați într-un loc uitat de Dumnezeu, cel mai mic în care ajunseseră vreodată, totul se adeverise. Totul prinsese viață, așa cum făcuseră Radu și Ștefan.

Trecea pe sub o fereastră înaltă când îi atraseră atenția voci răstite.

Și-ar fi văzut mai departe de drum, dacă n-ar fi apărut două cuvinte:

– ...Regina Umbrei...

Se opri, însă nu mai reuși să distingă și altceva, deoarece vocile se transformaseră într-o bolboroseală. Hotărându-se că-și pierdea vremea, se grăbi spre cabană.

Arăta atât de diferită la lumina zilei. Ceea ce fusese un loc al necruțătoarei spaime cu numai câteva ore înainte acum era un loc lipsit de viață, rece și pustiu. Ziua, deși nu era prea îmbietoare, cabana nu mai avea nimic dintre ororile nopții.

Petru îi dădu ocol, pândind, însă nu găsi nimic. Peste noapte, căzuse destulă zăpadă încât să ascundă chiar și cele mai disperate urme lăsate de Radu în timp ce umbla în patru labe strângând boabele de mei. Lemnul ușii spulberate zăcea în jur, aproape ascuns, cu excepția câtorva așchii.

Iar pe zăpada proaspăt căzută nu se vedea nicio urmă de pași, nici altceva care să fi putut să-i ofere lui Petru vreun indiciu.

Înăuntru, căutările sale fură fără niciun folos. Nu era nimic acolo în afară de pat, un scaun și mormane de lână netoarsă.

Singurul lucru cu care se alese de pe urma vizitei sale fu doar convingerea că totul se petrecuse aievea. Tot ceea ce credea că văzuse, toată spaima, toate se întâmplaseră cu adevărat.

Se așeză pe scaun, întrebându-se ce să facă. De fapt, știa că exista un singur răspuns, însă

nu-i plăcea. Trebuia să se întoarcă în Ciust, să dea de unul dintre bătrâni, să-i povestească ce se întâmplase și să ceară ajutor pentru găsirea lui Agnes.

Bătrânii. Bătrâna Ana, taciturnă, însă de temut. În mod sigur nu-și dorea să îi înfrunte. Apoi își dădu seama că vocile pe care le auzise la fereastră veniseră din casa Anei.

Îl cuprinse o furie smintită și năvăli înapoi în Ciust.

31.
Gura satului

Nici măcar nu mai bătu la ușă.

În vreme ce gonea spre casa Anei, îi trecu prin minte că totul era din cauza ei. Ea era cea care punea lucrurile la cale în sat și tot ea poruncise ca Agnes să fie mireasă la Nunta mortului. Trebuia să fi aflat deja că Agnes dispăruse și că ușa închisorii sale zăcea spulberată în zăpadă. Ar fi trebuit să organizeze o acțiune de căutare.

Năvăli în casa Anei și-și urmă instinctul, zbughind-o în sus pe scări. Acolo. Putea auzi din nou

vocile și dădu ușa la perete pășind în încăpere, cu tot felul de acuzații stăruindu-i pe buze.

Însă ceea ce văzu îl lăsă fără grai.

– Cum îndrăznești?

Ana fu prima care-și reveni din surpriza apariției lui Petru. Era înconjurată de un grup pestriț. Ceilalți bătrâni, popa Daniel și Teodor, vraciul, stăteau smirnă de-o parte a Anei. Pe partea cealaltă, Petru fu uluit să vadă un grup de țigani. Sofia nu era printre ei, însă Petru îl recunoscu pe Miloș, unchiul ei, în fruntea lor.

Dintr-odată, Petru începu să se îndoiască de el însuși. Se simțea ca un băiețaș prostănac și voise să fugă din cameră, dar se sforță să vorbească.

– Agnes! le trânti el.

– Poftim?

Ana lătră cuvântul spre el, și chiar asta fu destul ca să-l descumpănească. Era un personaj alarmant. Foarte înaltă pentru o femeie, avea o față cu trăsături ascuțite și un nas chiar și mai ascuțit. Avea sprâncene ca de bărbat ce păreau încremenite pe veci într-o expresie încruntată. Nu era de mirare că le poruncea tuturor celor din jur, controlându-și cu ușurință micul ei regat.

Petru mai făcu o încercare, străduindu-se, cu disperare, să se facă înțeles.

– Agnes! Ați zăvorât-o în cabană, însă a fost răpită! De către aparițiile alea!

Ana făcu vreo câțiva pași spre el și, împotriva voinței sale, Petru bătu ușor în retragere.

– Morții ies din morminte! urlă el. Știți asta! V-am auzit discutând despre Regina Umbrei. Iar ei o cunosc!

Arătă spre țigani.

– Au venit ca să încerce să oprească asta, însă Agnes a dispărut! Trebuie să faceți ceva! Ajutați-mă s-o găsesc.

Petru se opri. Tăcerea care se lăsă apoi în încăpere era chiar mai înspăimântătoare decât însăși Ana.

– Acest loc nu-ți aparține, băiete, zise ea după ce se asigură că terminase de vorbit. Nu ești din acest sat. Tu și cu nevolnicul de taică-tu! Până acum v-am tolerat, ca să aflu că ești ceva mai mult decât mi s-a părut prima dată.

Aproape imperceptibil, ea-și mută privirea spre țigani. Probabil că-i povestiseră despre Toma. Despre sabie.

– Trebuie să pricepi asta, băiete. Mă preocupă soarta Ciustului. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Știu totul, nu numai în Ciust, dar și prin împrejurimi. Am discutat despre amenințarea reprezentată de Regina Umbrei cu toți cei adunați

aici. Acești oameni din sat și din împrejurimi sunt destul de înțelepți și de puternici ca să acționeze. Cu toate astea, tu îndrăznești să dai năvală aici și să ne insulți pe toți!

Se opri pentru ca vorbele să-și facă efect, iar Petru profită de ocazie.

– Dar Agnes, pufni el. E ca și cum ați fi omorât-o! A fost luată de acolo. De ce nu...

– Tacă-ți gura! țipă Ana, cu o asemenea răutate încât încăperea păru că se întunecă. Nu știi nimic. Da. Agnes nu se mai află acolo unde-ar trebui. În cabană. Însă n-a fost răpită. A plecat singură. Tu ai ajutat-o! Ne-a dezonorat pe toți călcându-și în acest fel propria onoare.

– Nu! zise Petru. Nu-i adevărat. A dispărut.

– Ajunge! declară Ana. Luați-l de aici. Nu mai avem timp.

Bărbații îl înconjurară pe Petru și, cu toate că se zbătu, îl alungară cu forța din încăpere, fără prea mari eforturi, și-l traseră pe scări în jos.

Într-o clipă se și trezi zăcând în zăpada de pe uliță.

– Dar Agnes! strigă el. Trebuie s-o găsim și s-o ajutăm.

Unul dintre bătrâni se opri și îl luă în seamă.

– Ești un băietan smintit. Agnes este acasă, cu mama ei. S-a dezonorat, iar tu ai ajutat-o să facă

asta. Socotește-te norocos că nu te pedepsim, pe tine și pe taică-tu, pentru rușinea pe care ne-ai făcut-o tuturor.

– Acasă?

Lui Petru nu-i prea venea să creadă ce-i spusese bătrânul.

– Acasă?

– N-ai decât să te duci și să vezi cu ochii tăi.

Omul scuipă la picioarele lui Petru și închise ușa.

Petru se ridică și privi în josul uliței care ducea la casa lui Agnes. Alergă tot drumul până acolo, alunecând pe gheață și zăpadă. Nici măcar nu trebui să meargă până la casa ei.

Era acolo, drept în fața lui, arătând ca întotdeauna, deși Petru remarcă înfiorându-se că purta încă veșmintele de doliu. De ce nu se îmbrăcase cu propriile ei haine? Cele patruzeci de zile de jelanie fuseseră oricum întrerupte; mai avea nevoie să se îmbrace așa?

Ea traversa ulița spre poarta din față.

– Agnes! strigă el, începând din nou să alerge când o văzu cum descuie poarta.

O văzu întorcându-se și privind spre el, însă ușurarea se transformă repede în consternare atunci când ea-l văzu și apoi se uită intenționat în altă parte.

Ea deschise ușa și, în timp ce Petru încă era la câțiva pași distanță, se strecură înăuntru.

Petru se apropie la timp pentru a auzi zăvorul tras pe dinăuntru.

– Agnes! strigă el prin poartă.

Niciun răspuns. Încercă din nou, de data asta izbind cu palma în lemn.

– Agnes! Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut rău?

– Vezi-ți de drum, Petru.

Glasul ei răzbătu prin lemn, slab și înăbușit.

– Poftim? strigă Petru. Ce vrei să spui? N-ai pățit nimic? Te-am tot căutat, încă de când... Ce s-a întâmplat cu tine?

– Pleacă, Petru.

Din nou, vocea ei sună slab și inexpresiv.

– De ce ești așa, Agnes? Ce s-a întâmplat?

Petru își încordă auzul să o poată înțelege, lipindu-și urechea de poartă ca să-i surprindă vorbele.

– Du-te. Am plecat din cabană și acum sunt de rușinea lumii. Eu și întreaga mea familie. Ha! Adică ce-a mai rămas din ea. Pleacă, Petru. Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Nu te-am vrut niciodată. N-ai fost niciodată destul de bun pentru mine. Iar acum ești mai puțin decât nefolositor.

– Agnes!

– Eu sunt bine, Petru. Asta te face mai fericit? Na, acum pleacă.

Petru se dădu înapoi de la poartă, privind prosteşte lemnul, însă nereuşind să priceapă nimic.

Agnes avea dreptate.

La ce-o fi fost el bun?

Îşi văzu de drum.

Străbătând uliţa, trecu din nou pe lângă casa Anei, dar, de astă dată, nu mai putu auzi nimic. Dar nici n-o văzu pe bătrâna Ana privind în jos, spre el, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

– Sabia.

Rostise cuvântul în tăcere.

– Sabia!

32.
Nemișcare

Petru rămăsese pe gânduri, iar Toma bea. Timp de câteva zile, niciunul dintre ei nu-l deranjă pe celălalt din micul său bârlog.

Ceva se schimbase.

Timp de mai bine de un an, Toma și fiul său se bucuraseră de o perioadă de un relativ confort și simplitate. Încetaseră să mai cutreiere prin lume și găsiseră un loc în care să trăiască, având de muncă berechet și, o parte din timp, Toma chiar rămăsese treaz ca să poată face față.

Acum nu mai era așa. Toate căile se închideau în jurul lor, precum norii de zăpadă care învăluiau uneori munții și pădurea. Fulgii care cădeau din ei erau de albul cel mai pur, însă norii din care cădeau erau mai întunecați decât buimăceala, mai întunecați decât moartea.

Toma vorbise doar o dată. Se holba afară, spre pădure, din pragul ușii, când rosti din senin:

– S-ar putea să trebuiască să plecăm, Petru.

Asta fusese totul și nu mai adăugase altceva, în pofida întrebărilor puse de Petru și a rugăminților sale. Petru fu lăsat să se gândească la tot ceea ce

se petrecuse, din nou și din nou, încercând să obțină răspunsurile după care tânjea cu atâta disperare.

La o zi după ce Petru fusese alungat de la casa Anei, ziua în care o văzuse și pe Agnes, avură un musafir.

Petru fu scos din starea lui de zgomotul de copite de pe podeț.

Ieși și dădu cu ochii de Sofia, care-l conducea pe Sultan înapoi acasă.

– N-ai mai venit după el, zise Sofia.

Petru dădu din umeri.

– Am avut altele de făcut, răspunse el.

– Poftim, făcu ea zâmbind. Am avut grijă de el. Așa cum am promis.

Petru îl luă pe Sultan de frâu destul de binevoitor, însă fără să vorbească.

Sofia îl privi cum duce calul în grajd și revine în fața cabanei. Încercă din nou.

– Ai fost foarte amabil să mi-l împrumuți, zise ea.

Ezită.

– A fost frumos din partea ta să... ai încredere în mine.

Petru se întoarse spre ea.

– Am avut încredere în tine, Sofia, zise el. Dar mai apoi l-am găsit pe unchiul tău povestindu-le bătrânilor satului despre tatăl meu. El nu vrea

altceva decât să fie lăsat în pace. Nu aveți niciun drept să faceți asta.

– Nu sunt răspunzătoare de faptele unchiului meu, ripostă Sofia. Dar nu despre asta-i vorba acum. Nici nu-i așa de important ce știe cineva despre tine și tatăl tău. S-au dus să discute cu bătrânii despre amenințarea Reginei Umbrei. S-au dus să-și ofere serviciile în numele Regelui Iarnă. Nu te poți ascunde pe veci pe mica ta insulă, Petru.

El o lăsă să termine, apoi se pregăti să intre în casă.

– Îți mulțumesc că ni l-ai adus înapoi pe Sultan, spuse el încet, intrând în cabană.

O auzi pe Sofia prin ușă.

– E Miorița, Petru. Ar trebui s-o înțelegi.

Îi auzi pașii ușori retrăgându-se peste podeț, podul spre *mica lor insulă.*

Lua-o-ar naiba! se gândi Petru. Ce voia să spună cu asta?

Miorița? Ce avea ea în comun cu toate astea? Și totuși nu numai țigăncușa asta reușise să i se vâre sub piele. Și cântecul o făcuse.

„Ar trebui să-l înțelegi".

Ce voia să spună cu asta?

După acea scurtă întrevedere, Petru petrecuse ore în șir zăcând în pat, ignorându-l pe Toma,

care destupa urcior după urcior de rachiu, gândindu-se la Agnes, la pădure, la Radu și la Ștefan. La Sofia.

Și da, bineînțeles, și la Miorița.

După vreo trei zile, trupul lui Petru se revoltă. Poate că mintea lui alunecase în derivă, ca o plută în largul mării, însă trupul său era obișnuit cu munca grea și nu-și mai găsea astâmpărul. În cele din urmă, în cea de-a treia dimineață, practic se ridică din pat și-și trase cizmele în picioare cu atâta violență încât chiar și Toma înălță din sprâncene.

– Ce faci? îl întrebă Toma.

– Merg la lucru, zise Petru. Este tot ce știu.

Înșfăcă securea, îl înhămă pe Sultan la căruță și se pierdură în adâncul pădurii înzăpezite.

Lui Petru nu-i păsa unde se duceau, însă într-un colț al minții ținu cont de un copac anume pe care el și Toma voiseră să-l doboare cu câteva săptămâni în urmă. Era un mesteacăn uriaș, bătrân, și i-ar fi trebuit vreo două zile ca să-l taie și să-l facă bucăți, însă Petru doar voia să-l vadă căzând și izbind pământul. Trupul său urla după asta. Și mai voia să cadă și pădurea, nu doborâtă, ci arsă.

După vreo oră, găsi copacul. Erau acum foarte departe în inima pădurii, însă era o dimineață însorită și, pentru scurt timp, era posibil să crezi

că mijlocul iernii era la mai mult de câteva săptămâni distanță. Petru îl priponi pe Sultan de un copac, la o oarecare distanță de mesteacăn, mai mult din obișnuință decât de nevoie. Calul său era, într-un fel, cel mai statornic element din viața sa. El și, poate, pădurea, deși ultimele evenimente îl făcuseră să se îndoiască de faptul că pădurea era întotdeauna binevoitoare.

Petru măsură copacul. Chiar și de la sol părea imens, iar el învățase în toți acești ani de meserie că indiferent cât de mare părea un copac profilat în văzduh, se dovedea de două ori mai mare la pământ. Încercă să-i cuprindă trunchiul cu brațele și de-abia dacă reuși să-și atingă vârfurile degetelor.

Se dădu înapoi, rosti pe tăcute o rugăciune de mulțumire către pădure și apoi ridică securea de parcă întreaga sa viață depindea de asta.

În jurul său ploua cu așchii de lemn, iar în jurul picioarelor sale zăpada se acoperi de resturile azvârlite de secure.

Ceva îl poseda în vreme ce securea se rotea prin aer din ce în ce mai repede cu fiecare lovitură. Reuși să facă o tăietură perfectă pe dedesubt, cu mai puțin de douăzeci de lovituri, și scoase partea cealaltă a copacului de sub protecția scoarței. Apoi se apucă de adevărata muncă, făcând

tăietura care urma să doboare monstrul la pământ, exact acolo unde voia el să cadă.

În continuare, loviturile de secure căzeau una după alta și nimic nu i-ar fi putut sta în cale, nici douăzeci de oameni, darămite un copac, chiar și unul care ar fi putut asigura căldură unei familii pentru o iarnă întreagă. În minte i se strecură o viziune cu tatăl său, de-acum treizeci de ani, din timpul în care era în armata lui Mihai Vodă, luptând cu turcii. Și poate și cu alții, dușmani mult mai periculoși.

Securea lui Petru cădea. Sabia lui Toma se răsucea.

Ambele doborându-și dușmanul la pământ, lovitură după lovitură.

Deodată, Petru se opri. Fusese atât de fascinat de loviturile propriei securi încât de-abia dacă băgase de seamă cât de adânc tăiase. Trunchiul trosni asurzitor în locul unde tăiase, de parcă în apropiere ar fi căzut fulgerul. Copacul se mișcă. Începuse să cedeze.

Petru se dădu înapoi, știind că lucrase îndeajuns. Cât de încet se urnea, la început, aproape imperceptibil, în timp ce se cobora dinspre cer. Se auzi un alt trosnet când lemnul se frânse sub propria greutate, apoi copacul coborî în grabă,

înclinându-se în văzduh, fără să găsească nimic de care să se poată sprijini și accelerându-și căderea până când se izbi de pământul acoperit de zăpadă.

Solul se zgudui.

Sultan necheză, iar Petru se uită spre el.

– Asta-i tot pe ziua de azi, zise el.

În oricare altă zi, ar fi început imediat să taie buștenii, în bucăți suficient de mici încât Sultan să poată să-i tragă până acasă. Cotiga era goală și în așteptare, însă Petru nu voia să mai muncească. Scăpase din toropeala cabanei și simțea că trupul îi revenea la viață. Mai mult decât atât, stăpânise tot timpul situația și se simțea bine.

Petru nu află niciodată cum se întâmplase, însă deodată zări ceva lucind în zăpadă. Uitându-se mai bine, văzu că era o secure și imediat, instinctiv, știu a cui era. Îi aparținuse lui Radu.

Se înfricoșă brusc, luând asta drept un semn rău.

Satisfacția sa pentru doborârea copacului se risipi imediat, pentru că era sigur, pe cât de sigur putuse fi el vreodată de ceva, că tatăl său dăduse de bucluc. Chiar atunci.

Chiar în acea clipă când loviturile sale doborau copacul.

Nu mai pierdu vremea, îl deshămă pe Sultan, lăsând cotiga și copacul căzut acolo unde se găseau și o luă în galop spre casă.

33.
Toma

Imediat ce Petru zări cabana, știu că avea dreptate. Ceea ce-i spusese de pericolul în care se afla tatăl său nu-l înșelase.

Petru goni cu Sultan direct peste pod și se aruncă de pe spatele calului, apoi încremeni. Locul fusese întors pe dos.

În mod clar, avusese loc o luptă; capra de lemne căzuse într-o rână, ușa grajdului se legăna deschisă, mormanul de lemne de foc de lângă cabană se surpase.

Apoi Petru văzu sângele pe zăpadă. O urmă nesigură, lipicioasă, traversând micul triunghi care era insula lor până la șanțul săpat de Toma. Simțind cum i se ridica fierea în gât, se luă după urmă, îngrozit, gândindu-se la ceea ce putea găsi. Privi peste buza malului și văzu un cadavru căzut cu fața în apă, agățat într-o rădăcină de copac.

Petru recunoscu hainele. Era unul dintre țigani. Se întoarse și fugi spre cabană.

Acolo era Toma, zăcând lângă patul său, de parcă ar fi încercat să ajungă acolo înainte de a cădea la podea. Petru îngenunche lângă el.

– Am crezut că ești... începu Petru, însă nu putu s-o și spună.

Toma zâmbi, însă era în mod evident foarte slăbit. Lângă el, pe podea, zăcea securea lui. Petru văzu sânge pe tăișul ei și știu al cui era.

– Ești rănit?

Toma scutură din cap.

– N-am nici pe dracu'. Vrei să mă ajuți să mă ridic?

Petru încercă să-și urce tatăl în pat, dar nu izbuti. Era de necrezut cât de greu devenise acum.

Cu un icnet, Toma se lăsă la loc pe podea, iar Petru știu că mințise în privința rănilor.

– Ce-au făcut?

– Nimic. Toma zâmbi. Pentru că nu i-am lăsat eu.

– Stai puțin, făcu Petru, și trase păturile de pe pat. Mai bine stai pe astea, până prinzi puteri ca să te ridici.

– Îmi aduci ceva de băut, vrei? zise încet Toma, făcându-i cu ochiul în timp ce se rostogolea pe așternutul improvizat.

Petru nu știa ce să spună, dar asta și fu de-ajuns ca să-l enerveze pe Toma.

– Tocmai am fost atacat de patru oameni. L-am omorât pe unul dintre ei. Am nevoie de o afurisită de băutură, Petru!

Petru dădu din cap.

– Iartă-mă. Da, imediat.

Se agită cu sticla în mână, încercând să găsească o cană.

– Dă-mi-o!

Toma i-o smulse din mână și bău cu sete. Șliboviță i se scurse pe bărbie și apoi pe cămașă.

Petru îngenunche din nou lângă tatăl său.

– Ce-au vrut de la tine, tată? De ce-au făcut asta?

Toma mai luă un gât și-l privi pe Petru direct în față.

– Iartă-mă, Petru, făcu el. Te-am mințit.

Fiul său dădu din cap, punându-și o mână pe umărul tatălui.

– Ascultă-mă bine. Te-am mințit. Despre multe lucruri.

– Nu-mi pasă, răspunse Petru cu blândețe. Nu-mi pasă. De ce-au făcut asta? Ce-au vrut de la tine?

– Nu pe mine mă vor. Ei bine, nu mă mai vor. Nu acum, după ce-am ajuns așa.

Petru nu era sigur dacă asta însemna că era rănit sau, mai mult, că devenise un beţiv nefolositor.

– Nu pe mine mă vor. Asta vor.

Toma făcu un semn dincolo de Petru.

– Acolo, spuse el, arătând. Sus, pe streaşină, după grindă.

Petru urmă direcţia mâinii lui tremurătoare până sus, pe perete. Se ridică pe un scaun şi căută prin jur şi acolo, băgată după cotul de la îmbinarea grinzilor cu acoperişul, era cutia.

– Dă-o jos, Petru. Dă-o jos.

Petru mai văzuse cutia şi înainte, însă acum, chiar şi fără s-o deschidă, ştia ce era în ea. Iar sabia era adevărată, atunci totul era adevărat.

Tatăl său, un erou.

– Sabia? întrebă el.

Toma dădu din cap.

– Dacă vrei, uită-te.

Mâinile lui Petru tremurau când deschise capacul şi privi sabia din interior. Nu îndrăznea să se atingă de ea.

– Dar de ce? întrebă el clătinând din cap. E doar o sabie.

Toma râse şi apoi gemu din nou.

– Stai jos, Petru. Ascultă-mă. Te-am minţit. Ceea ce vezi acum este mai mult decât o simplă

sabie. Are o anumită putere asupra celor care se întorc. Cei care se întorc din mormânt. Pricepi?

– Mi-a povestit Sofia. Ce nu înțeleg eu este de ce ai negat în toți acești ani. De ce?

Toma mai sorbi din băutură, apoi inspiră adânc. Își mută privirea prin încăpere, spre foc.

– Acum treizeci de ani am luptat pentru Vodă. Acum îi spun Regele Iarnă, dar pe atunci era doar Mihai Vodă. Turcii s-au tot dus cu războaiele tot mai departe de casă, au ajuns până în Polonia. Ani de zile n-am putut face nimic ca să-i oprim, nobilii voievozi care domneau în fiecare regiune erau prea ocupați cu vrăjmășia lor ca să se unească. Mihai a schimbat asta și i-a obligat pe toți voievozii să-i jure credință. În acest fel, a reușit să formeze o armată măreață care i-a împins pe turci dincolo de Dunăre. Apele râului s-au înroșit! Și mai apoi i-am împins chiar și mai mult îndărăt. Eram cu el și înaintam departe în teritoriul turcesc. Acolo am găsit eu sabia. Și tot acolo am aflat că exista ceva mai rău decât turcii. Mai auzisem eu de vrykolakoi înainte, la poveștile de lângă foc. Toată lumea auzise de ei, însă pe acel tărâm ciudat m-am pomenit luptând împotriva lor ca și cu turcii. Sabia a fost făcută într-o țară unde astfel de terori sunt obișnuite și are puterea de

a-i distruge odată pentru totdeauna, dintr-o singură lovitură.

Petru dădu din cap, dar încă nu-i era limpede nimic.

– Dar de ce se luptă țiganii ăia cu tine pentru ea? De ce nu mi-ai povestit niciodată despre asta?

– Așteaptă. O poveste are menirea și calea ei. Trebuie spusă corect pentru a putea fi înțeleasă. Amintește-ți asta, Petru. Deci războaiele s-au terminat, dar nu înainte ca Vodă să moară. Nu de sabie, ci dintr-o boală care l-a aflat în timpul unei incursiuni pe pământ străin. L-a ros pe dinăuntru, era ceva îngrozitor de privit. Atunci, când armatele destrămate își croiau drum spre casă, l-am întâlnit pe Caspar. Tatăl Sofiei. De la el am aflat totul despre năravurile celor care se întorc din morți. Sunt peste tot, în orice țară, zicea el, și-am aflat cât era de adevărat. Auzise și el despre bătăliile mele, despre sabia mea, și anii care au urmat i-am petrecut amândoi vânându-i și trimițându-i la odihna eternă. Pentru că și ei sunt ca o boleșniță, Petru. Îi infectează pe cei vii și ne transformă în cei asemenea lor. Odată ce izbucnește un val de atacuri, e ca o molimă. Se poate dovedi greu de oprit. Uneori, mor o mulțime de oameni până i se pune capăt.

– Iar Regina Umbrei?

Toma dădu din cap.

– Despre asta nu știu nimic. Eu credeam că nu-i decât o legendă, însă dacă-i adevărat, nu știu cum și-ar fi putut băga coada în toate astea.

Toma se opri, înfigându-și privirile în podea și răsuflând greu.

– Sofia zicea că ai fost aruncat în închisoare după terminarea luptelor din cauza haosului care a urmat morții lui Mihai Vodă. E adevărat?

Toma clătină din cap.

– Nu. A fost din vina lui Caspar.

– Dar a murit la închisoare! Ori și asta-i vreo altă minciună?

– Nu, asta așa-i. După ani de zile de vânat morți, mă săturasem. Lucrurile deveniseră tot mai primejdioase pentru noi întrucât trăiam în vremuri de pace. Gândește-te la asta! Gândește-te la ce eram noi obișnuiți să facem. Pândeam prin noapte, vânând printre morminte, deschizându-le. De ce? Pentru a-i opri și a-i trimite înapoi. Pentru a-i ucide, dacă vrei. În timpul războaielor și vrajbelor, nimănui nu-i prea păsa de morții lor. Considerau că avuseseră noroc dacă reușeau să-i îngroape. Însă în timp de pace aceia care profanează mormintele nu sunt prea îndrăgiți. Eu voiam să ne oprim. El se însurase și avea o fetiță; voiam să fac și eu la fel.

O fetiță, se gândi Petru. Sofia.

– Însă Caspar m-a convins să continuăm; spunea că era ceva mult prea important. Curând, am fost arestați, însă eu ascunsesem sabia. Am fost judecați și trimiși amândoi la închisoare pentru profanarea mormântului unui nobil. Un boier care ieșea din pământ în fiecare noapte și le ataca pe fetele tinere. Nu mai conta. Voievodul local ne-a aruncat după gratii pe viață și aș fi rămas acolo pe veci dacă n-ar fi fost detronat. Asta s-a întâmplat însă prea târziu pentru Caspar, iar eu am jurat că, după ce ies din închisoare, n-am să mă mai ocup de așa ceva. Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Un an mai târziu, am cunoscut-o pe mama ta, Petru, și mi-am reînnoit jurământul de a nu mai lupta, ca să mă pot ocupa de tine. Dar n-am prea făcut cine știe ce treabă, asta-i.

– Nu, tată. Nu-i adevărat. N-am înțeles eu anumite lucruri, despre cutie, despre motivele pentru care a trebuit să ne tot mutăm în acest timp, însă am priceput un lucru. Tu crezi că-i vina mea că a murit mama...

– Nu!

Toma strigă ridicându-se și apoi strâmbându-se de durere.

– Nu, nu am gândit niciodată așa.

– Chiar nu? zise Petru încet. Chiar deloc?

Tăcură amândoi.

Petru se gândea la vechea viață a tatălui său. Luptase pentru Vodă, iar Vodă murise. Luptase alături de prietenul său, pentru a-i proteja pe oameni de ostatici, iar în loc de răsplată fuseseră închiși amândoi. Prietenul lui murise acolo. Întorcând spatele vieții sale de războinic, își găsise o soție, apoi o văzuse murind la nașterea singurului său fiu. Ar fi trebuit să fie mândru de fiul lui, însă se îndepărtase de el. Era oare prea mult să vadă în fiecare zi ceva care să-i aducă aminte de nevasta pe care o pierduse?

Așa că, în cele din urmă, îndată ce Petru ajunsese destul de mare ca să-și poarte singur de grijă, Toma recurse la singurul lucru care nu-l lăsase niciodată baltă în viață: băutura.

Petru privi încă o dată spre sabie.

„Ca să mă împiedici s-o văd, mi-ai sfărâmat jucăria", se gândi el. „Gâsca mea din lemn." Însă nu spuse nimic.

Deși inima-i fusese rănită de cele povestite de tatăl său, exista un singur sâmbure de speranță. Toma îi spusese în cele din urmă totul. Între ei nu mai erau secretele, tainele care-i ținuseră parcă despărțiți întreaga viață.

Acum puteau acționa.

– Toma. Tatăl meu, zise Petru. De ce ți-au făcut una ca asta? Cândva erați în aceeași tabără.

– Aici nu există niciun fel de tabere. Am jurat că nu mai lupt, și nu voi mai lupta. Uită-te la mine! O zgârietură mi-a fost de-ajuns. Încă una și s-a zis cu mine.

– Deci ai refuzat să li te alături? Iar ei au vrut atunci sabia? De ce nu le-ai dat-o? Dă-le-o și hai să plecăm de aici. Să mergem departe.

– Și unde să mergem? Am tot fugit întreaga viață. Ostaticii, cei care se întorc, sunt peste tot. Strămoșii, cei care luptă împotriva lor, sunt și ei peste tot. Dar sabia este a mea și n-am să renunț la ea. Se vor întoarce curând și presupun că data viitoare vor trimite mai mult de patru molâi ca s-o ia. Nu pot împiedica asta.

– Nu, însă nu trebuie ca lucrurile să se întâmple așa. Dacă nu ai cum să-i ajuți, atunci dă-le sabia. Nu are niciun rost s-o păstrezi. Atunci ei ar putea încerca să oprească molima.

Toma se mânie brusc.

– Ți-am mai spus! Nu mai este războiul meu! Nu mai e treaba noastră. Noi suntem doar simpli tăietori de lemne. Vreau să viețuiesc în pace pe insula asta. Să nu deranjez pe nimeni, dar nici alții să nu mă deranjeze pe mine.

Petru se ridică și-și privi tatăl.

– Cum poți fi atât de egoist? strigă el. Ajută-i! Măcar dă-le sabia. Au nevoie de tine. Eu am nevoie de tine!

– Totul a fost bine până la sosirea lor.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce bei? Asta te omoară și tot nu te oprești! Și de ce trebuie să bei, dacă nu pentru a te împiedica să mai vezi, să mai gândești?

Drept răspuns, Toma lovi cu piciorul un scaun, care zbură prin încăpere.

Petru sări înapoi și privi, îngrozit, cum Toma ridică la buze sticla de șliboviță.

Când Petru trase după el ușa cabanei, tatăl său încă nu se oprise din băut.

34.
Șatra

Petru nu mai fusese niciodată în șatra țiganilor, însă știa că se afla undeva departe, la vest de Ciust. Auzise că se așezaseră într-o poiană. Sultan se deplasa cu ușurință prin pădurea imensă, încă dorind să facă pe placul stăpânului său în pofida aventurii lor de prisos la tăiatul copacului.

Petru era mohorât, dar, cu toate că furia-i clocotea pe dinăuntru, chipul său nu reflecta altceva decât hotărârea. În timp ce călărea, își ținea o mână pe frâu și alta pe coada securii. Lumea înnebunise, se întorsese cu susul în jos. Tatăl lui omorâse pe cineva, și acum se ducea să discute cu familia răposatului. S-ar putea să-i trebuiască securea și calul ca să scape cu viață.

Și dacă nu mai ieșea de-acolo? În acel moment nu-i prea păsa de asta. Nu asta-i tot spunea Miorița? Să-ți accepți soarta, cu blândețe, fără nicio împotrivire, fără luptă. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci se va duce la șatra țigănească fără nicio frică și-i va face să-l lase în pace pe Toma, să-și poarte singuri toate bătăliile.

Cât despre Sofia...

Îi dădu pinteni lui Sultan, inutil de tare. Bătrânul cal o rupse la galop, dar își scutură ușor capul pentru a-i arăta că nu era fericit.

Poiana se vedea în față, și chiar și de la această distanță putea vedea galbenul și roșul coviltirelor printre copaci și putea simți mirosul de fum de lemn ars, răsucindu-se în fuioare spre cer.

Îl opri pe Sultan și-l priponi de un copac.

– Stai aici, zise el. Mă întorc imediat.

Petru ar fi dorit să fie la fel de încrezător pe cât îi părea glasul, dar trăgând securea de la șaua

lui Sultan își dădu seama că nu avea de ales, trebuia să treacă prin asta. Țiganii se puteau regrupa și întoarce după sabie.

La început merse apăsat, drept, fără să facă nicio încercare de a se ascunde pe când se apropia de poiană. Putea vedea acum bine șatra. Erau cinci căruțe cu coviltir și două cotigi descoperite. Căruțele cu coviltir erau așezate în cerc, cu intrarea orientată spre un foc mare, de tabără, deasupra căruia atârna un ceaun pentru gătit. Caii, legați de țăruși și de cioturi de copac, mestecau fân din saci. Formând un cerc chiar lângă șatră, cam la jumătatea drumului spre linia copacilor, Petru văzu mai mulți țăruși înfipți în pământ. De vârful fiecăruia atârna un ciorchine de ceva alb și bulbos. Îi trebui câteva clipe să-și dea seama că era vorba despre căței de usturoi.

Pentru protecție.

Acum Petru văzu pe cineva sărind de pe treapta de jos a uneia dintre căruțele cu coviltir, dar, în timp ce îl urmărea pe țigan traversând cercul, ceva îi atrase atenția. Se lăsă pe vine și se târî mai aproape.

Stând sprijinită de trunchiul unui mesteacăn mare, de partea cealaltă a poienii, Petru o văzu pe Sofia. Era singură în zăpadă, cu picioarele întinse în față și cu brațele pe lângă corp.

Văzând-o acolo și uluit de priveliște, Petru uită cu totul pentru ce venise, precum și de supărarea lui față de ea. Se furișă înainte, apropiindu-se de marginea liniei copacilor, apoi începu să înainteze spre ea în cercuri.

Era obișnuit să meargă iarna prin pădure și nu scoase niciun zgomot în timp ce-și lărgea ușor cercul, pentru a se apropia de Sofia venind din spate. Un timp se gândi că pierduse din vedere copacul de care se sprijinea ea, dar iată-l din nou chiar în fața lui.

Acum înțelese.

În jurul trunchiului și al Sofiei erau legate strâns mai multe funii. O legaseră de un copac, în exteriorul cercului protector oferit de usturoi.

– Sofia, șopti el.

Nu se auzi niciun răspuns, însă ea se afla de partea cealaltă a trunchiului gros, incapabilă să se miște.

În vreme ce se furișa mai aproape, dexteritatea îl părăsi. Lama securii se prinse de trunchiul unui puiet, iar acesta trosni zgomotos. Privi înainte și văzu părul Sofiei sclipind deodată – își întorsese capul.

Temându-se că s-ar putea ca ea să strige după ajutor, făcu ultimii pași în fugă până ajunse să se sprijine chiar de copacul ei.

– Sofia! Eu sunt, Petru.

O clipă nu se întâmplă nimic, dar apoi auzi:

– Petru!

Nu era mai mult decât o șoaptă.

– Mulțumesc Domnului! Scoate-mă de aici!

– De ce ți-au făcut asta? întrebă el.

– Nu acum! Dezleagă-mă.

Petru dădu din cap. Își scoase cuțitul din buzunar și începu să taie funia groasă de cânepă care o lega. Făcând asta, îi trecu prin minte că poate fusese legată de copac dintr-un motiv foarte întemeiat, poate că ea fusese chiar...

Nu. Era ziuă. N-ar fi putut fi una dintre ei și să reziste pe lumina zilei, își aminti el, continuând să taie.

– Repede! strigă Sofia. Ar putea veni pe aici în orice clipă.

– Iată! făcu Petru și slăbi legăturile.

Sofia rămase nemișcată, așteptând să vadă dacă nu cumva era urmărită de cineva, apoi azvârli frânghiile și se răsuci, ajungând direct în brațele lui Petru.

– Mulțumesc! țipă ea. Hai să plecăm de aici.

– Nu pot, zise Petru. Am venit să-i opresc să-l mai atace pe tata. Vor trebui să mă asculte.

– Nu! țipă Sofia. Te vor ucide. Nimic nu-i va opri. M-au legat de copac pentru că am încercat

să-i împiedic să fure sabia de la tatăl tău. Le-am spus să-l lase în pace, iar ei mi-au făcut asta! Unul dintre ai lor!

– Te-ar fi lăsat aici, peste noapte?

– M-au amenințat că da. Cred că nu voiau decât să mă sperie. Însă nu-i poți opri.

– Trebuie să încerc, Sofia.

– Petru! Ascultă-mă! Propriul meu unchi m-a legat aici. Imaginează-ți ce-ți vor face ție și tatălui tău! Hai. Hai să plecăm de-aici.

Îl apucă pe Petru de mâini, trăgându-l mai adânc în pădure, iar el știa că avea dreptate.

Se scutură.

– Pe aici, zise el. Am venit cu Sultan.

O luară la fugă.

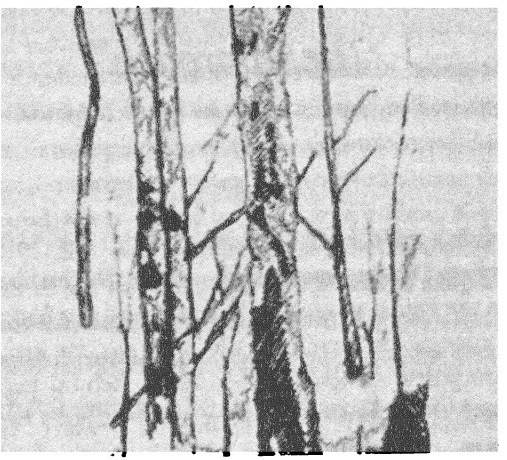

35.
Apropierea

Nu le trebui mult timp până să ajungă la Sultan, însă Sofia era deja istovită când îl găsiră. Stătuse pe pământul înghețat întreaga dimineață, iar la început picioarele ei de-abia dacă se putuseră mișca, însă Petru o grăbi. Trebui s-o urce el pe spinarea lui Sultan, apoi încălecă în spatele ei. Foarte curând, cu ajutorul căldurii calului și a băiatului, Sofia începu să se simtă mai bine.

Goniră printre copaci, fără nicio țintă, până când se convinseră că nu-i urmărea nimeni din șatră. Petru îl încetini pe Sultan până merse la pas, îngrijorat că animalul trebuia acum să ducă o încărcătură dublă. Călărind cu mâinile împreunate în jurul Sofiei, o simți lăsându-și spatele să se sprijine de pieptul lui. Dar Sofia avea alte intenții.

– Depinde de noi, zise ea.

– Cum adică?

– Toate astea se vor sfârși rău, Petru.

El mormăi.

– Unchiul meu s-a dus să discute cu bătrânii satului. Cu o femeie pe care o cheamă Ana.

– Da, făcu Petru.

– A încercat să-i prevină asupra pericolului, însă nici nu l-au luat în seamă. Este o femeie cu toane și crede că știe cel mai bine cum să-și conducă satul. Știm mult mai multe decât ea despre ostatici, însă refuză să asculte. După câteva ore de discuții, n-au realizat nimic.

– Însă trebuie să mai fie și alte căi pentru uciderea... ostaticilor, nu?

– Ostaticii, da. Nu ei au vrut să devină ceea ce sunt. Asta este ca o boală, îi face să se transforme. Nu se pune problema de a-i ucide, ci de a-i face să se întoarcă în mormânt. Pentru totdeauna. Și asta se poate face fără sabie, însă cu ea este mai simplu. O singură lovitură cu ea este de ajuns. Și se tem de ea. E ca și cum puterea Regelui Iarnă se află înlăuntrul ei. În lamă.

– Dar ce-am putea face? se lamentă Petru. Numai tu și cu mine. Un băiat și o fată.

– Petru. Acum nu mai este nimeni altcineva. Sătenii sunt prea înspăimântați ca să știe ce este de făcut. Tatăl tău refuză să ajute sau măcar să le dea sabia. Ai mei l-ar putea ucide acum, pentru că și el a omorât pe unul de-ai noștri.

– Sofia, îmi pare rău. N-am fost acolo. Aș fi putut să-l opresc dacă eram.

– Și ai putea fi și tu mort, zise Sofia. Nu-ți fie frică. Nu mă mir că George este cel mort.

Întotdeauna el era primul căruia îi sărea țandăra. Am aflat că s-a repezit la taică-tu cu cuțitul, iar el s-a apărat, și ceilalți au fugit înapoi la unchiul meu. Dar ascultă-mă, Petru, asta n-o să țină prea mult. Îndată ce-au terminat să-și lingă rănile, se vor întoarce. Dacă te duc să-i oprești, vei fi și tu rănit. Iar molima se va agrava. Foarte curând, vor fi și mai mulți ostatici în sat; dacă se împrăștie, vor fi imposibil de controlat.

Petru se gândi la ceea ce spusese despre Toma și unchiul ei, despre ostatici, însă un lucru pomenit de ea ieșea cel mai mult în evidență.

„Și tu ai putea fi mort".

Îi păsa de el, iar aceea mică scânteie era suficientă ca să aprindă ceva în sufletul său. Nu putea să se întindă la pământ și să aștepte să moară, precum blândul păstor. Avea de gând să lupte.

– Sofia, am să te ajut. Ce-am putea face?

– Nu suntem chiar nevolnici. Putem acționa. Trebuie să arătăm întregului sat că și ei trebuie să se miște, în pofida spaimei lor. Și e musai să facem asta înainte ca ai mei să se atingă de tatăl tău.

– Cum?

Sofia ezită. Sultan se codi și el și ajunse să se oprească. Petru de-abia dacă observase asta. Sofia se răsuci ca să vadă chipul lui Petru. În jurul lor, crengile încărcate cu zăpadă ale copacilor

desfrunziți atârnau grele, cu degetele lor din rămurele ațintite spre cei doi călăreți. Pe fața pământului era o liniște mormântală, iar tăcerea se concentra în acest mic univers al copacilor.

– Îl avem pe Sultan, spuse Sofia cu încetineală. Există o veche metodă de a-i descoperi pe ostatici în pământul în care zac.

– Vrei să spui, în mormintele lor?

Gura lui Petru se strâmbă de groază în timp ce vorbea.

– Da. Trebuie să începem aici. Dacă o fecioară călare pe cal vrea să treacă peste un mormânt unde se află un ostatic, calul știe și refuză să mai meargă. Trebuie să găsim mormintele ostaticilor, ale tuturor, și să-i împiedicăm să mai iasă din pământ.

– Cum?

– Sunt tot felul de căi. Putem să le înfigem țăruși. Asta-i ține în pământ. Sau putem să punem năvoade peste morminte. Asta merge la fel ca boabele de mei; ei trebuie să desfacă fiecare nod al năvodului înainte de a putea pleca din nou. Însă nu avem năvoade.

– Am auzit și eu de astfel de lucruri, zise Petru. Tata spunea să sunt povești vânătorești, dar acum...

– Știi că este adevărat. Am putea pune cărbune în mormânt. Ei trebuie să înceapă să scrie cu

cărbunele, și asta-i îi împiedică să se mai întoarcă până nu îl termină de tot.

– Sau am putea folosi păducel, adăugă Petru. Asta au făcut și la înmormântarea lui Radu.

– Da. Țepii sunt precum țărușii, rosti Sofia dând din cap. Le străpung pielea. Nu se mai pot mișca printre ghimpi. Dar dacă au pus așa ceva în mormântul lui Radu și tot a ieșit...

– Ce înseamnă asta?

– Unchiul meu știa despre asta. De-aia este atât de speriat. Nu a mai fost niciodată așa; este ca și cum acolo se petrece ceva mult mai groaznic. Ceva care le dă puteri mai mari.

Petru clătină din cap.

– Nu știu. Nu mai putem face nimic altceva?

– Ba da. Poți să le retezi capul cu securea și să li-l pui la picioare. Numai două lucruri funcționează mai bine ca asta. Focul și sabia tatălui tău.

Petru se holbă direct prin Sofia.

Știa că nu exista nicio șansă ca el să taie vreun cap, nici chiar capul unui cadavru.

– Dacă ți-e prea frică, atunci măcar dă-mi calul tău. Am să încerc singură.

– Nu! strigă Petru. Nu mi-e frică! Am să te ajut.

Îi dădu pinteni lui Sultan și-l puse în mișcare.

– Vom avea nevoie de o lopată, zise el. Putem fura una din șopronul groparului. Știu eu unde-i asta.

Sofia râse.

– Excelent! Și pe drum am putea culege și ceva păducel.

– Dar...

– Ce-i? întrebă Sofia.

– Păi spuneai că avem nevoie de o fecioară care să călărească pe cal.

Sofia se întoarse încă o dată în șa și-l pălmui peste obraz.

– Aia sunt eu, porcule!

Petru izbucni în râs.

– Glumeam, icni el, frecându-se pe față ca să mimeze durerea, iar Sofia râse și ea.

– Ai grijă, Petru, zise ea, însă pe chip avea un zâmbet cald.

– Să mergem, Sultan, spuse el rânjind.

Ținând nu numai frâiele, dar și pe Sofia, îmboldi calul din nou și o luară la galop spre sat.

36.
Calvar

– Ține minte. Este ziuă. Avem o oră și ceva înainte să înceapă să fie periculos pentru noi. Nu

contează ceea ce vezi, amintește-ți că acum nu-i niciun pericol.

Petru dădu din cap.

Era o amiază mohorâtă. Începuse să ningă din greu în timp ce călăreau prin împrejurimile satului și, mai mult decât atât, zăpada era purtată de un vânt aspru ce bătea dinspre est, chiar din munți. Apăruse de nicăieri, dintr-odată, iar acum furtuna era la apogeul furiei sale. În orice altă zi, Petru ar fi suduit din greu, însă acum era altceva. Erau bucuroși de vremea năprasnică pentru că însemna că nu mai era nimeni pe-afară. Se părea că aveau întregul sat numai pentru ei, ceea ce era cum nu se putea mai bine, având în vedere ce aveau de gând să facă. Toma și Caspar fuseseră amândoi azvârliți în închisoare pentru așa ceva.

Tăiaseră păducel dintr-o tufă mai mare și, la fel de lesne, Petru rupsese lacătul de la șopronul groparului cu o singură lovitură de topor.

Acum se aflau lângă cimitir.

Zăpada cădea din cer, prelingându-se pe lângă capetele lor, împiedicându-i să vadă la mai mult de câțiva pași distanță, darămite până în partea cealaltă, unde bisericuța de lemn se ciucea pe panta moale a dealului, de parcă ar fi încercat să se ferească de furtună.

– Gata? făcu Sofia.

Petru zâmbi.

– Dă-i drumul.

Își împreună palmele, făcând o scară pentru ca ei să-i fie mai ușor să urce în șa. Ea zâmbi și-i permise acest moft, așezându-se. Îl conduse pe Sultan pe drumul spre poartă, iar Petru o urma, cu securea într-o mână și sapa în alta. Îndepărtă cu dosul încheieturii zăpada adunată pe sprâncene, apoi deschise poarta pentru Sultan și Sofia.

– Unde? întrebă el.

Drept răspuns, Sofia îl cârmi pe Sultan pe cărarea care ducea până în mijlocul cimitirului, spre primul mormânt din primul șir. Asta avea noimă. Să începi de la început.

Mai schimbară o ultimă privire și Sultan merse înainte.

Era o înaintare lentă. Prima dată, Sultan fu destul de nesigur asupra a ceea ce trebuia el să facă, dar, în cele din urmă, înțelese. Trecu peste primul mormânt, depășind crucea de lemn, și ajungând pe partea cealaltă.

Nimic.

Se mișcase la fel de liniștit ca și cum s-ar fi plimbat pe o pajiște cu fânul verii.

Petru privi în sus, spre Sofia, însă ea nu se uită înapoi, îmboldindu-l pe Sultan spre următorul mormânt.

Nimic.

Trecu din nou, fericit, peste el.

Se apropia de cel de-al treilea mormânt.

Nimic.

Sofia îl înghionti pe Sultan să continue.

– Sofia, strigă Petru. Nu...

N-apucă să termine ce avea de spus.

Sultan se cabră atât de brusc și de violent încât o azvârli pe Sofia din șa înainte ca ea să poată face ceva.

Petru alergă la ea, iar Sultan se ascunse în zăpadă, devenind o nălucă cenușie în lumina slabă.

– Am găsit unul, zise Sofia.

– Ești...?

– Da, n-am nimic, zise Sofia. Repede. Trebuie să încercăm.

Se ridică în picioare.

– Haide!

Era atât de greu. Ceea ce făceau ei era atât de greu, iar dezlănțuirea furtunii de zăpadă îngreuna și mai mult lucrurile.

Petru apucă din nou cazmaua, cu mâinile deja amorțite, și începu să sape. Cu primele eforturi reuși să îndepărteze zăpada, apoi lovi pământul. Din cauza gerului, solul înghețase bocnă, însă nu renunță, împingând sapa cu cizma. Smulse un

bulgăre uriaș de pământ și-l azvârli într-o parte și odată ce reuși asta munca deveni mai ușoară.

În scurt timp săpase o groapă până la jumătatea mormântului, adâncind-o cu fiecare lovitură.

Deodată, vârful cazmalei lovi ceva, nu mai era pământ.

– Lemn! strigă el spre Sofia. L-am găsit!

Ea dădu din cap.

– Acum ce mai e?

Ea înșfăcă securea și păru gata să o rotească, dar Petru o opri.

– Asta-i treaba mea, zise el luându-i securea, și îndepărtează-te. Mi-a venit o idee. Du-te și adu-l pe Sultan.

Sofia se îndepărtă prin zăpada învolburată, ducându-se spre Sultan, care se speriase prea tare ca să se mai apropie, dar nici nu îndrăznea să plece. Reuși să-l înduplece să se întoarcă la mormânt, apropiindu-se tocmai la timp ca să-l vadă pe Petru izbind cu securea capacul sicriului. Lovise deja de două ori și-l spărsese. Lăsă securea înfiptă în lemn și se îndreptă spre Sultan. Luă o funie de la șaua calului și o legă prima dată de secure, apoi de șa.

Sofia îi descifră imediat intenția și-l traseră amândoi pe Sultan de lângă mormânt. El era mai mult decât încântat să facă asta, așa că trase.

Se auzi un trosnet asurzitor și jumătate din capacul sicriului zbură prin aer și ajunse în zăpadă, nu departe de ei.

Acum, că o făcuseră, își dădură seama că partea cea mai grea de-abia cum venea.

Rămaseră neclintiți, fără a îndrăzni nici măcar să se privească, însă holbându-se la marginea găurii pe care o făcuseră. Petru nu se putea mișca. Atunci, Sultan necheză și păru că o trezește pe Sofia la viață. Ea se avântă înainte, negăsindu-și timp ca să se gândească dacă ce se pregătea să facă era posibil.

Rușinat, Petru se grăbi după ea și văzu ceea ce Sofia constatase deja.

– E gol! țipă el. Sultan s-a înșelat.

Sofia rămase tăcută, uitându-se mai adânc în sicriu.

– Sultan s-a înșelat, repetă Petru. N-o să meargă așa.

– Nu, răspunse ea. Sultan n-a greșit. Uită-te!

Îl trase pe Petru alături de ea.

Când se aplecă spre groapă, pentru o clipă nu mai fură atenți la ceea ce îi înconjura. Nu mai văzură zăpada și nu-l auziră pe Sultan fornăind. Nu observară zăpada mișcându-se ciudat pe mormintele din spatele lor.

– Uite! zise Sofia din nou.

Lui Petru nu trebuia să i se mai spună. Își amin-ti ce-i povestise Sofia despre lucrurile pe care puteai să le îngropi odată cu un ostatic pentru a-l opri să mai iasă. Cărbuni. Asta era. Cărbuni.

Petru se holbă în sicriul deschis de ei. Fiecare centimetru de lemn era acoperit cu scris în căr-bune. Era scrijelit, ca și cum totul ar fi fost scris la mare furie sau în mare grabă, însă era încă li-zibil. Și, cu fiecare cuvânt pe care-l citea, inima lui Petru înghețа tot mai tare, iar părul i se albea puțin câte puțin.

– Ce scrie? întrebă Sofia. Nu știu să citesc. Ce zice?

Petru clătină din cap. Ar fi preferat ca Toma să nu-l fi învățat niciodată să citească, pentru că atunci n-ar fi fost nevoit să citească ceea ce era scris în sicriu. Cuvinte de o asemenea violență, răutate și ură față de cei vii. Descrieri, declarații de intenție. Declarații pline de pizmă. Întreaga oroare dezgustătoare la care urmau să fie supuși cei de la suprafață.

– Dacă-ți spun, zise Petru, o să vrei să nu fi aflat niciodată.

Sofia își luă privirile de cele scrise și apoi amân-doi auziră ceva strecurându-se pe la spatele lor.

Se întoarseră, și Sofia țipă. Sultan o luă la goană și, de data asta, nimeni și nimic nu-l mai ținu în

cimitir. Petru se străduia să facă tot posibilul să nu țipe și el. Priveau cu o teamă adâncă, de moarte, cum zăpada aluneca de pe morminte, peste tot.

Sofia se răsuci în jur.

– Petru!

O urmă și observă că același lucru se petrecea în urma lor. Ceea ce văzu în continuare era chiar și mai îngrozitor. Peste tot în jurul lor, pătura de nea se ridica în mod ciudat în aer. Mormintele se deschideau. Zăpada aluneca de pe parcele pentru a dezveli capacele sicrielor, împinse în sus și apoi la o parte.

Apăru o mână, pipăind de jur împrejur, căutând ceva de care să se apuce. Disperați, Petru și Sofia priviră în jur. Sultan o zbughise de mult și fiecare privire le dezvăluia ceva mai rău decât cu o clipă înainte.

Ieșeau.

Înainte, în spate, la stânga și la dreapta, ieșeau cu toții și era cât se poate de limpede că știau că Petru și Sofia se aflau acolo.

– Nu se poate! strigă Petru. Pe lumina zilei!

– Știu, țipă Sofia.

– Fugi!

Fugiră amândoi spre latura bisericii, încercând să lase distanță între ei și ostatici, însă acum erau

câteva zeci, toți gonind după ei, cu toții animați de o intenție simplă și mortală.

– Repede! strigă Petru, și o împinse pe Sofia înaintea lui.

Însă ea se împiedică prin zăpadă și căzu neputincioasă pe o piatră de mormânt. Petru se aplecă s-o ajute, însă ajunse numai până la jumătatea gestului când un ultim mormânt se deschise înaintea lui. Capacul zbură de parcă ar fi fost aruncat în aer cu praf de pușcă. Zăpada țâșni într-un șuvoi în văzduh, apoi reveni la pământ, iar Petru icni.

Nu una, ci două siluete se ridicară din groapa de mormânt. Prima era a lui Ștefan, iar cu el era o fată. Agnes.

37.
Sabia

Petru și Sofia se retraseră din calea primejdiei venite din toate părțile. Radu era acolo, la fel și Willem, cel care-l făcuse ostatic. Ștefan și Agnes se alăturară celorlalți. Rochița de doliu a lui Agnes plutea în jurul ei, ceea ce o făcea să arate ca o nălucă neagră pe fondul zăpezii.

Instinctiv poate, se retraseră spre biserică, până când se treziră lipiți cu spatele de peretele ei din nord, prinși în capcană.

Petru știa ce urma să se întâmple. Auzise destule istorisiri la vremea lui. Tatăl său îi spusese că poveștile acelea erau prostii, însă acum știa că nu erau. Foarte repede, vor ajunge și ei ostatici și se vor dezlănțui împotriva celor încă vii ca o molimă ucigătoare.

O simțea pe Sofia lângă el și-i putea auzi răsuflarea, în icnete scurte și întretăiate. Își întinse mâna în lateral și i-o găsi pe a ei, strângând-o tare.

– Dacă tot e să ne ducem, putem măcar să luptăm, șopti el. Nu-mi pasă ce spune cântecul ăla.

Peste alte câteva clipe, zeci de mâini urmau să se repeadă asupra lor.

Sări înainte cu un răget, lovind cu pumnii, cu picioarele, însă nu era de niciun folos. Forța lor era dincolo de cea omenească și-l trântiră cu ușurință la pământ. O auzi pe Sofia țipând și știu că o prinseseră și pe ea. Din toate părțile îl imobilizau mâinile. Mâini cu degete umflate și pătate, cu unghii lungi și îngălbenite; și, la fel ca fețele care-l hărțuiseră, pielea era învinețită, albăstruie și uscată. Petru văzu chipul cel mai apropiat de el. Fusese cândva al unui bărbat, însă după urmele

de sânge închegat de la gura lui era sigur că nu mai rămăsese nimic omenesc în el.

– Dați-i drumul atunci! strigă el, închizându-și ochii.

Însă nu se întâmplă nimic. Îi mai ocărî de câteva ori, apoi își deschise ochii și descoperi că îl ridicau în picioare.

Nu se abătu nicio lovitură ucigătoare. Nu apăru nicio mână ca o gheară. Nicio mușcătură animalică. Se zvârcoli furios în strânsoarea celui care-l ținea și văzu că Sofia se afla în apropiere, la fel ca el, imobilizată, însă teafără.

– Ce-i asta? îi strigă el. Ce vor să facă?

– Nu știu, răspunse ea. N-ar trebui să poată așa ceva. E pe lumina zilei!

Era adevărat. Era o amiază cenușie și mohorâtă, fără niciun pic de soare, însă era tot lumina zilei.

Lui Petru îi veni o idee.

– Să fie Regina Umbrei?

Sofia nu răspunse, însă nici nu trebuia. Când Petru pomeni numele Reginei Umbrei, toți ostaticii din jur părură că se zgribulesc și unii începură să se tânguiască, fără cuvinte.

Deci era adevărat. Puterea ei era cea care schimba lucrurile.

Ostaticii îi prinseră și mai cu nădejde și-i forțară să meargă. Ieșiră din cimitir.

Petru fusese sigur că se vor îndrepta spre pădure, însă greșise. Intrară în piața din sat, în plină zi, fără să mai conteze că puteau fi văzuți.

Și acum fură văzuți. O bătrână care se aventurase până la șopronul ei cu lemne văzu întreaga și scârbavnica procesiune. Țipând, își făcu semnul crucii și fugi pe ușa din spate.

În acel moment, se deschiseră alte uși și ferestre, iar Petru privi înfricoșat cum oamenii dădeau cu ochii de ei și se zăvorau imediat înăuntru, lăsându-i în voia sorții.

Îi forțară să continue să meargă, tot mai repede, prin întregul sat.

– Unde ne duc? îi strigă Sofia lui Petru. Ce vor cu noi?

Petru începea să se lămurească ce se petrecea, însă nu îndrăznea să-și de-a glas temerilor. Aproape alergau acum și se vedea deja marginea satului.

Continuară deplasarea, iar acum Petru era sigur. Erau duși la propria lui casă și știa și de ce.

Pe când treceau de poarta satului, mulți dintre ostatici rămaseră în urmă, lăsând ca Petru și Sofia să fie duși de opt dintre ai lor, câte patru pentru fiecare. Ștefan era printre cei care-l țineau pe Petru și o văzu pe Agnes îmboldind-o pe Sofia. Încercă

să se mai elibereze pentru ultima dată, dar puterea lor era mult prea mare, și mergeau din ce în ce mai repede și mai mult.

Ostaticii începură să alerge, iar Petru și Sofia se treziră că picioarele lor nu mai atingeau pământul – pluteau ușor, la câteva degete deasupra zăpezii.

Acolo.

Se vedea cabana.

– Tată! strigă Petru, încercând să-l prevină pe Toma, însă era fără niciun rost.

Sosiseră.

Petru știa de ce veniseră aici. Ostaticii luaseră și ei niște ostatici. Acesta era singurul lucru de care se temeau, iar acum veniseră să se târguiască pentru ei. Petru și Sofia urmau să fie înapoiați în schimbul sabiei.

Înainte, când Radu îi pândise pe lângă cabana lui Agnes, apa râului fusese suficientă pentru a-l împiedica să treacă pe insulă. Petru se întrebă dacă vor reuși să traverseze podul sub puterea Reginei Umbrei, dar mai apoi își dădu seama că nici nu aveau nevoie.

Îl vor atrage ei pe Toma afară.

– Tată! strigă Petru și, înainte ca sunetul să ajungă la cabană, se trezi ridicat în aer, ținut de gât. Ștefan nu fusese un tânăr prea puternic pe

când era în viață, însă acum ar fi putut frânge gâtul lui Petru într-o clipită.

Unul dintre ceilalți ostatici, un bărbat mai vârstnic, cu o burtă umflată și ochii injectați, făcu un pas înainte. Avea părul lung și murdar, neîngrijit de ani de zile. Ridică o mână și arătă spre cabană.

– Ieși imediat!

Petru se înfioră la auzul glasului omului. Se lupta să respire sub strânsoarea lui Ștefan, încercând să se apuce de brațul lui și să se ridice să ia aer.

– Ieși odată!

Glasul era liniștit, însă poruncitor. Era într-adevăr mort, dar pluti peste pavăza apei, ajungând la cabană.

Înfiorat, Petru auzi ușa de la capătul celălalt al cabanei, ascunsă vederii. Se lăsă o tăcere sumbră, iar el încercă să vadă câte ceva.

Toma ieși, iar lui Petru îi stătu inima în loc.

Toma era beat.

Se clătină nesigur, legănându-se când pe un picior, când pe altul, oprindu-se, din când în când, ca să-și recâștige echilibrul. Într-o mână ținea urciorul de rachiu, iar în cealaltă sabia, fără teacă și amenințătoare.

– Nu!

Petru încercă să strige la tatăl său, însă avertismentul fu sugrumat sub strânsoarea lui Ștefan.

Privi, nevenindu-i să creadă, cum Toma păşea spre pod. Agita sabia, ţinând-o neglijent, fără să-i pese că risca să se taie singur. Însă urciorul cu rachiu îl ţinea mult mai strâns, şi îl duse la buze, dându-şi capul pe spate pentru o înghiţitură lungă.

La vederea sabiei, ostaticii murmurară neliniştiţi. Pentru asta veniseră.

– Sabia. Pentru băiatul tău.

Asta era. Petru ghicise corect. Erau marfă la schimb pentru sabie şi, ca şi cum ar fi vrut să dovedească pe deplin cât de serioasă era treaba, Ştefan strânse gâtlejul lui Petru, sufocându-l, lăsându-l cu totul fără aer. Petru dădu din picioare şi se zbătu, însă celălalt parcă era făcut din stâncă.

Ştia că nu mai avea mult, însă în inima sa încă se mai ruga ca tatăl său să rămână pe partea cealaltă a apei, poate mai în siguranţă. Poate.

Toma păşi înainte şi-şi puse un picior pe pod. Se clătină deasupra apei şi izbuti cumva să nu cadă. Când trecu pe partea cealaltă, ostaticii începură să urle de bucurie, în vreme ce conducătorul lor se dădu puţin îndărăt, arătând spre Petru, prevenindu-l pe Toma să nu se apropie mai mult.

– Sabia.

Toma încercă să se concentreze. Îşi întoarse capul într-o parte şi cealaltă, de parcă n-ar fi reuşit

să înțeleagă deloc ce se întâmpla. Însă era limpede că știa ce voiau de la el.

Mai făcu o jumătate de pas, îndepărtându-se de protecția oferită de pod, apoi, rotind sabia de jur împrejur, o aruncă în zăpadă, la picioarele conducătorului lor.

Dinspre masa ostaticilor se auzi un urlet de încântare, iar conducătorul lor merse să ia sabia.

Petru aproape că-și pierduse cunoștința, dar încă mai avea destulă energie în el cât să fie uimit.

Dintr-odată Toma se schimbă.

– Acum! strigă el.

Pe sus se auzi o foială și zeci de țigani se aruncară din copaci în spatele ostaticilor. Surpriza fu îndeajuns de mare încât să-l facă pe Ștefan să-l lase pe Petru să cadă la pământ. Petru se rostogoli, îndepărtându-se, la timp ca să-l vadă pe taică-său repezindu-se înainte și ajungând la sabie înaintea ostaticului. Dintr-o singură mișcare, Toma se rostogoli pe spate, ridică sabia și spintecă pieptul individului.

Odată ce surpriza inițială se consumase, țiganii nu mai aveau cum să se opună forței ostaticilor și fură aruncați la pământ. Totul părea pierdut, însă Toma își lăsase prima victimă zăcând în zăpadă, departe, în urmă-i. Intră fără ezitare în inima bătăliei, iar sabia se rotea atât de

repede în jurul său încât Petru de-abia dacă reușea să-i vadă mișcarea.

Acum putea admira puterea sabiei. Nu trebuia decât o singură tăietură cu lama ei și efectul era imediat. Ostatic după ostatic căzu netulburat. Numai trei mai rămăseseră. Agnes și doi bărbați.

Petru se repezi acolo unde Sofia zăcea în zăpadă, să vadă dacă nu pățise ceva.

Fata țipă, iar Petru se întoarse și o văzu pe Agnes chiar în spatele lor, întinzându-și mâinile reci ca gheața spre gâturile lor.

În spatele ei, Toma făcu o greșeală. Ultimii doi ostatici se apropiaseră de el în același timp, iar el ezită, încercând să se hotărască pe care dintre ei să-l atace mai întâi. Unul dintre ei îl lovi atât de tare încât îl trimise la pământ după ce zbură rostogolindu-se prin aer.

În acea clipă fără de sfârșit, își reveni singur. Cu o singură lovitură de sabie făcu o tăietură adâncă în ambele gâtlejuri. Căzură la pământ, încă o dată spre odihna veșnică.

Toma se zvârcoli în zăpadă, durerea de stomac fiind suficient de puternică încât să-l împiedice să stea în picioare.

Șapte. Fusese și o fată printre ei și, ridicându-și gâtul, o văzu, cu mâinile pe gâtul lui Petru.

Din disperare, aruncă sabia spre ea, însă aceasta n-o nimeri și căzu în zăpadă.

Sofia o apucă pe Agnes de mâini, încercând să o descleștеze de Petru, fără să știe că sabia zăcea la o palmă în spatele ei, însă eforturile ei nu aveau niciun rost; ostatica era mai puternică decât dragostea, mai puternică decât ura.

Sofia dădu drumul mâinilor lui Agnes.

Făcu un pas în urmă.

Atunci începu să vorbească. Să-i spui cântat ar fi fost o minciună. La început, formă cuvintele pe buze și, văzând că Agnes își mută pentru o clipă privirea de la Petru, speranța crescu în inima ei. Dădu glas vorbelor mute, încă fără să le cânte, ci doar șoptindu-le.

Agnes își lăsă mâinile să-i atârne pe lângă trup, iar Petru trase din nou aer în piept. Se holbă la Sofia, minunându-se de ceea ce vedea.

Însă Sofia cânta acum.

Cânta Miorița și, în sfârșit, Petru înțelese tâlcul acestei balade.

Încercă să i se alăture, însă, în primele momente, gâtlejul său vătămat nu scoase niciun sunet.

Sofia cântă mai tare, iar Agnes se dădu înapoi din fața ei, mișcându-se cu greutate prin zăpadă, cumva subjugată de cântec. În cele din urmă, Petru își regăsi glasul.

Cântară împreună Miorița și când ajunseră la sfârșitul baladei Agnes zăcea în zăpadă, nemișcată ca și cei atinși de sabie. Sofia ridică de jos sabia lui Toma și i-o întinse lui Petru.

El ezită, dar Sofia îl luă de mână.

– O singură lovitură? întrebă el, iar Sofia dădu din cap.

Îndreptă vârful sabiei spre Agnes, surprins de greutatea ei, apoi făcu o tăietură atât de mică pe gâtul ei încât ar fi putut fi luată drept o împunsătură de ac.

– Îmi pare rău, șopti el, atât de încet încât nici măcar Sofia, care mergea cu un pas în urma lui, nu auzi nimic.

Privi spre fata despre care crezuse cândva că o iubea: zăcea moartă în zăpadă.

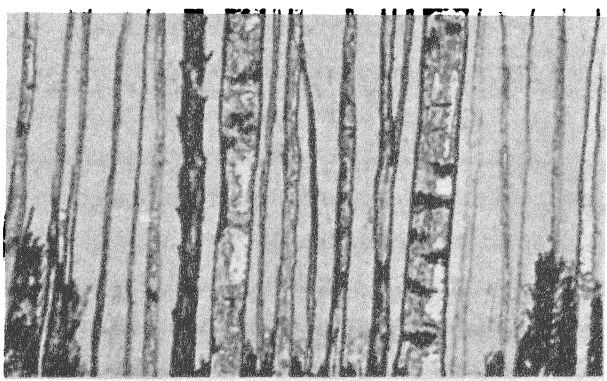

38.
Balada Mioriței

Petru sări în picioare și se repezi la Toma, care izbutise să se ridice.

– Cum ai făcut-o? strigă Petru. Erai atât de beat!

Toma zâmbi.

– N-am pus nicio picătură în gură întreaga după-amiază, zise el. Dar a mers.

Sofia se apropie. Era împreună cu unchiul ei.

– Toma, făcu Miloș. Ești rănit?

Toma preferă să nu răspundă.

– Cum sunt ai tăi? zise el.

– Unii sunt răniți, unii rău de tot, dar au scăpat cu toții cu viață. Datorită ție. Mă bucur că, în cele din urmă, ți-ai venit în fire.

– N-am venit de bunăvoie, spuse Toma.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Petru.

Se întoarse spre Miloș.

– Ați venit aici să luați sabia cu forța.

– Da, zise Miloș, însă când am ajuns aici l-am găsit pe Toma așteptându-ne. Ceva l-a făcut, se pare, să se răzgândească.

Petru îi aruncă o ocheadă tatălui său, apoi își mută privirea spre pământ, cu inima zbătându-i-se în piept.

– Știam că vor veni după sabie, așa că am stat la pândă. Nu ne-am așteptat să vă aducă pe voi, dar totul a fost cum am vrut noi.

Sofia privi spre Petru, zâmbind, dar el se uita la tatăl său, prăvălit la pământ.

– Ești rănit? Ce s-a întâmplat?

Miloș îngenunche lângă Toma, căutându-i rana.

– Unul dintre ei mi-a dat una. Aici.

Se strâmbă când Miloș îl apăsă pe burtă. Trăgând hainele lui Toma, putură vedea cu toții o umflătură uriașă, decolorată, deja în creștere.

– Sângerezi. Trebuie să te ducem înăuntru.

– Nu, făcu Toma.

– Nu? repetă Miloș.

– Petru, ce-ați văzut în sat? Sunt și alții din cimitir acolo, nu?

Petru dădu din cap.

– Sunt cu zecile.

– Asta nu-i posibil! strigă Miloș.

– Așa este, unchiule. I-am văzut, zise Sofia. Și nu se mai opresc acum.

Toma se ridică.

– Trebuie să acționăm. Astăzi am învățat multe. I-am văzut pe ostatici mergând pe lumina zilei. Se pare că Agnes se număra printre ei. S-ar putea să fie și alții. N-am mai auzit niciodată despre așa ceva. Așadar, puterea Reginei Umbrei tot crește.

S-ar putea ca unii dintre ei să fi trăit printre noi, pregătindu-se pe îndelete. Iar ostaticii au aflat de sabie și o vor. Ei bine, o vor avea, însă și noi am învățat câte ceva.

Toma se întoarse spre Sofia.

– Ceea ce-ai făcut... Cum ai reușit?

– Eu... eu n-am făcut nimic, rosti Sofia cu încetineală. Doar am crezut.

– Iată! făcu Toma. Și în ce-ai crezut?

– Nu sunt sigură...

Scutură nedumerită din cap, iar Petru râse.

– Știu, zise el. Și eu cred. Acum înțeleg balada.

– Și ce ne arată ea? Ne spune să mergem la moarte, fără să luptăm? Să ne acceptăm soarta?

– Nu, zise Petru. Nu. Ne învață să acceptăm moartea cât timp suntem în viață pentru a o înțelege, astfel încât atunci când în cele din urmă ne vine rândul, s-o primim fără teamă. În acest fel, putem trăi fără frică, crezând în noi înșine.

– Asta-i, rosti Miloș. Asta e. Moartea face parte din viață. Sunt inseparabile. Nu poți avea una fără cealaltă. Cântecul ne spune că, dacă acceptăm o nuntă cu moartea, ne putem duce mulțumiți la groapă. Neputința oamenilor de a înțelege asta îi face să fie pradă pentru Regina Umbrei.

– Cum? întrebă Petru.

– Ea poate simți nemulțumirea morților, a celor care nu au înțeles Miorița. Aceștia sunt vulnerabili în fața puterii ei, așa că-i aduce înapoi de la groapă.

– Iar asta înseamnă că avem o armă nouă? țipă Petru. O baladă?

Petru putea simți credința dinlăuntrul său ca o prezență pe care nu reușise s-o simtă până acum. Încrederea în acel cântec și adevărata înțelegere a mesajului său, asta era. Destul cât să prindă puteri, destul să-i trimită pe ostatici în odihna veșnică.

– Da, spuse Toma. Și marea confruntare de-abia acum vine. Ajutați-mă să mă ridic.

– Nu, tată! sări Petru. Trebuie să te odihnești. Lasă pe altcineva să ia sabia.

– Fiul tău are dreptate, zise Miloș. Dă-mi sabia mie. Nu sunt eu atât de priceput ca tine, însă am să mă străduiesc din răsputeri. Ești betegit.

Văzând că nu primește ajutor de la nimeni, Toma se rostogoli într-o parte, apoi se ridică în patru labe. Puse un picior în zăpadă și apoi se opinti cât putu. Se ridicase.

– Nu, Miloș, nu sunt betegit, spuse el. Sunt pe moarte, însă mâna mea cu sabia cântă de bucurie. Voi intra cu sabia în sat și-am să pun capăt tărășeniei.

Miloș lăsă capul în jos, nefiind în stare să-i înfrunte privirea.

– Te rog, tată, zise Petru. Nu te duce.

Toma se întoarse spre fiul său, cu fața albă de durere. Vorbi încet, ca să-l poată auzi numai Petru.

– Am fost un tată nemernic pentru tine. Te rog, dă-mi acum șansa, în ultimele momente, de a fi unul bun.

În ochii lui Petru se adunară lacrimile și le șterse cu dosul palmei, însă își privi tatăl în ochi și dădu din cap.

– Te ajutăm, spuse el.

– Balada! țipă Sofia. Te putem ajuta și noi cu acest cântec.

Toma dădu din cap.

– Atunci să-i dăm drumul. Avem sabia. Miloș, ai venit cu șase oameni. Și ai mai mulți la șatră. Petru, fiul meu, Sofia. Și avem cântecul! Dacă aș avea un cal. Petru, ar trebui să mă fi văzut împreună cu Mihai Vodă, când goneam pe cai, avântându-ne în luptă. Pământul însuși se cutremura de groază!

– Dar stați! zise Sofia. Aveți un cal, pe Sultan!

Se întoarseră cu toții și văzură un bătrân cal alb, mergând liniștit printre copaci către ei, dând din cap în timp ce se apropia.

Toma râse.

– Ce zici tu, Sultan? Te descurci cu asta?

Sultan fornăi.

39.
Învierea

Era o priveliște extraordinară, însă nu era nimeni să-i vadă în timp ce-și croiau drum prin pădure, spre satul lovit de rău.

În fruntea lor, un bărbat gras, roșu în obraji, călărea un cal alb, solid. Călărețul și bidiviul formau vârful săgeții, iar în urmă, de fiecare parte, mergeau prietenii săi. Fiul său. Fratele camaradului său mort și fiica acestuia. Mai erau și alții ca ei, cam douăzeci cu toții.

Nu vedeau pe nimeni și nimeni nu-i vedea pe ei.

Ajunseră în sat și nici atunci nu văzură pe nimeni pe acolo.

O luară în jos, pe strada mare, care ducea spre piață, și nici țipenie de om. Nimeni nu spunea nimic, iar liniștea străzii era absolută.

Intrară în piață și se opriră.

Atunci se arătară.

Ieșeau de pe fiecare alee și uliță. Toți cei pe care-i scosese din pământ Regina Umbrei.

Nu veneau încet. Alergau, se repezeau spre bărbat și calul său.

– Cântați! strigă el.

Și cântară, douăzeci de voci la unison, din plămânii puternici și cu glasuri pline. Funcționa. Ostaticii începură să șovăie, să ezite, mulți dintre ei încetinind. Cu toate astea, continuau să vină și erau cu zecile.

Călărețul știu că sosise clipa.

Privi în jos spre fiul său și zâmbi.

Îi dădu pinteni calului.

– Sultan! strigă el. Ha!

Zbură în galop la luptă. În spatele lui, vocile se ridicau mai sus și mai sus, cântând, înălțându-se pentru a-l proteja în timp ce țâșni, aruncându-se în mulțime, iar sabia fulgera în lumina săracă din piață.

Trupurile începură să se adune de jur împrejurul său, hoituri care nu mai voiau să se ridice de la pământ, iar pe măsură ce avansa luptând printre mâinile vrăjmașe și degetele apucătoare, își dădu seama că va muri.

Pentru Toma nu mai exista nimic altceva.

Nici cântecul.

Nici piața.

Nici morții.

Nici măcar Sultan.

Numai sabia, care se rotea atât de repede încât văzduhul însuși fu tăiat în două.

Însă mâinile apucau și trăgeau și erau prea multe. Fu smuls de pe spatele lui Sultan și căzu lat în mocirlă.

De la ceea ce i se păru a fi o foarte mare depărtare, auzi un urlet.

– Tată!

Petru. Era fiul său, Petru, gonind să fie imediat lângă el. Foarte vag, Toma îl văzu înșfăcând sabia de jos și începând s-o rotească nebunește în jurul său. Ostaticii șoviră iar, șocați de energia băiatului, de puterea lui.

Ochii lui Toma erau închiși, însă în mintea sa îl putea vedea pe Petru răsucind și lovind cu lama într-o parte și-n alta.

– Asta-i, șopti el. Asta-i. Simte-o.

În suflet, auzi răspunsul lui Petru.

– Da, tată. Sabia mea cântă.

Toma se pomeni holbându-se în gol, văzând numai o lumină albă, strălucitoare, care părea că se deschide în cer, deasupra lui, curgând pe lamă și scăldându-l într-un val de bucurie.

Bucuria că fusese bun, măcar pentru ultima dată.

Că i se dăruise.

Că fusese un tată bun cu un fiu bun. Era bucuria împlinirii.

Chiar și atunci când Petru răsuci sabia pentru ultima dată și-l trimise la odihna veșnică pe ultimul dintre ostatici, și căzu în genunchi lângă tatăl său, bucuria era de nestăvilit.

Când Toma se stinse, inima lui cânta, iar pe față îi înflori un zâmbet.

40.
O nuanță perfectă de verde

Zilele trec, fie că-ți place sau nu. Pentru Petru, zilele treceau încet, însă într-una dintre ele se duse și iarna.

Țiganii rămaseseră pe loc întreaga iarnă, trăind în poiană, așa cum o făcuseră și până atunci. Sofia venea în fiecare zi să-i viziteze pe Petru și Sultan pe mica lor insulă.

Petru rareori spunea ceva în aceste ocazii, mintea-i plutea în alte părți, însă Sofia vorbea oricum cu el, aducându-i vești din șatră și din sat. Îi spuse că de Sfântul Gheorghe vor pleca la drum din nou. *Asta* era o veste pe care Petru o pricepuse.

Într-o zi, pe când Sofia pregătea niște supă pe soba din cabană, Petru se ridică brusc în picioare.

Uluită, ea se uită spre el.

– Ce-i?

– Vino cu mine, spuse el.

O apucă de gingașa ei mână și o conduse cu blândețe afară, apoi după colț, într-o parte a cabanei, la magazia de unelte.

– Uite, spuse el. Ăsta-i primul lucru pe care l-am găsit.

Sofia clătină din cap, neînțelegând ce voia să zică. Tot ceea ce vedea era un șir de unelte. Ferăstraie, dălți, ciocane, sule, așezate pe o bancă, frumos aliniate.

– Niciodată n-a făcut asta, adăugă Petru. Uneltele erau întotdeauna împrăștiate. Ori de câte ori termina ceva de lucru, lăsa unealta acolo unde se găsea. Dacă totuși aducea sculele aici, le împrăștia peste tot. Dar când ne-am întors din sat, atunci, în ultima zi, acesta a fost primul lucru pe care l-am găsit. La un moment dat, când el și Miloș și ceilalți așteptau atacul ostaticilor, a venit aici și-a pus uneltele în ordine.

Ezită.

– De-o fi făcut asta?

Sofia ridică din umeri.

– Știa, zise ea. Deja se hotărâse ce avea de gând să facă. A făcut-o pentru tine, pentru că tu l-ai făcut să se întoarcă la el însuși.

Pentru băiat, ceea ce se întâmpase după căderea de pe cal a lui Toma rămăsese în ceață. Știa că alergase la tatăl său, că luase sabia lui și luptase cu ea, însă nu-și putea aminti detaliile.

Știa că ei învinseseră. Își amintea că sătenii ieșiseră în fugă din casele lor, printre ei și Teodor și Daniel, care căzuseră în genunchi înaintea lui Petru și a țiganilor, copleșiți de recunoștință.

Și apoi Ana, bătrâna Ana de care se temeau toți. Chiar și ea ieșise, cerșind iertare tuturor.

– Ce-aș putea face ca să vă mulțumesc? se lamentase ea.

Miloș îi spusese.

– Ridică-te, rostise el.

Ea făcuse ce i se spusese, cu o expresie nedumerită pe față.

– Întoarce-te, făcuse el, și, iarăși, bătrâna se supusese ascultătoare.

Înainte să termine mișcarea, Miloș ridicase sabia de jos, de lângă Toma, și cu o singură lovitură o culcase pe Ana la pământ.

Toți fuseseră șocați și revoltați, dar asta numai în primul moment, până când Miloș întorsese încet trupul cu fața în jos.

Arătase apoi spre ceva ce nu văzuse sau nu înțelesese nimeni. Spatele bătrânei era acoperit cu rumeguș.

– E de la sicriu, le explicase el. De asta nu voia să ne ajute. Era una dintre ei! Îi dirija, infectată, probabil, chiar de Regina Umbrei... Ar fi trebuit să-mi dau seama mai curând de asta, însă nu știam că se pot mișca și la lumina zilei.

Miloș se întorsese și-i dăduse sabia lui Petru.

– Asta-i a ta acum, zisese el, însă Petru clătinase din cap.

– Nu, răspunsese el. N-o vreau. Ar fi ceea ce tata nu voia să fie. Ți-o dau ție. Vei avea nevoie de ea. Tu poți s-o folosești.

Miloș dăduse din cap.

Îl îngropară pe Toma chiar în cimitirul din care izbucnise molima prima dată, devenit acum într-adevăr un loc pentru odihna veșnică datorită eforturilor lor.

În cele din urmă, veni și ziua de Sfântul Gheorghe, iar atunci Sofia se duse să-l vadă pe Petru pentru ultima oară.

Era o dimineață frumoasă de primăvară, plină de speranțe fremătătoare. Copacii erau plini de frunze, iar florile reveniseră la viață pe pajiști. Petru stătea pe un ciot de copac, pe insulița lui, gândindu-se cum verdele proaspăt al primăverii era cel mai frumos din an, când Sofia se înfățișă privirilor sale.

– Pot să vin? întrebă ea.

Petru îi făcu semn, și ea trecu podul.

Dincolo de ea, văzu caravana de căruțe țigănești pe cărarea dintre copaci și-și dădu seama că venise ziua.

– Să nu spui nimic, zise el în timp ce Sofia se apropia. Zâmbetul îi înmuiase vorbele, însă ea tot nu-l luă în seamă.

– De ce nu vii cu noi? întrebă ea.

– Nu pot, spuse Petru. Știi și tu asta, la fel de bine ca mine. Asta-i casa mea, aparțin acestui loc, în casa pe care am construit-o tata și cu mine. Vreau să rămân.

Sofia lăsă capul în jos.

– În afară de asta, cine le-ar mai tăia afurisitul ăla de lemn?

Arătă spre sat.

Cu toate că n-ar fi vrut, Sofia izbucni în râs.

– Unde mergeți?

– Nu știu, zise ea. Oriunde ne trebuie. Oriunde auzim de ostatici care au nevoie să fie eliberați, dar înainte de toate vom străbate pădurea și vom găsi luncile așezate la poalele munților. Vor fi pline de flori și albine, iar râurile, pline de pește. Ne vom opri acolo, o vreme, să ne tragem sufletul. Să cântăm și să compunem muzică.

– Sună minunat, spuse Petru.

– Chiar și e.

– Dumnezeu să te binecuvânteze!

– Și pe tine, Petru!

Ea păși înainte și, în cele din urmă, nu mai exista distanță dintre ei. Îl sărută, apoi amândoi auziră râsete dinspre căruțe.

Ea se retrase imediat, înroșindu-se și, fără niciun alt cuvânt, se întoarse spre viitorul ei.

În timp ce mergea, cânta, iar Petru auzi ultimul vers al Mioriței plutind în aer, cel care spunea că păstorul se căsătorea cu crăiasa din ceruri.

Privi cum ea se urcă într-o cotigă, lângă unchiul ei, și dispar cu toții printre copaci.

Petru se întoarse la cabană, însă își dădu seama că-l usturau ochii și în suflet avea o mare tristețe. Hotărând că trebuia să rămână ocupat, se duse la magazia de unelte, intenționând să ascută securile. Acolo, pe bancă, la fel ca și înainte, toate

erau puse la locul lor, în șiruri ordonate, dar deodată privirile-i căzură pe ceva ce-i scăpase înainte, o bucată mică de stofă, mototolită. O apucă, iar micul obiect din interior căzu în rumegușul de la picioarele sale.

Se aplecă și-l ridică.

Era o figurină, un mic obiect din lemn cioplit.

Gâsca.

Nu știa când o cioplise tatăl său, însă Petru știa că era pentru el. Toma trebuie că i-o lăsase odată cu sculele, pe când Miloș și ceilalți așteptau.

Petru știa ce însemna asta.

Mintea lui se întoarse la prima zi când o văzuse pe Sofia sosind în piață. Ceva i se strecurase atunci în inimă – în acea zi –, însă nu avusese habar ce era. Acum, dintr-odată, își dădu seama. Era chiar înaintea lui, în Sofia, în mâna lui, dar până în acel moment nu văzuse nimic.

Era viața lor, viața lor de pribegi.

Credea că obosise de atâta umblat, întreaga lui viață petrecută mereu pe drum, împreună cu tatăl lui. Însă acum își dădu seama că era singura viață pe care o cunoștea. Era viața pe care și-o dorea. Privi din nou figurina asemenea celei făcute de tatăl său când era copil. O consideră nu numai un fel de a-și cere iertare, dar și un mesaj,

și-și dădu seama că, la fel ca și gâștele sălbatice, sosise vremea să zboare și el în altă parte.

Și, la fel ca pe păstorul din baladă, și pe el îl aștepta o crăiasă.

Băgă cu grijă gâsca în buzunar.

– Sultan! strigă el, gonind spre grajd, iar Sultan ieși.

Se aruncă pe cal și tropăi peste pod.

– Stați! strigă el din nou. Stați, vin cu voi!

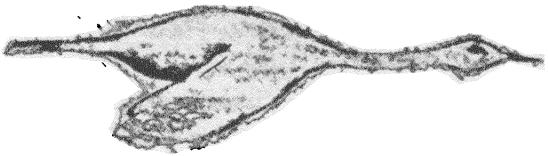

Nota autorului

Majoritatea oamenilor sunt la curent cu dilemele și răspunsurile legate de vampiri, însă puțini sunt cei care-și dau seama ce departe a călătorit acest personaj coșmaresc. Astăzi, recunoaștem un vampir într-un film sau o carte din cauza caninilor săi ascuțiți, a capei pe care s-ar putea s-o poarte ori a liliacului de companie. Vampirul suav, uneori copleșitor de atractiv al mitului modern, este foarte departe de spectrul original, menționat de folclorul de unde provine această creatură. De fapt, acești vampiri primordiali sunt mai mult ca niște zombi, însetați de sânge, fiind fie niște cadavre oribile și umflate, ieșite din morminte, fie imposibil de deosebit de fosta persoană în viață (și cât de periculos poate fi așa ceva...). Uneori, chiar și setea de sânge lipsește; într-un caz s-a menționat că substanța vitală a unui vampir era laptele! De multe ori

este imposibil să distingi diferențele dintre ceea ce numim om-lup și un vampir.

Scriind această carte, am dorit să surprind ecourile primelor relatări despre vampirism, plecând de la cazul bine-cunoscut al cizmarului din Silezia, din 1591, până la faptele nefirești ale lui Petru Plogojwitz, din 1725, și trecând printr-o acumulare de relatări mai puțin cunoscute, din diferite țări est-europene. Studiile lui Petr Bogatîrev despre regiunile subcarpatice și colecția de neînlocuit de studii antropologice a lui Alan Dundes, *Vampirul: studiu de caz*, și-au justificat de nenumărate ori citirea. De asemenea, vă recomand, dacă vă interesează subiectul, să citiți cartea lui Paul Barber, *Vampirii, înmormântarea și moartea*, care expune o teorie bine argumentată, folosind patologia judiciară, asupra posibilelor origini biochimice ale multor caracteristici ale vampirilor.

Pentru a alcătui o poveste coerentă, am fost nevoit să aleg și să mă inspir din sute de legende, multe dintre ele contrazicându-se flagrant, pentru că există aproape la fel de multe tipuri de vampiri câte povești sunt. Un exemplu ar fi reacția vampirilor la lumină: în unele istorisiri, apar numai noaptea, în altele, ei sunt imuni la orice putere distructivă a acestei forțe a binelui. Chiar și denumirea unui vampir nu este o chestiune simplă, iată câteva dintre ele: krvoijac, vukodlak, wilkolak, vârcolac, vurvolak, kiderc nadalz, liougat,

kulkutha, moroi, strigoi, murony, streghoi, vrykolakoi, upir, dschuma, velku dlaka, nachzehrer, zaloznye, nosferatu. Aceasta din urmă, o denumire foarte familiară pentru noi, este numele lor în cel mai necurat dintre teritoriile vampirești, Transilvania, ceea ce înseamnă, de fapt, „Țara dincolo de pădure". De fapt, Transilvania este un loc minunat, cu munți, pășuni și păduri precum cele descrise aici. Și tot aici, legendele Mioriței, a nunții mortului și a Reginei Umbrei sunt familiare localnicilor, cu toate că, din nou, spre binele poveștii, mi-am luat unele libertăți. Astăzi știm că toate aceste legende fabuloase ale morților vii sunt doar un mit, deși ar fi înțelept să ne amintim că există unii oameni care nu sunt de acord cu această concluzie. Chiar și în primii ani ai noului secol au apărut povești legate de vampiri în România zilelor de azi; în 2004, rubedeniile unui bărbat român au fost puse sub acuzare pentru că i-au dezgropat cadavrul, i-au ars inima și i-au băut cenușa cu apă, pentru că erau convinse că le vizitează în fiecare noapte...

Marcus Sedgwick

Londra, 2006

Cuprins

Precizări 7

Cântecul 13
1. În inima pădurii 15
2. Șliboviță și zăpadă 18
3. Îngropăciunea sinucigașului 25
4. Gâsca 30
5. Ajunul de Sfântul Andrei 41
6. Cântecul dulcimerului 47
7. Oi și lupi 55
8. Regina Umbrei 62
9. Întoarcerea eternă 65
10. Refuz 71
11. Oaspeți 77
12. Mai aproape 81

13. Şi mai aproape 84
14. Pe furiş 86
15. Apele Ciustului 86
16. Agnes 88
17. Nunta mortului 92
18. În prag 98
19. Răspântii 101
20. Mâini în beznă 107
21. Urzeli 113
22. Chemarea 118
23. Lucruri cu care să ne acoperim morţii 122
24. Cabana 126
25. Regele Iarnă 133
26. Evadarea 141
27. Insula 146
28. Visul despre Regină 152
29. Strămoşi şi ostatici 153
30. Bătrânii 157
31. Gura satului 160
32. Nemişcare 167
33. Toma 174
34. Şatra 184
35. Apropierea 190
36. Calvar 195
37. Sabia 203
38. Balada Mioriţei 214

39. Învierea 219
40. O nuanță perfectă de verde 222

Nota autorului 231